

0001
Dekadents

kui sõnavõtt randoomne ja sõnalõpp zavoodne
positiivseid laenguid ei laeku nagu halogeen
neis valusaid hooneis vaid ümber pilujutu
teepervel keereldes ilusaim sisu tuhmub
pole hullu kui pärast silumist keppi saab
halleluuja languse pidulik vernissaaž!
vest ei ole seksikas, küll aga vestifoobia
juba maailmale selgitas Helena Troojast

a Jelena Glebovad jäävad Helena Wanjeks
ja nüüd vaid kergendad kanne ega seleta samme
peereta pange ja parem süüta leeke otsa
sest terve õhtumaaga alla käid kui Spengler Oswald
Hegel tormaks ju otsejoones peaga seinä
kui teaks, mis toimub, kui soistund on noored preilad
rohelisteks koksiks mitte roheline mõtteviis
kasvulava mis ei toeta dekadentsi lõppemist

peol neodadaistid ja muud blablaistid
ühe skeemi järgi vallutavad salamisi
vala viskit kuniks võmbaga veel lehvivad
kus on käed, kus on käed - no mitte teki peal
katkise larhviga, kuid lahtise Saabiga
on ahvide maailmas lahti saamise taktika
sest et elust kümnendik kulub me generatsioonil
korrates baarijärjekordades penetratsiooni

keerelda poosis, mis rahas patenteeritud
vaid kanged joogid maksas pastöriseeritud
tõe pähe võetud, välja mõeldud käitumismalle
mis jätavaid vaid käputäis väitlusi alles
kui hoopis säiluksid parem novaatorlikud
poleks ka räpipublikum nii ovatsioonitu
aga ikka ja jälle mul vahva on vaadata
kuidas reaalsus põimub fatamorganaga

kindlat liini jookseb elu nagu Koplis
silmaringis hälve väidet maru ohtlik
ei löö korda majja ükski luuleohvitser
seni kauaks kuni sünnib sulest korgitser
mis avab ukse, kus tunded nagu paguvees
tapalavade lavatagustes ladudes
igal pool kasud sees, et suhted lagunek
kildudeks - ahnusel kiiluvett jagub veel

mood on soodom ja mul üpris terav toon on
kui näen, et hingi on ümbritsemas kookon
kesta kinni mitte õieli kui lootos

igal viiendal matsil sõimlemissoov on
huvi on suurim, kui on munnid kultuuris
kultuursed munnid ja munnis kultuurid
nagu mutil bussis, sobiv koht vaid esireas
miks muidu arvamust roniksid peale pressima

x

x

x

x

x

seemnevedel korvab selles sapises aarias
puhtaimad mõtted, mis igatsevad idanema
teeme-teeme korda selle katkise maailma
sest tulpinud lõustu ju piisavalt igav teha

0002

Ekslikud pastlad

Tuppa astus keegi tädi,
ju ta miskit kahtlast nägi.
Käed on seljal, kõnnib ringi
vaatab maha, näeb mu kingi.
Kummardab et heitta pilk,
mina silman-naljatilk.
Tõuseb püsti-uriseb,
eksis vist, ei nurise.
Ei siin olnud miskit kahtlast,
kõigest minu välispastlad.
Keerab ringi, astub välja,
meile see vaid tegi nalja.

0003

Igaühe hinges on revolutsioon

Mässavad inimeste hordid,
marsivad üle vihmase uulitsa.
Suus neil kõlamas isamaalised noodid,
ei peatu nad nähes miilitsat.
Tõrvikud põledes, lipud lehvides,
kaugusesse kaob Tallinna Vanalinn.
Rusikad hõisete saatel vehkides,
Maarjamaa pinnalt kadund' allilm.
Naised ja tütreid, mehed ja pojad,
ei ole tunda vaja vaenlase pilget,
ei ole enam me kellegi orjad
ega taluma pea asjatult pinget.
Igaühe hinges on revolutsioon,
viimaks hingata igaüks saab vabalt.
Algab kõik uuesti justkui evolutsioon,
minema sai aetud vaenlased Eestimaa pinnalt.

0004

Vaikuse müsteerium

Ma ei kuule vaikust,
kuhu ta jäi?
Hinges midagi tuikus,
olematu hää.
Kuuldamatu naer või hüüe.

Keegi midagi ütles,
keegi tumm.
Ta midagi mõtles,
kuulen sind.
Hääletu ütlus ja mõte.

Sinna jäi vaikus,
ta on mõttes.
Hääletult kaikus,
sosing lõppes.
Vaikuse sosin ehk püüe.

0005
Kunagi ammu!

Laste naer
mängu platsi äärel
ootab
kuni rooste läheb
roostevaba plekk

Üks karje
kaigub läbi aja
see olemise valu
mis pulbitseb
lämbumise oht

Näe!
Seal kauguses
viimne tund
lööb vaikselt
kas oodata
või joosta vastu tuuli

Nii mõttetu
näib
valu pisarais
et tahaks veel
vaid puhast rõõmu tund
kuid see kaikuv naer
vaid mälestustes kõigub

viimne sekundseier
vaevu tiksub elu-uur
mida pole enam
ammu
üles keeratud.

0006

Juurimine

Kui kodu on kaameks tõmbunud näoga
hurtsik, kus omaõue ukse avamine
tekitab rohkem mälestuste hõngulist valu
kui hetkelist rahulolu.

Kus turvatunde sammas
on katusest läbi põlenud korsten
ja õunapuud,
mis ei kanna enam vilju,
ning umbrohtu kasvanud
peenramaa.

Kas siis tahan koju,
kui kodu on
müüdud
hinge eest,
aga mitte midagi ei ole vastu saadud?

Ja väravast,
(uhkest oma värvitud väravast)
lahkudes
tunnen, et olen lõiganud
ennast läbi.

0007

Ümber

Kui piikidel astun su lähe
ja kikkides ootan, mis teed
ei iitsata, hääl on hirmkähe
ja unistuist' mõru on meel

Nii tiirutan ümber su keha
ja õhk on sest ärevust' paks
ta minetand viimsegi leha
mis muudaks su tõelisemaks

Taldade alt pillub tuld
ning kõri on soonimist' kibe
sa polegi raskem kui muld
ja puit, mis on vettimist' libe

Pihud on õudusest märjad
ei lahkumist adunud veel
mu kaariku ees põrguhärjad
mu kaarik on kadunule

0008
Minu tuba

siin lasen vaimu vabadusse ja võtan aja maha
see on minu tuba, sa tule edasi, kui tahad
siin on hubane ja mõnus ning ida poole aken
niiet päike paistaks hommikuti ruloo vahelt

see on minu tuba, siin kehtib minu luba
mustad sokid keset tuba mitu päeva juba
laual kahvel ja nuga, leivapuru ja taldrik
valik erinevaid pliitaseid ja kirjutusmasin

see juhtmete ja hiirega, mis teeb häält
vahel nagu tahaks kaas ära lennata päält
mu joonistused, visandid ja kohvitasski
rahakott ja passki, kõik on laual sassis

põrandal on kõrb, riidekapis on džungel
ja maas mingi juhe mööda põrandat kulgeb
paar tühja taarat ja klaas kraaniveega
ning vetsupaberirull - see on põhiteema!

see on minu tuba, see on mu pelgupaik
siin ma laen oma akusid, kui eluvaim
hakkab välja voolama nagu ninast nohu ja
ma vajan timeouti, et oma mõtteid koguda

siin ma veeteerin ja lasen leiba luusse ma
siin ma põen pohmakat ja oma tekste luuletan
siia maandun õhtuti, kui unemati teretab
ja kui hommikul ärkan, une peletab telekas

see on minu tuba, õujee, sa panid täppi
siit toast tuleb õllekat ja muhedat räppi
siin on vähe ruumi, a palju polegi vaja
sõbrannad mahuvad voodi ja sõbrad voodi alla

ja kui tahad lisapatja, ära kisama hakka
muidu tuleb ema ja annab isaga tappa
siin on õhukesed seinad ja kostuvad läbi
a teised tahavad magada, teised on ka väsind

see on minu tuba, a tunne ennast nagu oleks
see ka sinu tuba, tunne ennast nagu poleks
ukse taga botaseid, nurgas trussikuid
ja tegemata voodi peal riidehunnikuid, sest

see on minu tuba, see on mu pelgupaik
siin ma laen oma akusid, kui eluvaim
hakkab välja voolama nagu ninast nohu ja
ma vajan timeouti, et oma mõtteid koguda

0009

Vihased Tallinna mehed!

Me oleme vihased tallinna mehed
me pritsime rääkides tatti
me lähedal seista ei juleta.

Me oleme vihased tallinna mehed
me seame alati kõrgele latti
nii et keegi seda ei ületa.

Me oleme vihased tallinna mehed
me räägime alati palju kultuurist
me oleme selles ka tegevad.

Me oleme vihased tallinna mehed
meie kõne on laetud bravuurist
ja me oleme nii kuradi edevad.

Me oleme vihased tallinna mehed
Me teame, sportlased on lollid
ja meie lihast ei kasvata.

Me oleme vihased tallinna mehed
ürgsed urbanistlikud ahvid
meie toidud on liha ja rasvata.

Me oleme vihased tallinna mehed
heidame "teisele eestile" kinda
ja feisbuugis salgame maha oma tõelise kodulinna.

0010

Elu

Suuremaks saades sa mõtlema pead,
mida oma eluga peale hakkad.
rohkem tähendama hakkavad vead,
neil on teravamad okkad.

Kergemaks ei muutu siin elus miski,
ei saa ju sellele jääda lootma,
et mured kõi kustutab viski.
Peab mõtlemist elust muutma!

Elu ei seisa tööde najal,
on palju mida otsides leiad.
Elu ei seisa muredel sajal,
see mõte oma peast nüüd heida.

Elu pole lõputu võitlus
rivaalitsejate vahel.
Nii kestma jääkski sõitlus
külmal sõnade rahel.

Mille jaoks on rajatud elu?
Mida meil on sellest saada?
Jah, tõesti, elu pole lelu.
Kuidas keegi teine elab? Sa vaata!

Ehk praegugi nii mõnigi meist mõtleb,
mida ta oma elust tahab
ja kurvastusest nõtkeb,
sest kõik mille nimel elab, on raha.

0011
Otsin korterit!

Õhku sõeluvad
soonelised aknad
õue uduseks maalivate klaasidega.

Susse nõudvad
mehised põrandalauad
mille pragudes on
ajatolmu ning
tükikesi tänavalt.

Üks puitu põletavalt
armastav pliit,
kel' on toaga
vanapaari meenutavad
südant soojendavad
suhted.

Mu pinnalaotust
hõlmav pesa,
mis mahutaks
õnne korral ka kaisutajat.

Selline piisavalt
lühikese kukkumisteega,
et kokkupõrge põrandaga
ei katkestaks
meeleolu.

Villateki ribadega
soojustatud sahvriuks,
kus sorimas käies
peab vammuse
õlgadele viskama
ning leivakotti
kätt pistes võib
näriline tervituseks
südant peatada.

Ühe toa täis
kodust hõngu
üks väljakäik
ja sooja vett.

P.S – puidust linna,
sest suppi sünnin ma igapäev!

0012

Ma vihkan vihast ütlemata seda mida vihkan

Ma vihkan vihast ütlemata seda mida vihkan
Kui mu hing on tuline ja kõrvetav, kui sinu juurde kihkan
Tuhat tulisipelgat ei näe teed ning nad eksivad,
kuni pimeduses tuli näitab teed ja kohale nad toimetab.
Mis on sinuarust iseloomustuste iseloomu isiksus,
kui sinu loomuses on ainult levitada pisikuid.
Ja need pisikesed asjad mida kutsume õnneks või õnnetuseks,
Kuid ka need hetked mil teeme asjadest ise õnnetused.
Isa käe alt, ema rüpest võrsund, tõusnud võitlemaks,
et ka sellest Eestist saaks parem koht mu lastele elamaks.
Kas enam eritigi paremaks saa minna kui tunnistan
läbikukkumist, mis rõhub mu enese rinda kuid unistan.
Unistan unistustest unustamata unisust minu südames,
Kuid tean, et annaksin oma käe enese isamaa eest.
Edasiselt mitte peitma end, ning jooksmas pagendusse,
Vaid arvan: lihtsam on seista ning uskuda ise-enesesse.
Tean seda, mis räägin, ei jõua paljude silmadeni,
kuid teen, seda mis mulle tõeliselt meeldib.
Minu vabat tahet, ning mu vabadust ei murra mitte keegi,
kui ka võõra võimu all ikkes, Mind EI MURRA KEEGI.
Olen täpselt see kes olen, ning armastan oma isamaad,
Nii hästi kui oskan, nii palju kui saan!

0013

Koristus

Jõulukuusk on juba ehtes,
lapsed-toad kõik korda tehke.
Muidu vaatab päkapikk,
et on laisad Mari-Mikk.
Tuleb hakata siis pihta,
puudki väljas panna riita.
Õhtul endal hea on näha,
et ei miskit pole teha.
Kõik sai päeval ära tehtud,
puud on riidas, pesu pestud.
Vaatab nüüd ka päkapikk,
olid tublid Mari-Mikk

0014

Päike mu armas lelu

Pimedal ööl

kuupaistel
peesitan

võtan päikest
kes lebab mu kõrval
voodis

mõtlen
kas tohin rikkuda
maailma tasakaalu
ainult enda ihade rahuldamiseks
aga ei hooli

päike tõstab mässu
hakkab tormama

vaene maailm
vaene inimkond

õnneks
mina lahkun
järgmise lennuga
kuule...

0015

Rongisõidul

Tee aina kaob ja kaob,
mõte, üksik unustusse taob.
Ei ole võimalust tal jääda.
Kes tulekski siia teda päästma?
Üle soode ja mägede,
läbi linnade ja külade,
kihutab ta.
Ees, ees ootab teda tundmatu maa.
Kes ta on?
Ta on rong.
Millalgi ootasid nii mõndagi kongid.
Need olid vangid.
Meel oli neil mõru ja morn.
Ühel heal päeval meid kõiki ootab morg.
Aga praegu siin,
pole mingi piin.
Tuul vuhiseb,
rong kiirelt tuhiseb.
Ma sooja sügisõhku hinge püüan
ja hääletult su nime hüüan.

0016

Vaikimine

Mida ma sulle ütlen
Rannas tore on sellise tuulega
millest ma praegu mõtlen
Kas tohin sind korragi suudelda

Räägime ilmast ja raamatust,
mida loen ja sellest, mis ees
sisimas kirun ma saamatust,
et ei räägi, mis põleb mu sees

Sinu silmad on lummavalt ilusad
nõnda puhtad kui sajaks neis lund
Kuigi magama heidan ma üksidna
siiski mõttes sul soovin head und

0017
edu ABC

kui sa ei anna endal aru kuhu kanda seda valu
pakun, et lihtsam viis on esmalt alustada bändi
alul tee üks-kaks lugu, videoks rendi eramaju
edasi tükkmaad lihtsam ehk fotoshoodid, fännisärgid
mängi märtrit, kui uued helid tulevad moodi
et oled originaalne vähemalt orientatsioonilt
metro-, retro-, fretroseksuaalid
vali millist soovid, võti on peidus anaalis
noored neiud kastaati jõledalt hindavad
ja veel parem kui põskedes mõlemas implantaat
et üha enam jobisid külastaks su blogi ning
tutvusta seal hobisid, lisa ka shoppinglist
kuuluta ropsimist, kui panid ilgelt sa pidu
kirjelda ohkimist, kui panid tiinekast libu
sest kui vioola jääb koormaga üksinda
ta teeb ju häält kui pisut poognaga nühkida

see on edu ABC millest ma räägin mees
jätä meelde muidu hiljemalt näärdeks
karjääriredeli pulgad purustatud
ja jube valusalt tunda kuhu astud

järgmine hooaeg ei mäleta keegi aga
pole hullu kui sa märatsed leti taga
sõelapõhjaks nagu Ivo Linna zoompoksi
trummikile kumbki siis ehk puhkad kuurordis
Ignalinas, kepi Lensin Krista ribadeks
lisa veel et ta meenutas kiljates šimpanse
mis viga mees? lava ees pole kered kuumad?
küllaga ju altruiste kes rasvund ego nuumaks
poeks vahest perse liignimedega kuulsustele
teemaks võta herpes, et ilmet teha kuuldustele
mis levivad üle linna seedima ühte sitta
et oleks silte lihtsam kleepida, külge liita
kaldu poliitiliselt vasemale, pasemale
valeta et oled vapper nagu hiir ja Lagle Parek
kui nägu kaameks muutub saledatel
koorige end alasti, ka see on aktseptaaabel

see on edu ABC millest ma räägin mees
jätä meelde muidu hiljemalt näärdeks
karjääriredeli pulgad purustatud
ja jube valusalt tunda kuhu astud

0018

Õitsvate pärnade alleel...

Rebib üksildast
vettinud
laternaposti
tuul

all videvikku

vaob kaevu
kevade nutt

sa seisatad
enese ette
pilk ekslemas
sõnad on
tardunud suul

pärnade alleel

¤

raugeb
loidunud valgusviirg
peidab end
aegade sohu

rebib üksildast
vettinud
laternaposti
all ööd

lahkus viimnegi
rong
rööpad laulavad
möödunud aegu

tumm

vaikus veel vihiseb
pärnade all

¤

sinu pilkudest peegeldub
kaugete leinade valu

viimsest suudlusest
huulil on
aegade soolane mekk

sealt ta tuleb
su unelmas
vanavaar
jõuab taas koju

päeva ärgates avastad
pärnad taas
õitsvad alleel

0019

Igavik

Ninast nuusatud pilved
venivad piki taevast
ning nõrguvad horisondil
tõmmatud piiri taha.
Päike sõitis kraavi,
kuigi kiiruse ületamisest
oli asi kaugel.
Kõik on aeglane
mida katsuda ei saa,
neil on minuteid
õhul
ja tuulel
ja päeval
see vist ongi igavik.
Minul on ka aega,
üks päev
ja ma istun põlluserval
ning vaatan
kuidas kartul kasvab
Mühiseb.
Aeglaselt..
Igavik vist..

0020

Meri!

Olen üksi keset üksikut merd.
Vaatan ringi aga ei näe kedagi
Vaatan siia...vaatan sinna...
Igal pool on ainult tühjus.

Ulbin edasi üksinda tühjas meres,
Aga ikka ei leia kedagi.
Ei ühtegi lindu,ei ühtegi paati.
Igal pool on tühjus ja vaikus.

Õrnalt soskitab kõrva vaikne tuulehoog.
Pisarad tikuvad silma,
Nii kurb on mu meel.
Olen kaotanud lootuse
Pääseda siit tühjalt merelt.

Ulbin ikka sel tühjal merel.
Näen loojumas päikest,
Mis sillerdab sel tühjal mereveel.
Olen kaotanud igasuguse lootuse pääseda siit.

Äkki märkan kõrgel taevas.
Üht suurt ja üksikut lindu.
Ta on nii suur,nii kaunis.

Ohkan nüüd südamest,
Ma ei olegi nii üksi,
Üks õnnetu,kuid kaunis lind,
On siin,minuga!

Milline kergendus on näha,
Üksikut ja õnnetut lindu
Kes liugleb minu peakohal.

Ta liugleb minu poole
Ja siis keerab ära.
Ma olen kurb,sest ei leia teda enam.
Järsku tunnun kergelt tuulu oma pea kohal.

See üksik ja kaunis lind,
Sööstab kurjalt mu poole.
Järsku tunnen peas hirmsat valu.
Sulen silmad ja tunnen kuidas vajun sügavasse merepõhja.

Hetkel ma ei tea kus ma viibin,
On see tõsi,või on see uni?!

Üht ma tean,
Ma olen uppunud.
Olen uppunud üksikusse,sügavasse,
Tumedasse mure merre!!

0021

Pimedusejõud

Need demonid su sees
välja otsimas on teed
et hingest võtta leek
mis neil teel on vaid ees
pimedus pääsenud on valla
kuid kui sa annad alla
elad maailmas kus sitta
taevast vaid kallab
kurjus kasvatab viha
viha kasvatab kurjust
kuni headus on kadund
ja hing su sees surnud
pole valgust-
pole päevi ega tunde
kadunud kõik tunded
just kui langend igavesse unne
kui arvad sind päästab
väike triip, tablet või rohi
keegi sind ei säästa
varsti verd sa kopsust köhid
valud peas kui piksenooled
mis purustamas pooleks
siit pääsemise soove
tee vaid viimas alla poole
enne kui lõppu oled suundud
siit väljapääs puudub
see maailm on haige
ja aina haigemaks ta muutub

0022

sa

miski mida keegi ei tea
miski mida keegi ei tunne
miski mis edasi veab
miski mis ilu viskab tulle
miski millel pole nime
miski mida pole siin
miski mille silm on pime
miski mida toidab viin
miski mida näha pole
miski millel puudub nägu
miski mis sisult kole
miski mida ei kannata magu
miski mida armastab rahvas
miski mida vihkab maa
miski mis nii suureks on kasvand
miski mis oled sa

0023

Kas vaikus on valus

Kas vaikus on valus
Või vaikus on valu
Olevik üks tee
Ja olematus mida ei talu?

Kas rääkimine on patt
Või pattu täis elu
Lõputa ajajärk
Mille olekut ei taju?

Kas tunnete tundmine
On millegi algus
Või kadunud lootuste
Pimestav valgus?

Kas siirust täis sõnad
Nende kõla ja maitse
Liidab ühtseks meid
Või ons see me enesekaitse?

0024
Õnn eneses

Pühin suu puhtaks valedest
Et oleks südamel kergem kinkida end
Ja et minu kõigist paledest
Sünniks midagi mis armastab sind
Sunnin ennast pisut paremaks
Et võita ja kaotada end
Kaotada sinna kus lõpeb
Kõigi mustade mõtete lend

Lendan ja kartmata maad
Triivin taevakõrgustes üksinda
Ei ühtki sihti, nii vaid saan
Ühte lainesse tuultega
Tuult mu tiibadesse seab
Üks soe ja kauge viirastus
Paremast kui lihtsalt hea
Rohkemast kui vaid tüdrukust

Mu mustade mõtete kodu
On hoolega peidetud enese eest
Suletud südamepoolde kogun
Kõik trööstitu elust enesest
Ja naeratus kõrvuni läen
Läbi tulest, veest ja muredest
Tunned mu ära kui tänaval näed
Ebainimlikult õnnelikku inimest

Ilus elu kui naivistlik maal
Kaunites värvides ettekujutus
Õhulosside valgeim saal
Kus ei tunta eales kurvastust
Ma tean on vale suurim patt
Aga varjan tõde iseenda eest
Sest ei ole midagi lihtsamat
Kui leida õnne iseenda seest

0025
Kadunud hing

Ammu kadunud nukrad hinged,
pealt näha röömalt vinged.
Silmis sära, piinavalt kibe,
mõistus habras, nagu kile.

Tasa, sammusin mõõda pilvi,
ainsana näha säravaid silmi.
Tühjuses hõljun, igaviku poole,
mind lõplikult, hüljanud oled.

Üksinduses otsimas olematut õnne,
ei otsingud lõppe enne,
kui lõplikult hävitatud olen,
mind lõplikult hüljanud oled.

Ei palunud sinult kulda,
ega rasket sopast mulda.
Soovisin vaid sind,
sa ei tahtnud mind.

Kadunud hinged lahkuvad, vaikselt.
Mööduvad õnnelikust, väikselt.
Neist mõõdus õnn, õnnetu.
Neist maha jäi võõras, üleannetu.

0026

Tuleb, tuleb...kevad

Kevad
kui otsustad ikkagi tulla
siis oota veidi
ära torma sisse nagu talv
ole viisakas
koputa ja lase seesolija välja

võta asja rahulikult
me kõik teame
et oled krooniline hilineja
ning
et iga aasta sa tood uusi vabandusi

sellest pole midagi
lihtsalt
kui tuled
tule naiselikult
kübar peas ja kultuuriajakiri käes

peatu esimeses varajases välikohvikus
joo üks kohv ja mõtle
kas selle asemel
et kiirustada ja tormata
ei peaks varem sättima hakkama?

sest mõtteid oli sul aega koguda terve sügis ja ka talv...

0027

Meie õhtu

Kaks halli kogu kõnnivad,
käest kinni, soojad kindad.
Tumehallid kogud suudlevad,
silma sulgunud, ripsmed härmas.

Üks taevalamp veel valgustab
kaht kogu, ümbert kinni.
Ma ütlen: "Lähme edasi."
Ei tunne su kätt, vaid silmi.

Su kätt mu käes ei ole,
küsin, ainult mõttes.
Vastad: "Su kapuutsi all on soe,"
ja lähme, silmist kinni võttes.

0028
Kellele siis?

Kellele naeratab päike
mind ta ju hetkel ei näe...
kullatud kiirtes ta sõnum
sulle on mõeldud see päev

Kellele mossitab kuu
mind pole üldsegi siin...
Otsis vist taga mind ammu
mõlemil nüüd hingepiin

Kellele teab universum
saata päikest ja kuud
Saadetist ootan ka mina
aadress on pilvede suul...

0029 Elupuud

Mööduvad puud,
vaatan taevas kuud.
Möödunud kuud,
vaatan vaevas puud.

Mõõtes teed,
vaevalt märkan sind.
Mõttes veel,
vaevalt märkan end.

Möödunud eluteel,
miks ei märganud sind?
Möönan eluteed,
mis ei mäleta mind.

0030

Kickboxerite armastuslugu

see oli siis,
kui ma
kukkusin kokku
sinuga
saime kokku
eelmisel suvel
kickboxingu
laagris sa
lõid mu tuled kustu
viimases silmapilgus
nägid küünlaid
ja meid veinipeekri
taga ma kukkusin
kokku sinuga me
nüüd ainult
abielu mõttes
kակեմե
aga muidu jah
armastame teineteist
läbi tervisliku
sparringu

0031

Jää hüvasti

"Lähed sa kauaks?"

"Ei tea, eks näha ole."

"Ma ei ole iialgi näinud kedagi lendamas."

"Ega vist," vastad sa kurvalt.

Ja mina ei suuda nuttu tagasi hoida.

Lihtsalt ei suuda.

"Ela veidi veel," palun ma lämbuval häälel.

Valus on.

Nõnda valus ja uskumatu.

Ja sinu sõrmed haaravad minu sõrmedest kramplikult kinni.

On vaid tardunud vaikus.

Vaikus.

Vaikus.

Sinust õhkab rahu.

Seisad. Põlvili. Ja püüad naeratada.

Minule oled sa kõik.

Ühe inimese kõik.

Ja minu sõrmed hoiavad sinu sõrmedest kramplikult kinni.

Pilk mis mind jälgib ei ole enam sama.

Tundmus nii hääletu on lähedal.

Nõnda lähedal juba.

Kohal.

Südames. Härduses nii sügaval.

Nõrkevail jalgadel kokku vajunud.

Sinu sees.

Ja ma näen.

Sa lendad mu arm!

Jumalaga.

0032

Kuis mõeldagi...

Kuis mõeldagi Su pääle nõnda armas,
Sa ainus oled ilmas, kellest hoolin ma.
Kui võiksin kuldselt kalakeselt soovida,
siis õnnetunde jätku paluma ma olen varmas.

Mind kohe alguses Su häälekõla võlus,
kui kutsusid mind Toomemäele kõndima,
ei pidanud ma ennast selleks sundima,
nii palju hääd ja kordumatut kostis Sinu sõnus.

Tookord me ümber oli kena kevade
ja toomingad just õide puhkemas,
Sa sellest ajast jäänud minu südame´

ja elad säääl kui lossis, kõige uhkemas,
ning ialgi ei rohtu selle juurde rada,
nii igal ööl võin muinasjutte Sulle jutustada...

0033

Viimast korda...

Viimast korda molbertile
kinnitatud lõuend
soostun olema, kuid enam
sodimist ei talu.
Õige valgus, varjud säätud,
peened pintslitõmbed ...
Maali nii, et vaadata
alt üles
oleks alust.

Maali nii, et tunneksin end
kuulsa meistri tööna -
rahulolust sulanduksin
looja värvigammas.
Maali nii, et lumm ei lahtuks
üheainsa ööga,
hoolivusest ei saaks
ÜKS-KORD-OLI
hauasammas.

0034

Ma mõtlen, ma mõtlen, ma mõtlen kord taas

Ma mõtlen, ma mõtlen, ma mõtlen kord taas,
ma mõtlen end tuuliseks ja puhtaks kui aas.
Ma mõtlen, et näha, et tunda, su suud,
ma mõtlen kuis avada kõike kui uut.
Ma mõtlen ja mõtetes ära ma viibin,
mõtete siirusega ära sind viin siit.
Mõtetes kaugel ma ära nüüd käin,
mõtlen kord taas kuis kõik nüüd näib.
Ma mõtlen ja olen ja ära ka lähen,
ma näen ja tunnen, et sind on nii vähe.
Ma tagasi tulla ei kavatse veel,
kui tulen, siis ei tahaks sind leida siit eest.
Ma mõtlen, ma mõtlen, ma mõtlen kord taas,
ma puhastan mõtteis tuuletut maad.
Ma mõtlen sinust ja palgeil on pisar,
Ma mõtlen ja mõtlen ja valjult siis kisan.
Et, kurat, mis oli sul viga.
Ma mõtlen ja nii end eemale viin,
ma kunagi mõtlesin, mind enam pole siin.

0035

Pimeduses

Mul oma elu vihkamisest läheb süda pahaks,
mu armastust sa küll endale ei tahaks.
Mu Südames pulbitseb tunne see,
mis hävitada võib kogu mu tee.

See, mis tegelikult minu elus vaja,
kildude ja rahena taevast alla sajab.
Sellest elu vihkamisest valus hakkab peale,
sülitan iga oma luule reale.

Nii vastik, ola elu laastan.
Teiste rõõme, rahu lihtsalt kõrvalt vaatan.
Nüüd pettumusest langen põlvili,
kiiega ei jõuaks võlvini.

Taevas hellalt maale paistab päike,
ümber pöörab minu elu käike.
Rahuldust pakub Sinu hellus,
Su hoolitsusega ma abiellun.

0036
Maja number 43

Vana
maja number 43
on tänava poole viltu
ja sa küsid:
"Kas sa armastad neid,
kes lähevad mööda?"

Ja nad lähevad-
üksikud meelad silmapaarid
suunatud umbmääraselt
sinna,
kus oleksin võinud
olla.
Ja isegi siis
kui üksteise pilgud
ei lähegi teineteisest mööda,
mõeldakse ainult.

Laudadelt koorub kümnete aastate tagust värvi,
ning linnaketipeni haugub
ammu unustatud
looduslike instinktide
ajendil naabri kassi,
kes peesitab lämbes
suve õhus
sirelipõõsa all,
kus on natukenegi jahe ja varju.

"Ütle, et sa armastad neid!
Neid lühikestes seelikutes
tüdrukuid!"

Ma ei vasta.
Kaks vanemat meest lähevad mööda,
on nemadki armunud olnud,
ehk armastanudki natukene,
ning teinud lapsi
ja nüüd ainult
turjal kantud
eluraskusest joovad.

"Jah, ma armastan neid siiraid pilke,
mis silmadesse tungides
nagu otsiksid midagi,
mida ei olegi nii lihtne leida.

Aga parem ma vastaksin ei."

0037

Seal kuskil on päikene

Ääretult kaunid
on pilved
mida taevalaotus
on täis
Ääretult ilus on olla
Mida rikub
ainuke piisk

Tavalaotus
nii nii sünge
ja kõle
tormi käest
pääsu
ei ole...

On hämar
ja udu
on väljal...

kuskil
varjul
on kuu...

hommik
niiske on rohi
päike!
Kuhu sa jääd?

Üks päev
mille järel
üks aasta

Pimedus
muutunud
tõeks...

Kas tuleb
ja paitab
ja soendab
üks kiir
naeratav hääl..

0038
Kuninganna

Sellele, kes pani minus helisema,
müstika pillikeeled,
kujutles kuulvat end rohu kasvamist,
tundlikuks muutis meeled.

Nii erinevaid rolle oma elus,
mind mängima suutis panna,
kord olin kui väike tüdruk,
siis jälle ta kuninganna.

Tema sandilõhnalises päiksepoolses toas,
unenägude vihmametsades,
möödus tunde, mis tundusid hetkeina,
mammutite jälgi otsides.

Me oleme rändurid ajas,
kelle hinged vaid hetkeks kohtusid,
selles meeletus maailmas,
siis rajad uuesti rohtusid.

Nüüd võõraks oleme jäänud,
kui poleks tundnudki eales,
vaid kuuldes jälle seda muusikat,
vahel mõtlen ta peale.

See muusika on nagu oopium,
mis viib ära reaalsusest,
vaimu vabana tiirlemas ülal,
jälgib maapealt mu maine kest,

mis paistab kui kuivanud koorik,
mille maha ajanud madu,
on keha vaid pelgupaik hingele,
selles ilmas, kuid taevas ta kodu.

0039

Väikelinna idüll

Imik rinnal, sigarett käes
istub unustet linnamiss
teleka ees,
võtab tõena kõik, mida näeb

Pisike poiss,
silmad täis sära,
suu ümber tatine sõõr
küsib onu käest saiaraha.

Tosin väsinud töökätt,
mis ammu on tööta,
poepingil kangemat
valavad suule.

Raudteerööbaste vahelt
päid tõstavad sinililled
õitest üht sõnumit kuuleb -
rongid siin enam ei käi...

0040

Eestlased

Ma nägin merd, küpset juunis
ja ma kuulsin seda sosinat mäetipul
avastused, millel shamaanid vannuvad

ma vedasin enda näo läbi Siberi külma
ja maitsesin esimesi kalleid piisku savannidel
see olin mina ja minu jalajäljed

ja siis ma tulin tagasi
kiirteed ja vihmaveed lükkasid takka
aga need õrnad hägused hetked jäid maha

ja nüüd ma marsin
teemanthooneid ja teid
ning sõpradele näitan fotoalbumist pilte

ja mulle öeldakse:
tore

0041 Sõprus

Sõprus on midagi taeva moodi,
mis kunagi värvilisest lõngast kooti.
See on sama tugev kui gravitatsioonijõud,
ning harva räsib seda mõni põud.

Sõprus on mulle kui taevamanna,
mida alati mu ingel endaga kannab.
Seda taskusse võtta ei saa,
see eest hinges on alati ta.

Sõprusel puudub definitsioon,
see on lühidalt infektsioon,
mis nakatab neid,
kes leidnud ühiseid teid.

Kui armastuses sõpru alati kaks,
siis sõpruses puudub kindel taks.
Sõprusel on oma sarmikus ning
see on sama tore kui hea kallistus.

0042

Nägu

ma teen näo nagu ei näinud ja liigun vaikselt edasi
ma teen näo nagu peale minu ei oleks olnud siin kedagi
sa teed näo nagu nägid, sest sa nägid, et vaatasin
ja kui ma oleks piisavalt tugev, siis ma vaataks tagasi

ma teen näo nagu poleks näind, mida mai oleks tohtind näha
nüüd elan aastas kolmsada kuuskendviis päeva miinus täna
sa teed näo, mida mai näe, sest mai vaata tagasi
sa teed näo, mida tõenäoliselt oled teinud alati

ma teen näo nagu sina, sest mulle ei meeldi olla näotu
ma teen näo nagu sina, kuid mina jään maski all ju ikka näotuks
sa teed näo nagu hooliks ja ma peaaegu jään uskuma
ning su viimase sõnumi oma telefonist kustutan

ma teen näo, mida sai näe, sest mai vaata sinu poole
selle näo teen neile, kes ootavad mult emotsioone
sa teed näo nagu mina, sest taipad, kõik on tasakaalus
mina naudin kaotatud võitu ja sina võidetud kaotust

ma teen näo nagu ei kuulnud ja liigun vaikselt edasi
ma teen näo nagu linnamüra ei saanud aru ma sõnastki
sa teed näo nagu tegid tookord, et varjata pettumust
kui andsin alla, selle asemel, et leida lepitust

ma teen näo nagu ei märgand, sest nii on kergem endale
ma teen näo nagu olen suga aus, kuid tegelt hoian kõik endasse
sa teed näo nagu saad aru, kuigi tegelt ei mõista mind
nii kiiresti unustada kõik olnu pole lihtsalt võimalik

ma teen näo, mida pole, kuna ei suuda harjuda
ma teen küll näo, et olen rahulik, a tegelt tahaks karjuda
sa teed näo, mida mai tea ja mida ma pole varem näinud
sest minu õnneks või kahjuks pole me varem nii kaugele läinud

ma teen näo, et varjata tõde ja hammustan korraks keelde
ma teen näo, et ei mäleta, kui küsid, kas mul on meeles
sa teed näo nagu ikka, kuid su nägu jääb kuidagi võõraks
avan küll suu, kuid vaikin, sest ma ei usalda võõraid

0043

Pikaajalise töötü palve

Oh ingel taevane
ma palun sind sa vasta
ja oma sametpehmed tiivad
laota üll.

Ma oma murekoormat
eneses pean kandma
kas õnnistust
ei jaguks väheke ka mul?

Ma oma elurajal
üles alla liigun
just sama moodi
just kui tormis ulpiv laev.
Kord tõusen pinnale
sealt samast põhja kiigun,
nii elust järele
vaid jääbgi tühi vaev.

Ei lohutust ma enam
leia joodud klaasist
jäänd järgi nukrusest
sealt leida lohutust.
Kas elu mõttelõng
peas olema peaks sassis,
et nälja piinadestki
ei leia kohutust?

Nüüd kurbi värsse
paberile kraabin
ja leiva tüki eest
end turule nii viin.
Kas õnnistust
ei jaguks mulle taevast
või kurvastusse
surema pean siin?

Mul väike kamber on
seal küünal nukralt vilgub,
mul sängis luitund nartsud
öösel tekiks üll.
Kas vaesus halastus
või viimne hinge priius,
oh ingel taevane
sa palun vesta mul?

0044

Ootusärevus mu sees tiirlemas

Ootusärevus mu sees tiirlemas,
ootan, millal ta vastab.
Kuulen su häält läbi tugeva tuule,
sa kutsud mind.
Üle mässava mere ma sinu juurde tulen,
kuid sind kusagilt ma ei leia.
Su hääl on kadunud vaikusesse.
Sulen väsinud silmad ja kuulatan,
ma ei kuule sind kutsumas.
Kuhu kadus mu laulev ööbik,
kuhu kadus ta kutsuv hääl?
Aasal karukella märgates
ning tormipilvi piiludes,
kuulen su häält taas.
Joostes läbi kastemärja muru sinu juurde,
komistan ja kukun.
Kadunud su hääl seekordki..
Pisaraid pühkides oma põselt, aru ma sain -
sa vaid narritad mind!

0045

Tuule ja vihma armastus

Mina ja tuul...meist sõbrad on saanud
see juhtus tormisel ööl
Sestap kui puhub, mul't luba ei küsi
paitusteks muudan ta töö

Mina ja vihm...meist sõbrad on saanud
see juhtus nutusel ööl
Tihti ta mul oma pisaraid saatnud
saanud neist pärlid mu vööl

Mina ja sina...meist sõbrad on saanud
kaaslasteks vihmad ja tuul
Tean. Sa tead- on saladus seegi:
tuul ongi vihmale truu

0046

Süda (Dum-tiri dum)

Hetk, vaid üks hetk,
mis end edasi kerides manifesteerib.
Hetk, mitte seesama vaid teine.
Viibib vaid viivu ja hajub,
kaob.
Südagi vaid tühjusesse taob.

Dum-tiri dum-tiri dum-pum pum
tum-diri tum-diri Tum-bum bum

Naine bussiootepaviljonist vaatab mind imelikult,
võibolla taob süda mu sees liig valjusti?

Ei tea...
Pole kasutusjuhendit lugenud
ja keegi pole ka varem nii imelikult vaadanud
või isegi vihjamisi protesteerinud.

Dum-tiri dum-tiri dum-pum pum
tum-diri tum-diri Tum-bum bum
Tiri-dairumm tiri-dairumm
bum-tiri-pum

Kõõrdivahtivate
kaasinimeste seltskond tiheneb,
Ju Bussiootepaviljonis on bluusilik süda liig
võiks ju siis vähemalt mingit tuntud eurorütmigi trillerdada.
aga Bluus?

Dum-tiri dum-tiri dum-pum pum
tum-diri tum-diri Tum-bum bum
Tiri-dairumm tiri-dairumm
bum-tiri-pum
Dum-tiri dum tiri-dairumm
bum-tiri-pum
bum bum bum.

Elamiseks ei eksisteeri
üldtunnustatud kõigile sobivaid
ja laialdaselt heakskiidetud norme.
Õhk lihtsalt voolab kui gaasiline vedelik
hingetoru mööda kopsudesse.
teeb paar tiiru sealsetes katakombides,
rikastab kapillaaride labyrinte hapnikuga
ja väljub sama teedpidi kust sisenes.
Silmis põleb valgus,
nii neil hetkedel mil need on avatud,
kui ka suletud laugude taga.
Ja süda taob igal indiviidil
eraldi rütmi.
Igal päeval teistsugust viit.

Vastavalt emotsionaalsuse tasemele.

bum bum bum.

Imelikult vaatav naisterahvas on silmnähtavalt häiritud.

Ja toob ühetimõistetavalt kuuldavale oma arvamuse.

: Ammu juba aeg lahkuda, kaua sa ikka häirid teiste tavakodanike rahulikku viibimist bussiootepaviljonis kus buss käib vaid iga tunni aja tagant ja inimesed seisavad vaid selleks, et mitte vihma käes märjaks saada.

See pole see koht kus seista
oma südamega mis ei pea kinni ühiskondlikest tavadest.

0047

Pinge

Aeg-ajalt juhtub nii, et paluks
pisut rohkem soojust,
mis kuluks mulle varuks.
Annaks looja loovust,
et ei kisuks maruks.
Sõnad- nii tühised,
Ma ei vaja neid.
Hääl, mis kõrvus mühiseb,
Kas see tüütab ka teid?
Ei, ei, no, no, jaa ...
Ei taha ja ei saa,
olla ilma sinuta!

0048

Kui viulit ma oskaks mängida

Kui viulit ma oskaks mängida
ja natukene noodikirja tunneksin,
siis kirjutaksin ise muusika
ning selle loomehaldja kätte annaksin.

Nii valmiksid mu viisile vast sõnadki,
mis kirjeldavad, kuidas armastan ma sind.
On oma muusa jaoks mul valmis lood nii mõnedki,
kuid ükski neist ei rahulda ju mind.

Mu uues laulus peaksid tingimata olema
kõik vikerkaarevärvid oma külluses.
Mu tunded justkui lahvataksid põlema,
ma olen siiralt õnnelik se's hulluses.

On sõnu palju ju, mis sinust pildi maalivad
ja mulle meeldib enim --- nõiduslik.
Me emakeeles epiteete neid, mis praalivad,
kuid sulle sobib kindlasti ka jumalik.

Kuid jätame need alabastervalged õlad
ja roospunasena veretava suu.
See liialt klassitsistlikuna kõlab,
ma meeles tahan hoida hoopis muud.

Jah, nüüd ma tean, et minu viiul tangot mängib,
kui tahan meie tundeist laulda ma.
Ma jätkaks oma muusikat ka sängis,
kuid seal meil parem pigem vaikida.

0049

Raha, andke ainult raha

mööda poode
reisib toode
tee on pikk ja süda paha
astub ette astub taha
kukub riidepuu pealt maha

raha, ainult andke raha!
issand, küll on ilus pluus!
tõmba üleriided maha,
selles näid kui vabrik-uus!

toode on kui surnud loode
räsitud ja verine
elutu ning üle keha
emaüsast tuline

rõve, tõesti ropp on elu
kurdab toode sõbrale
igapäeva sagin, melu-
tahaks minna kõrvale

mööda poode
reisib toode
vastik, haisev, ligane
soodushinnad, super-rimi
elu ongi vigane

0050

Tuvi

Toas täis tühjust tihkab teine tiibu tuulde tantsutada
Tänab tuvi talle tagatud teotahtevabadust
Tuhat tulpa teineteise taga, taamal teisigi tuhandeid
Ta teadmatagi tormab tuulde trotsides täit teadmatust

Uduses ummistuses unustavalt unistustes
Uut unistuste ulmet uueks uneks uneleb
Uinunud uhkus uitavalt uhtus uned ulale
Uutmoodi upsakuse upitav ujuvuse ulm

Viidud videviku vanas väetis viimses väes
Vilksamisi valget valgust viivus viskab veel
Võidetud võitlustes vaid vabaduses võis
Veenduda vaikuse veetlevas vees

Innustusest ilma igasuguse ilmailmeta
Iga ilmaga ilusa ime ihkas ironiseerida
Ind ihast ise iga isekuse ihaletud iluta
Ihkas inspiratsioonist iivelduses itta imbuda

0051
Eneseotsimine

Kust on tulnud see maailmavalu,
tahtmine otsida hingevalgust?
Kas kiirest ja mõtestamata elust,
elatud mööda iseendast?

Aastaid ma pead peitnud liiva alla
ja luukeresid kappi,
meeletult meeldida tahtnud,
kehasse kogunud sappi,
alla surunud pahameelt,
koorinud eneselt seitse nahka,
kandnud süütunnet ja keelt.

Nüüd võtan endale aega,
mõtlen õigeid mõtteid,
imetlen loodust,
oma võrkkkiiges vikerkaareses, heegeldan –
lootuses leida
kuhugi kadunud Mina
ja magama uinunud loovust.

Olen õnnelik ilusast hommikust,
päikesepaistest,
niidetud muru lõhnast,
tahan jääda iseendaks,
anda andmise rõõmust.

Pole vaja mureteseda homsest,
tahan elada tänases päevas,
andestada seitsekümmend seitse korda,
nagu õpetas Isa taevas.

Ma ei tusatse, et mul pole kingi,
olen õnnelik omades jalgu,
armastust, mõistvaid hingi,
toitu ja peavarju.

Elus peamine pole saavutus,
loen eneseabiraamatust,
õnnelik olemiseks
pole vaja omada "kraadi",
kui saatus ulatab "sidruni",
püüan teha sest limonaadi,

öeldud on, et: "Jumal aitab seda,

kes end ise aitab ka",

enese eest enam põgeneda

ei taha ja ei saa.

0052
Veider Saatus

Kummalisel öisel tunnil,
sammun võõrasse kohta,
et silmitsi seista saatusega,
mis mind elutuks nõiub.

Mingil tungival sunnil,
järgnen sinuga kohta,
kus õnn lõppeks vaatusega,
mis mind vangiks nõiub.

Sel ilusal tunnil,
mil kuuled saasta minu kohta,
mis sepitsetud võimsa lootusega,
mind kildudeks raiub.

Hülgad mind raevunud sunnil,
õudsemasse närbunud kohta,
kus silmitsi seisame saatusega,
mis meid mõlemaid elutuks nõiub.

Sel kurval närbunud tunnil,
mil kuulen kaunist luulet su kohta,
mind võluvalt petab saatusega,
mis mind andestamatult hoiab.

Hoiab saatus mind kurjal sunnil,
eemal sinust, saates mind kohta,
kus võitlen võimsa lootusega,
imetleda jälle sind, keda õnn kõrgelt hoiab.

Elutult kurval sunnil,
sammun veidrasse kohta,
kus pesitseb vaid õud tühja saatusega,
mis mind sinust eemal hoiab.

0053

Surmalained

Oled üksi voodis
mitte midagi ei oska Sa teha.

Tahad nutta
aga pisarais ei tule.

Tahaksid naerda
aga naeru ei ole.

Kuidagi raske on olla,
raske on hingata,
raske on mõelda,
raske on elada.

Raske on liikuda
mu oled muutunud kivikujuks.

Su süda on kalk
ja hing on külm.

Kas Sa tead,
et Sa ei vääri õnne ega armastust?
Sa küsid mida siis teha?!

Tahad surra?
Lihtne !

Tule mu juurde
ja ma aitan Sind rõõmuga.

Tule mu embusesse,
võtan Su oma laintesse,
need on Surma Lained

mis lõpetavad kiirelt kõik Su piinad.

See on valutu
aga samas ka nii ilus.

Tule mu juurde!
Sa tahad olla üksi?

Tead ju isegi,
et see on võimatu.

Sa ei saa midagi teha üksinda,
alati keegi tolgendab Sul sabas ja jalus.

Üksinda on võimatu elada, armastada ja isegi surra.

Tahad surra?

Tule ma võtan Su rõõmuga vastu.

Sellest on hästi aru saada,
et Sul on sellest maisest elust tõsiselt kõrini.

On Sul soovi viibida Taevas või Põrgus?

Tule kuhu tahad, see on Su oma vaba valik.

Sind võetakse rõõmuga vastu.

Jäta see maine elu see kus teine
ja tule meie juurde.

Jäta hüvasti kõigega mis Sinu ümber.

Jäta hüvasti kõigiga kes Sul armsad.

Vaata neile viimast korda silma,
sest kristallvoodis on Su silmad igaveseks suletud!

Tule mu juurde, ma olen Surm!

0054
Hingerahu

Enam teiste elusid ei ela...
Küsin endalt: "Mida vajad, kallis?"
Vastus ühe sõna sisse mahub -
hingerahu. Sooja õlasalli

sisse mähin külmetavad varbad,
südame, kõik lõdisevad tunded...
Naudin vaikust, telerit ei ava -
enda kaisus videvikutunde

veedan, pilk aegluubis aknaid, uksi,
armatuuri, nelja seina seirab...
Mõtlen, mida enda heaks saan teha?
Kustun öösse, hommik eilset eirab.

Kohv veel tõmbab kruusis, valin numbri -
puhand kõrv ei enam vaikust salli.
Lemmikhääl kui vastab, rõõmsalt küsin:
"Kuidas läheb, mida vajad, kallis?"

0055
Olen teiselt planeedilt

olen teiselt planeedilt
või teisel planeedil
paralleeluniversumi külaline
või võõrustaja

mu tööd on kõik juba tehtud
või tegemata jäetud
teise minu või iseenda poolt,

kõik sõnad on ära öeldud
või vaikitud
minu enda, kuid mitte minu poolt

kõik toolid on täis istunud
minu enda ja minu poolt,
kuigi mina seal ei istu,
ma seisan püsti,
ma olen kohatu

0056
Kutsikas...

Las' ma olen su koer
Las' ma liputan saba
see mulle ei loe
kui su jalg mind tabab..
ma ei hooli su kisast
sa peksta võid mind
pole silmis mul pisar
ma ju armastan sind
ei loe et olen väike
alles kutsika ohtu
leian su silmis läike
kui lüües sa ei kohku
olen olnud sul ustav
lojaalseks ma jään
nurka ei tohi ma kusta
kui tahan õue-teen häält
kui läksid sa välja
lõid jalaga mind
jätsid siia mu nälga
siiski armastan sind
sind igatsen, ootan
miski seda ei muuda
minu peale võid loota
miks inimesed nii ei suuda??

0057
Üht kohta

Olen otsind üht kohta,
kus suudaks ellu jääda.
Seda pole veel leidnud
ega leiagi vist eal.

Olen otsind üht kohta,
seal, kus olla oleks hea.
Kas keegi ütleks juba mulle:
"Seda kohta'i leia sa eal".

Olen otsind üht kohta -
sünnipaika, surmapaika.
Kaotab otsimine mõtte.
Ehk polegi seda kohta olnud eal.

Olen otsind üht kohta
ja aru ma sain,
et seda olemaski ei ole,
olete vaid teie - mu sõbrad head.

0058
Pettumus

Siis kui sõnadest tuleb puudus,
ja mõte kaob – vaikusesse udus.
Süda jätab vahele lööke,
fantastilisi unistusi.
Nad lendavad ja kaugenevad,
kuid tuul mõtteid langetab.
Purunenud killud olevikku pöördumas,
ajapikku ennast neisse leian süüvimas.
Raske on neid eemale puhuda,
kalliks peetud purunenud killud,
üksikult neid tervikuks silun.
Sügavale maha matta soovin ,
nad võiksid jääda igavikuks hoovis.
Pole kerge unustada oma mõtteid,
minna lahku iseendast,
kaugenema olevikust –
unistama tulevikust.

0059
Anna andeks

Alles me jooksimel läbi suvisevihma
kes oleks seda uskunud iial.
Et need hetked võivad jäädavalt kaduda
ja me unistusel murduvad tiivad.

Miks nii valusalt pidi see lõpema
näe! vikerkaar taeva end laotanud.
Kuid ma ei suuda mitte iialgi leppida
et ma olen su jäädavalt kaotanud.

Ma ei suuda ilma sinuta elada
koos sinuga kaotan ka enda.
Raske mõista, et peaksin nüüd olema
ilma nii, et su käed mind ei emba.

Sinu naeratust nutma jään taga
..ja andeks sa võiksid mulle anda.
Et ma armastan sind nii väga
jäädes kogu eluks sind eneses kandma

0060

Midagi ei ole kindlat

midagi ei ole kindlat
enne lõppu ära hõiska
elu ei olegi nii lihtne
kui alguse võis paista

vahest tee tundub pikem
kui teed oled lõikand
kõik ei pääsegi välja
kes on tupikusse põikand

siin ilmas palju asju
mida raske on mõista
lihtne on kaotada
kuid raske on võita

0061

Päevavargad

Rong väljus depoost!
Tuhanded hinged ta pardal,
paljud nii katki ja hardad.

Läbi kihutas soost.
Pered lammutas koost,
tegi meist päevavargad.

Rong kolinal rappus!
Silmi pimestav valgus,
me päadele laiali valgus,
juuksed kui eludki takkus.
Silmaalused rakkus,
see oli lõppu algus.

Sõitsime päeval ja ööl
ja lõõskava päikese all.
Ühtmoodi see kaebluste vall,
meid kõiki tummaks veel sööb.
Meis kõigis kui kellasid lööb,
ees ootab ida nii hall.

Surm on siin ainuke kaasa,
ainuke seltsimees.
Silmad on tilgatus vees,
mõtte käib üle aasa.
Jäid elud meil võtmata kaasa,
laokile kodude ees.

Saatus meid kõiki kord lööb!
Ja paljudel polegi loota,
sest rong neid järgi ei oota.
igaüht ära kord sööb.
Ütleb: saad vabaks, tee tööd.
Üritab janusse joota.

Lapsed surevad päeval
memmed lahkuvad ehal.
Isade emade kehadki
röõbaste vahele jäävad.
Polegi aset kus matta,
ega linu et katta.
Vaid lootus et silmad veel näevad,
uut päeva.

0062

Vahel siis...

Vahel siis
kui eha võõpab
päevahaku purpurpunaseks
sa heldid
hommikupäikese kirest
kuigi alles
eelseöö igatsusevarjud
katavad silmi
kui päevinäinud
minevikuinimese kae

vahel siis...

ära lase petta ennast
vaid peta ise lootust
sest tema mehekeha
alistub peaaegu alati
loomsetele instinktidele

läbi loidunud ajavoolu
taarub rääsunud inimhing
üha enam valguse poole

vahel siis...

aina kirglikumalt
kulgeb tee
minevikust olevikku
peitekujutelmade
suunas

ava aken
ja tunned
kuidas su vaimust vaevatud
kehasse
valgub joovastus
kui meheuhkusest
väljunud ihusoe

vahel siis...

ja sa kirgastud....

0063

Silmad pärani kinni

Ta lihtsalt järgnes ühele käeviipele
ühele häälele
mis teda vapustas

hommikul
kui kehastus ümber
uude unne

seekord on tõesti sadu
lausus meister
kui vaatas talle sisse

osutades silmadega tuuletõttele
igatsuse öele
kelle veerel seisis üksildus
ja vormis huultega sõnatuid lauseid,
et ta kuuleks
kord kuulaks
seda

mida nimetatakse südametukseteks

järgmisel hommikul kehastus ta ümber
uude unne
seal kohtasin teda üle pika aja taas
ja imestasin,

kes ta küll tappis?

0064

Kes sa oled?

Ma ei tunne sind enam ära
armastuse jaoks pole kohta
mõistus visatakse vangi ja jäetakse sinna
inimeste sammud astuvad tast üle
me elame oma kurvides - linnades
me keerleme keskele
ja siis otsime elu mõtet
kaubamaja kohvikutes, teatrites ja kunstigaleriides
neoonvalgus viskab siniseid varje
et näeksid leida just seda
õiget
püksipaari
pea kohal lööb tantsu tehispäike
ja sa võid minna ennast üles pooma kõikjale
epitaafiks jääb silt nööri küljes
"valmistatud Hiinas"
loodan, et oled varem roninud raami
ja karjunud välja just selle kõige õigema jumala nime
aga vaevalt, et ta sind ära tunneb

Lähme ära

Tule kallid minuga ja lähme mängime Aadamat ja Eevat kuskil mujal

0065

Kirjanik või ajakirjanik

Palju kirjutama pean riimi,
et saaks kirjastuse diili?
Pean kirjutama värssi ma,
et ennast mitte pärssida?

Tahan olla kirjanik,
mitte olla möödanik.
Tahan olla põhjalik,
mitte olla pööbellik.

Tahan kirjutada maailmavalust,
kahjuks söönuks ei saa sest palust.
Tahan näha seda paljast valu,
mil söödav oleks see palu.

Kui olla ei saa kirjanik,
siis olla tuleb ajakirjanik.
Kirjanik ju kirjutab romaani,
ajakirjanik kihutab mööda paani.

Kirjutamiseks otsin alust,
et ei nõrkeks näljavalust.
Kirjutamine on valus,
kui mõtled maailmavalust.

0066

Võitudeta loterii

tiirast tihkes tiskoklubis
toimub täna loterii
baaripukkidel on rivis
võitudeta piletid

seerianumbrid eristamas
servale on märgitud
punahuuled punnitamas
põsed meelaks meigitud

hunnikutes huvilisi
lotoäri täies hoos
põnevust on hommikuni
kuni toimub loos

0067

Elu mu toa seinal.

Kui istuda ja vaadata,
siis tõusevad kollasest seinast
sinised mullid, et kaduda
ja paljastada osa röövkalast,
kes vaeva püsib keeltpidi
äikesenoole küljes, mis päästab
ta kukkumisest vastu triibulist kivi
ja vastu täpulist lille, mis kasvab
selle triibulise kivi peal.
Selle triibulise kivi ja lille
kõrval on üks kosmoslinn hea,
kuid selle ümber on mässind oma keele
üks kuri punane madu suure
sillega. Sellel linnal on üks
päike ja kaks kuud.
Selles linnas pükse
ei kannu küll mitte keegi ja linna
all olevatest pilvedest
voolavad lillad ussikesed sinna,
kus istub naerev printsess.

0068

Ma olen armastanud palju

ma olen armastanud palju,
juba pisikese lapsena,
ma armastasin oma karu.
ma ilma temata ei uinunud.
ma armastasin ema pai,
ja isa süles hüpata.
siis ühtäkki armusin ma
pühapäeva hommikusse,
mil vanaema koogilõhn,
mu süngist äratas.
ma avastasin lille ilu
ja jälle armusin,
ka kuked-kanad kuudikus,
mu armastuse said,
sai armastuse süngistuul,
ja mahalangend leht,
Ma armastasin päiksekiirt,
mis läbi kardina mu juurde tungles,
ja armastasin vikerkaart,
mis vihmasajus mängles.
nüüd suurema plikana armastan,
isa suitsust lõhnavat habet,
ja ema punapõskede ilu,
ma armastan looduse naeru,
ja veevulina nuttu,
Ma armastan mesitarude mett.
ja sinilillde värvust,
porilombis väänlevat ussi.
ja karjamaal määgivat lammast.
ma armastan lihtsust ja soojust,
ma armastan ausust ja tõde.
ma armastan elu ja olu,

ma kasvades avastan armastust,
ja armastus kasvades mind,
me armastame teineteist,
mina armastust ja tema mind.....

0069

Jõuluootus

Liialt kaua lumisel metsateel
hulkunud oled mu sõber hea,
väljas ammu juba pime ja külm,
näib eemalt
et sa seda ei tea...
Või hoopis ei märka ehk
nõnda kaugel rändamas su meel...
Virmalised taevael
on sulle
ilutulestiku eest,
mõtteid kaunistamas jõlutuju,
sumad paksus helenduvast lumes
ega tunne puudust reest
oled tontlik veider kuju
alles minu silmapiiril...
Näen, mu valgustatud akna
suunas oled triivil,
jälgin sind ahnelt
põleva kamina kuumas,
ootan, millal jõuad mulle
jõuluõhtuks seltsi...
Toa nurgas särab ehitud kuusk,
ukse tagant kõlab tasane nuusk-nuusk...
Lasen sind tuppa,
mu uksest astud sisse neljal küünistatud käpal,
tumehall kasukas sassis
ja ilme tal seega pisut räbal,
kuid kollased silmad kiiskamas
erksamalt kui kuu...
Libahunt jõuluks sai koju,
kes pole muu kui
taluperemees truu.

0070

Mida rohkem ma õpin

Mida rohkem ma õpin
Mida rohkem ma teada saan
Seda enam ma mõistan
Et mind huvitab kõik ja mitte miski
Kõik aina rohkem, kuni järel vaid null.

Null kõike

Ehk null mitte midagi
Ehk kõik on mitte miski
Ja mitte miski on hea.

Universum on hea
Ja minuversum ka
Aga mida sealt otsida
Nagu alati...
Ma ei tea.

0071

Ära ütle

Ära ütle, et kaotanud oled
oma usu armastusse..
Usu kunagi keegi veel tuleb
ja sa usud taas unistusse.
Ära ütle, et lootust ei ole
lihtsalt vaiki ja siruta käsi..
Ja usu, et kuskil on keegi
kes aitab, kui saatus sind räsib.
Ära ütle, et süda on murtud..
aeg lennates kaasa viib mured..
Ole pealegi maailma hulkur
küll see valu su sees ise sureb.

0072

Ninjade viskekettad

käed laiali
keset lumesadu
kujutlesin ette
helbeid olevat
üliteravad viskekettad
pahade ninjade
kurjadest kätest
tänaval lõpus
läbi hõreda
saju sa
vaatasid imelikult
mind lume
eest põiklemas
sa naersid
ja ma jäin ellu

seekord

0073

Egoist

ole palun mu vaim, mind taga sa aja..
palun põlga mind, mul on seda vaja..
ära jää minust iialgi sammu sa maha..
mul pole aega, et vaadata taha..

tahan et mind mõnitaksid, peksaks ja pooks..
tahan et mind sunniksid, et ohvreid ma tooks..
pressi minust välja kõik see kurjus
tee minust inimene, tapa see lurjus..

ma hakkama ei saa, kuigi olen püüdnud,
keegi aidata ei taha, kuigi appi olen hüüdnud..
abi olen palunud?? mulle tundub et vist..
kuid keegi ei aita sest olen egoist..

0074

Oota veidi veel

Oota veidi veel, olen alles alguses,
lase mul rahulikult eksisteerida.
Liiga vara veel tohutuks valuks,
mida terve elu enda sees kanda.

Oota veidi veel, kuni paremini mõistan.
Hetki ja põhjuseid, mis väärtuslikud.
Liiga vara veel, et üksinda siia jääda,
keegi teine mind paremini mõista ei suuda.

Oota veidi veel, et ma saaks üksi hakkama,
oleksin suurem ja iseseisvam.
Liiga vara veel, et elada, nagu Sina seda tegid,
kasvama veel pean nädalaid ja aastaid.

Oota veidi veel, kuni tean, et ma pole üksi.
Üksinda kõik tundub kordades raskem.
Liiga vara veel, pole ma leidnud toetust,
mis Sind peaaegu samaväärselt asendaks.

Oota veidi veel, ma ei saa veel aru miks.
Sa pole mulle seletanud. Palun tee seda.
Liiga vara veel, olen rumal, et mõista,
mida see Sinu jaoks tähendas.

Kuid Sa ei oodanud, nüüd olen üksi.
Liiga vara veel, kuid Sulle see ei lugenud.

0075

Tunded minus eneses

Ma vaatan merd –
mis ääretu ilu temas peitub.
Ma kuulan merd –
ja muremõtted taas haihtund.

Helidesse kaovad mu mõtted,
mind haaravad endaga kaasa.
Kaovad eest kõik tõkked –
ma nagu lendaks üle vesise aasa.

Veemaailm mu üle ja ümber –
siin võiks olla mu kodu.
Mõtlen – elu on siiski helge,
sest südames kannan mere nägu.

0076

Nastik, rästik ja sokk

Üks väike vastik nastik
ja raskelt rammus rästik
said põõsa ääres kokku
-nad hirmutasid sokku.

Sokk ehmatades hüples
ja hirmu mõtteid mõtles
ning selle põõsa äärest
nii ruttu tegi sääred.

Nüüd väitis väike nastik
see sokk on ikka vastik
ta pole meie moodi,
et jalgadega loodi.

Siis jutu jätkuks rästik
veel ütles, kuule nastik
me väga kaunid loomad
ja kodu poole roomas.

0077

Luule küpseb

Ma ütlen sulle,
et vastaksid mulle.

Lihtsalt riim, mis tuli mul pähe,
kuid õige tunde jaoks on sellest vähe.

Luulet ei saa sundida,
muidu teed talle liiga,
Nagu üritades kõndida,
Tartust-Riiga.

Kuid on mehi, kes on seda teinud,
kel kallid oln'd eesti keel,
kes luulet enda sees näinud,
küllap tuleb neid veel.

0078
Ise Endaga

On vaikus katnud maa
varju mu teele saatnud ta
Nii me kaks käime käsikäes
mõttetuikel,sihitud

(Astun mineviku järel
juskui kõik seisma jääb
Tundetolmu kisun üles
taas endamisi kõnelen)

Pilku õhe heitmata
vastust otsin siiani
Tõrkumata tõeluse ees
seisan Ise Endaga

Läbielatud hetki ma
üha uuesti hingatan
Meeli valla uudsusele
laotan rikkumata kumale

Mattund tundi hilisöö
tuimalt külma helina
Silmamata mõõdujaid
saatmas vari ikka mind

Teine Teisest sõltumata
läeme jälgi jätmata
Tasakaaluta hetke olevik
meeleheitel,hääletu

0079

Minu pere

Lamba ema on utt
minu oma on mutt
kõigile armas ta näib
mulle ta närvidele käib
isa igavene roju
harva jõuab naistest koju
vanaisa on mul nõder
kujutleb et ta on põder
vanaema on ju kena
raha annab mulle tema
õde tahab olla tibi
ise juba vana kõbi
vend on teada-tuntud pätt
ise alles väike tatt
tädi on mul masohhist
onu see vaid sotsialist
mina olen puberteet
käsil kõige uuem dieet

0080

Möödunud aeg

Möödunud on aeg, millal ruttu reageerida,
Möödunud on aeg, et end peita, maskeerida,

On liiga hilja, et lõpetada,
On liiga vara, et alustada,

Et valida suund, kuhu kõndida,
Et valida aeg, millal rääkida,

Ära vaeva ennast piirangutega,
Ära piina ennast taranditega,

Käes on aeg, mine!
Käes on suund, mine!

Muidu magad maha oma unistused.
Muidu magad maha oma tegevused.

Magada on hilja,
Mõelda on hilja,

Möödunud on aasta, on muutumatu.
Möödunud on hetk, on purustamatu.

Kell tiksub.
Kägu kukub.

Möödunud on aeg.

0081

Kurnavad tunded

Kurnav on eelistada seda,
mida ilmtingimata ei tohiks.
Tahaks ju ainult teda,
mõistus peab seda sohiks.

Eemale mõtted sihin,
et mõistusele sõna anda.
Sulle seda nüüd pihin,
et koormat oleks kergem kanda.

Mainima kindlasti pean,
et ma isegi pole kindel.
Ennast pidevalt nean,
kuid olen endiselt rindel.

0082
Sõprus

Sügav On sõpruse sisu
Kas suudan seda mõista
Miks tihtilugu istun
Ja sõnagi ei saada
Hetk leides uuel päeval
Saad naeratama taas
Veel elades me maal
Sa ärka üles maast
Sõprus hinnaline vara
Aare südame seest
Hoi seda,ära kaota ära
Elus palju on veel ees
Alusta juba täna
See päeva rõõmsama teeb
Oled noor või oled vana
Vahet pole,sõprus – kõigile see
Täna sind kallis sõber
Selle sõpruse eest
Milles oled suur osa
Lähme sõpradena teel.

0083
Tornide linn

sinihalli väljaheitegaasi
uppunud on vaateaknad
määrduvad on klaasid
krigisevad trammirattad

purjus tüdrukute silmad
hõõgvel on kui suitsuotsad
pehmeil jalul vihmailmas
murdunud on kontsad

prügikajakate kile
kisa lõikab õuekoera
lontis kõrva nagu vile
räämas rongijaamast

inimesed õnnetud
lokaalides ja klubides
naeratused kallerdunud
tõugeldes ja rebides

ma ei näita sulle ennast
ära sina vaata ka
õde läheb mööda vennast
tänaval ei peatuta

0084
Ema rõõm

Tagatoas tikkinud ema
hetkeks kuulatama jäi..
Kuulas, kuis kostavad eemalt
mehe sammud, kel kott moonas täis.

Lootus, mis hõõgunud kaua,
pea kustundki õbluke leek..
Veel korra tõusis ta hauast,
et näidata memmele teed.

Teed meheni, kes rännand kaua
ja emale vaid muret toond,
kuid nooriku võtt koju kaasa
ja kotis om tal rammus noos.

Et memmel nüüd südames rahu
ja poisilgi südames neid,
emm vaatab vaid südamerahus
kuis ahjus küpseb neil leib.

Ent kui leivapäts valmis
ja oma isale silma naeratab,
memme ära saadab poiss
ning ise taadiks saab.

0085

Valge nurk

Sinise õhupalli puhusin
karjeid
täis,
aga välja me neid
eksklamatsioone
ei luba.
Silitame ainult.
Sõrmejälgede vaod, minu
identifikatsioon takerdub poliitvangla sünteetilisel sinisel pinnal,
millele vaid harjutatud naeratus jagub.
Minu ripsmekarvast
kasvab
geneetilisse koodi istutatud
ID-ga väetatud
sinine orhidee.
Me mõtleme nüüd
üle selle
anomaalia.
Pärast premeerime endid, siniseks,
lakume hellalt põrandalt eetrit
& kõigutame end nurgas:
"kõik-kõik"

0086

Ma kõnnin tänaval

Ma kõnnin tänaval
ja seisan su väraval
ma luuran su akna taga
äkki sa veel ei maga
mänguväljakul passin sind
aga sa ei märka mind.

Mulle meeldib su lühike seelik
oi kuidas tahaks olla ülemealik
patsist sind sikutaks
murul siis pikutaks
kätel siis tassiks
hüüaksin väikeseks kassiks.

Pole mõtet sind puutada
ma ei suuda muutuda
kui ma alistun pahele
jään nagunii vahele
sest teab isegi tuuleiil
et olen vana pedofiil.

0087
Muusika

Südame kandlel ma
igatsen mängida
muusikat
Hinge keeli
ihaldan hellalt
paitada

Et tunnetuse noodid
mõistmise toonid
saaksid voolata
Pühaduse muusikat
täiuse harmooniat
võiksin jagada

Kannel vaikib veel
lõtv veel ta keel
meel täiusele teel
Pole puhas see
et kaunilt kõlada
jäävalt elada

Vaimu noodi järgi
Armastuse õrnal väel
tõmban keele pingule
ja hinges heliseb
taevalik muusika
täiuse harmoonia

0088
Misanthrop

Mu sõrmed juba harjunult oskavad tõmmelda
kutses
enda juurde üht üksikut vaikust.
Vaikused tormlevad võõraste maade radu ja
ustest
sisse piiluvad hääled

kes

te olete kaugel
mu saladustest,
must. Ometi laugeil
mul. Pilkudel raugeil
me oleme kaugel
mu halastusest,

sest õhtuti üksi

ma enda ees peod kausiks sean
ja teate, naeratan,
ma naeratan teid.
Ei kaotsi kao raasukest head -
ma naeratan pihkude varju.
Kuulete, asetan
taldrikule leib'
ja naeru ära ma söön, marju-
viina- pigistan tühjas peos veiniks,
et jätkuks.

Ja sääl mina siis sirutan üle laua
iseenda poole
tõstame mõlema vasaku käega rasket peekrit
ulatamata iseendale soolagi.
Nii, et
hää! tühjad portselannõud tantsima paneb,
me vestleme meeldivalt
oh see kõrgem pilotaaž!
oi tänan mis te nüüd...

Vaikus tuleb varsti koju.

Nõnda me läheme lahku
ja ehk üks meist viitsib, siis sõtta.
Meie oleme juba ju suured
ise oskan hukka'.
Ja ära sa kui ka kokkud
enda ligi mu tighedust võtta,
ma ajan pikad ja tugevad juured
ühete tühja tuppa.

0089

Taevalaotus hele

Taevalaotus hele
hele-helesinine
On ood kevadele
särav,paistene

Laulu ülistava´
hällib ehatuul
Juba viisistleva´
sõnu tema huul

Valju hääle anu
üle ilmaraa
Iha õitset punu
hinge rohemaa

Uie tärkehme
on ava pakkinu´
Ilu sametpehme
kõikjal kinkinu´

Ka loovat õlga
miski ei rõhu
Aja tasut´ võlga
voolinu´ on rahu

Taevalaotus hele
hele-helesinine
On ood rõõumudele
sügav,kõrgene

0090

Turgutus

Vaim jälle tahtel kuuletus
sai paberile luuletus
ei mitte mingi targutus
vaid väike mõtte turgutus.

Kui teema kokku liidetud
väärt mõtteid valjult kiidetud
ning sõnu seljas tassitud
ja ridadega rassitud.

Veel valgusesse vaadatud
ja vaimu ohkeid oodatud
ei saanud enam pidama
kui vanker hakkas vedama.

Päev pimenes ja tuli öö
see oli nõnda meeldiv töö
läks uni täitsa kaduma
ei tahtnud minna tuduma.

0091

Sügis

Sügise sisitavad tuuled sosistasid,
et suve soojatehased suleti.
Paukuv pakane pagendusest pages,
kured kartvalt kuhugi kadusid.
Lehed kollaselt lehtedes lalisesid:
"Kui kevad tagasi, siis kudrutame."

Pole enam suve sooje sosistusi,
sügis sügistades suve sügiseks sügistab.
Päev ilma päikseta ilmetult ilmub,
pimedalt pimestavad õhtud pimenevad.
Vihm vihmaselt kõik märjaks vihmutab,
talv varsti talviselt talvituma tuleb.

0092

Mõtted

Miks nii tihti mõtteisse vajun,
kui unenäol lasen kanda end?
Kõike kui uuesti tajun
ja kestab mu salapärane lend.

Ära siit maailma muredest,
tahan rõõmude saarele jõuda.
Eemale kaebuste hüüetest,
las mõte viib soovide randa.

Mu mõtted mind painavad vahest
ja rahu ei anna öös.
Kui saaks, siis minema läheks
ja teiseks muudaks kõik unenäos.

0093

Kulgetav kulg on püsitu kulg

Kulgetav kulg on püsitu kulg
nimetatav nimi on püsitu nimi
nimetu on taevasmaa algus
nimetatu on musttuhandete ema
sest, kui ei ihka püsivat, tema saladusi näed,
ihkad aga püsivat, teda piiratuna näed
nemad ilmuvad ühe ja samana
ometi lahknevad nimetamisel
ühe ja samana öeldud ürgsena
ürgsest veel ürgsem kõigi saladuste värav(teadmine)

Taeva all kõik mõistavad ilusa
ilusaks- siit ka inetus
kõik mõistavad hea heaks-
siit ka halb
sest, olev ja olematu sünnitavad teineteist
raske ja kerge täiendavad teineteist
pikk ja lühike võrdlevad teineteist
kõrge ja madal mõõdavad teineteist
kõla ja heli häälestavad teineteist
ees ja taga vahetavad teineteist
sellepärast õnnis toimimata tegutseb
sõnadeta õpetab musttuhandeid
loob, kuid ei väida
annab elu, kuid ei omasta
toimib, kuid ei toetu
valmis saab, kuid ei peatu
tõesti ta ei peatu
nõnda ta ei lahku

Ärgu kiidetagu võimekaid
ning rahvas ei võistle
ärgu hinnatagu haruldusi
ning rahvas ei varasta
ärgu nähtagu ihaldatavat
ning rahva süda pole rahutu
sellepärast õnnis valitsedes
jätab tühjaks südamed
paneb täis ent kõhud
jätab nõrgaks püüud
teeb ent kõvaks kondid
ning rahvas ei mõista ega ihka
mõistja aga ei söenda toimida
toimi toimimata
ning ei ole nii
et ei oleks juhtimist

Kulg on õrn
ometi kulutades kulumatu
oh põhjatu
ta on kui musttuhandete esivanem
nürista ta tera
sõlmi lahti sõlmi
tuhmista ta sära

0094

Lootose õis

Naise võlu saladuse lätted
peidetud on naise enda kätte
Naises varjul tema enda ülem pool
üks kaunis neitsi kõrgest soost
kes puhas veatu närtsimatu
kes kadumatuses on hävimat
kes igaveste suurte vete peal
kui Lootos õis on puhkend seal

Oh kuulge kogu naiste sugu
on imeline teie lugu
Kui süütu neitsi kõrgest soost
su üle oma röivad koob
siis aja kulgu pole vaja karta
sest uues rüüs sa oled närtsimata
siis kiirgad ilu Valguses
sa oled Elu Alguses

0095

Vaata välja

Vaata välja
Uks on valla
Väljumine?
Ainult mine

Minna?
Saab siis enam tulla?
Jääda?
Ons' võimalikki minna?

Mine ära
Ära mine
Tule, mine
Minemine

0096

Kuuvalgus

Kuuvalguses
maailm on värvitu
pelgalt hõbeda valgusega
varjudega kaunistatud maa
ekslik oleks loota
-ta pole siiski hingeta
rahutundest
salajastest unistustest
täideminemata loost
-kõigest hingesopi sügavusest
on ta kootud
ega lagune
-nagu inimhinged
koost.

0097

Väärtus soosib...

Väärtus soosib õnnelikke, rikkaid ja armastatuid.
Kunagi ta ei piilu õnnetuid, vaeseid ja armastamatuid.

Väärtus eelistab rikkaid, mitte vaeseid,
Kuna vaene näeb väärtust kõiges,

Ka loomi soosib väärtus rohkem, näiteks, vareseid.
Põhjus sellele on lihtne, kõik pole inimese võimes.

Lind leiab toidu, sööb ära, on õnnelik.
Vaene, aga, antava toidu lööb sinult käest maha.
Unustanud on ta oma elu tähtsuse, et olla õnnelik,
Väärtust ainult näeb, kui vaatab viinapudeli taha.

Otsima võib vaene jääda, sest ta ei oska muud,
Inimene peab ise ennast päästma,
Mitte ainult mõtisklema ja vaatama kuud.
Peab ainult ootama ja natuke säästma.

Need säästud tuleb investeerida
Ning kui veab, saab ka vaene kurameerida.
Siis soosib väärtus ka teda,
Siis soosib elu ka teda.

Alla anda on mõttetu,
Jätka, ilma pidurdamatta,
Kuna viivitada on mõttetu,
Ega elu saa olla ilma vigurdamatta.

0098

Suvine lõõm

Suur suvi on ümberringi,
kirjul liblikal vallatu mäng.
Kannan jalas kollaseid kingi,
juustel päikeselilledest pärg.

Rohus pikali vaatamas pilvi
nõnda sageli leian ma end.
Päike kelmikalt pilgutab silmi,
mahe tuulehoog kallistab mind.

Sulen silmad, kõik meeled on valla,
südant täitmas on otsatu rõõm.
Päike, kullaga üle mind kalla,
kesta veel, suur suvine lõõm!

0099

Lahkumine

Raske on ükskord siit minna
Teele kaugemale mis ootab ees
Siiski igaüks jõuab kord sinna-
Igaühe jaoks erinev see.
Maha jäävad kõik tuttavad rajad
Kaunid hetked mis ootaks veel ees
Kas nii ruttu on minna siis vaja?
Jumal andesta ootad ehk veel?
Raske on sellest nüüd mõelda
Kurb ja troostitu tundub see tee
Palju tahaks veel kõigile öelda
Aga seekord vist võimatu see.
Ainus tee mis ei iialgi kordu
Millel minema üksinda peab
Elu lühike on ja las olgu
Siiski seal oli paljugi head.
Kui sa toonela teele kord lähed
Sõpru saatmas on tihedalt reas.
Aga kõigest sest kasu on vähe
Sa ei tea mis on mõtted neil peas.

0100
Vabanda

Vabanda,
kaota ripsmelt dušš,
kustuta kulmudelt pliiats,
mineta need ripsmepikendused,
amputeeri need kunstküüned,
annuulleeri lainer,
kõrvalda ka puuder,
likvideeri lault värv,
kasi ka varvastelt lakk,
eemalda neilt huulilt pliiats,
tee kahjutuks võltspäevitus,
korista see huulepulk,
kõrvalda ka huulilt läige,
puhasta põsketelt puna,
purusta ka jumestav kreem,
roogi maha peitekreem,
hävita küüntelt lakk,
kraami välja juustest võõras värv,
võta ära kallis parfüüm,
juustest kraamelda ka geel,
mille järel lõhu nendest lakk,
ja muidugi kahjutuks tee juuksevaht,
sest ma tahan sind näha
ja
sinu inimliku soojust tunda.

0101

Vastupandamatu kaos

külm ja kõva,
vastupandamatu
end anda mul ei taha
siiski hammustan
väikese tüki, murran
šokolaadi jäämäe tipu
tõrgud, kuid su võtted
mäkerdasid käed, nüüd
limpsin need puhtaks
tasapisi sulad, kuum
tean, sul pole valikut
üha kaugemale uuristan
oma painduva kühvliga
juba olengi sees
pillad magusaid tükke
teele, et lõbusam näiks
murdub pooleks rüü
kõik kohad on sind täis
söön nõrkuseni, lakun
ela(n/d) kord vaid

0102

Naeratan südamest

Naeratan südamest
See rõõmsaks teeb
Viib eemale muredest
Alati see

Ei kurvasta täna
Vaid naerangi rohkem
Ei olegi vana
Vaid palju lahkem

Süda sees hüppab
Rohkemgi veel
Ulatan lakke
Lahe on see

0103

Terenduse kevad

Kaugel–kaugel Ilmas,
milles sünnib lõputu Algus,
kevadesse ühtäkki
võbelev meele terendus valgus.

Justkui haldjatarist tantsijanna
kergeis jalgus,
mõteterüüs nõtketel puusadel
taevalik selgus.

Avaruste taevast kaenlasse kahmanud
katkise komeedi,
lööb kevad Meistrina terendama
kaugeimagi planeedi.

Seisatab kavalalt Silmaja
petliku udukujutelma serval,
avab Loodu raamatu,
kus kevadtäht põhjanaela kõrval.

Esmalt eksitava laotuse
tõelust peegeldavad pärlid
laevalaternaiks Ea eldareile
võlub surematu Merlin.

Alguse terenduse kevade
tähelased Ilma loovad,
Vaimu külmunud ninale
Looja suudluse toovad.

Nõnda sünnib Ilma üks Maa,
teinegi ja kolmas,
ajatu terendus tuksumas
Kõiksuse kuuehõlmas.

Avarustest lõputu Algus
taas kevade kingib ja taas,
tähelastest kolarite kodus
taevaste miraaaside oas.

Läbi terenduse Laulu
kumavad virmalised värvilised,
seni veel tühja Ilma
valguvad inimtunded tormilised.

Vaim külma nina soojendas
Tühjuse kustunud lõkkel,
mõistis - Hing täiuslik sünnib
lembe tärkamise hetkel.

Esimene elukilluke
vallatult veel lumiselt valge,
terenduses kaugest kutsesest
lembepuna sai palge.

Kandes endas Vaimust võrsunud
haldjaliku õrnuse väge,
külwab kevad talve valges vaikuses
armuterenduse tuge.

Taassünnist tõusev päike
ringutab kullakristallidest käsi,
kuumade kiirtega
inimlapsele Alguse mõtet tuua ei väsi.

Olemisest kustumatu Merlin
süütab iga elukillukese võlu,
tulel hoiab täiuslikus Hinges
terenduse kevade igavest ilu.

0104

Mis varjudes liigub

Alati, mil seisatan siin
lainete ees, päikese sees,
tunnen, kuis kaotan aja
mõistuse ka
ja lootus pudenebki käest
saada kord selliseks
nagu olema pean.

Silmapiiril uppuvad pilved
minus usku loovad,
sest isegi LOOTUSetuses on lootust
ning mind enam ei huvita, et aeg
on taastumatu ressurss.

Alati, mil seisatan siin
avan lõpuks silmad,
sest tean, et vaid sel hetkel suudan tõeliselt näha,
mis varjudes liigub.

0105
Pimedus

Ahastav pimedus,
Kutsuv öö,
Kiirgav kuu
Naer on kaugel,
Kohutavalt kaugel.

Mõtted eilsest on kumavad.
Kui täna oleks viimane päev,
Kui homset ei näeks,
Kas siis oleks kõik korras?

Tuleb lõpetada mõtted,
Tuleb katkestada kõik vead
Vaikus...
Lõputu naer.

Kriiksatab uks,
Taas avaneb tunnete maailm.
Tunnen üksindust, ahastust ja hirmu
Võimu võtvat hirmu.

Taas kord vaikus...
Lõputu naer, mis võimutseb pimeduses.

0106
Tuuletu tuim vaikus

Tuuletu tuim vaikus
mu akende taga kaikus.
Kui järjest valjenev kumin
mu kõrvus teekannu sumin.
Üks kastrul ja kaks keedumuna.
Miks ta ei tule juba?
Ehk on läinud tal meelest,
kuis hommikul saatsin ta teele –
põsil suudlus, mis kommidest kleepjas,
nõnda tasa ta maanteele liipas.
Ei vaadanud üleõla,
ja raadios vakka jäi mulla.
Ma seirasin kardina vahelt
ja tundsin, et kahevahel
ma enam olla ei taha, ma enam olla ei saa.
Ehk tuleksid koju juba?
On mahedalt valge me tuba,
kastrulis ootab sind muna,
miks sa ei tule siis juba?

0107

Kohalikud katastroofid, õhetaw õhtupoolik

elu see ühesuunaline palindroom
keegi nagu kuriloom
naerab kurgus päike
kuni üle emavete
vaevasild pani jala ette

kungla tuleriit
puust pudelid
peielauake peielauake
katab end
kasarmu ees tänaval
otse kõnniteel
süda hinna sees kolmeliitrisis purgis

0108

Südamesoov

Meie kohting on kiire ja asjalik.
Sõnu raiskamata palute mul end paljaks võtta,
vaatate pealt ja panete mind lamama.

Ei usu ma Teie silmade külmust.
Teie soojade käte eest võiksin ära anda
oma valge naha või pool maailma.

Juba tungitegi valu tegemata minnu.
Pingutan ja lõdvestan, et Teile meeldida,
loovutan rõõmuga Teile oma eluvee.

Kallan kuulekalt teie viide katsutisse
oma helepunast nektarit ning võpatan püüdlilikult,
kui asetate mu rinnale külmad iminapad.

Nüüd on mu hing Teie peos, soe ja tuksuv.
Olen oma vere ja südamega paljastatud
ja ükski mu nõrkus ei jää Teile teadmata.

Nii loetegi sakkidest ühel ja numbritest viiel
teisel lipikul välja mu vere ja südame õhkamise:

Kas pärast akti saaks kübeke lähedust?

0109

Sügis

Sügis toob sopa ja porised teed,
valla laseb ta taevaveed.
Pihlad teeb ta värviliseks,
vartrad silgu-sälguliseks.

Minule meeldib õunamoos
ja sõbraga sööme seda.
Mulle meeldib puravik,
see on väike seenemikk.

Sarapuupähkleid on sadu
ja tuul nüüd ringi puhub.
Puravikke metsa all punab,
hooga välgub seenenuga.

Päikes soojendab vähem
ja koolijüts kooli äheb.
Käes on september sügiskuu,
uus kuu tulekul ju.

0110
Pilvede kaisus

Pilvede kaisus ma lihtsalt oleksin,
vaataksin sealt alla ja näeksin maailma.
Väiksenä.

Mis tavaliselt oli nii suur ja
ma lihtsalt olin selle keskel.

Ma näeksin tervikut
ma ei märkaks sipelgasuurusi inimesi,
rohelisi puulatvasi, hiigelsuuri hooneid
ja värsket muru.

Ma vaataksin sellest läbi
ma hingaksin sügavalt sisse,
et enda sisse imeda värsket
ja loomulikku õhku.

See õhk oli suures maailmas
saastunud ja must, kuid
siin üleval aga puhas ja kaunis.

Ma tõstaksin käevarred üles
ja viibutaksin neid.

Sulgen silmad ja kujutan
ennast lendamas.

Väike habras lind, keset suurt taevalaotust.

Kes tunneb, et kõik on tema võimuses.

Kes teab, et kõik on võimalik.

Ta viibutab oma tiibu
neid lumivalgeid tiibu, ning
tunneb, et on kerge kui udusulg.

Aga seda ta ongi.

Ma avaksin silmad ja ma ei pettuks.

Oleksin siiski taevas, pilvede kaisus.

Mind ümbritseks värske õhk,
ning ma tunneksin kerget
tuuletõmmet oma naha vastas.

Ma oleksin ikka lind, kes
lendab keset taevas ja
on nagu udusulg.

Ma oleksin siis ikka lumivalge,
ikka selline kleenuke.

Aga ma teaksin, et see
kõik oleks tõeline siis,
kui ma oleksin päriselt taevas.

Pilvede kaisus.

Oleksin üksi, kuid õnnelik.

Mind ümbritseksid õnnelikud
hinged, kes nutavad.

Õnnest.

Ma olen siis samuti hing.

Vaba hing.

Taevas.

Ning kui ma veel mõtlen,
siis ma oleksin lausa ingel.

Surnud ingel.

0111

Mu sammud olid rasked

Mu sammud olid rasked,
raskemad kui tol jaanuari kuul.
Sekundid tundusid ohtlikult väärtuslikud
ja minutid vormisid lauseid mu suule.
Rabelesin kui hädasolija vesiliiva haardes,
kuid soov lahkuda jäi olemise varju.
Mu reaalsus ja muinasjutud jätkasid malenuppude liigutamist,
võideldes aususe õhkõrnal piiril.
Tundsin vastutust meie impulsiivsete tegude ees,
aga ohjeldamise jätsin salaja sinu hooleks.
Andsin oma olekuga võimaluse kaduda teadvusel,
mis meid tahtmatult piiras.
Kõlavad hääled peitusid kõrgustesse,
jäime tühjalt lebama.
Milliseid sõnu ma laususin, et aeg sai korraks peatuda
ja lummusest iha vormida?
Mida ma hõikasin, et saabus meie murtud kohalolek
mõistuse varjatud soppides?
Alateadvuse südamelöögid palusid meil jääda, püsida hetkes.
Reaalsus aga astus viimase käigu.
Hommik algas pärast hommikut,
vääraks mõistetud tunnid olid meisterlikult kaotatud.

0112

Tahumata mõistus, tahumata poeesia

Nende sõnade keerlemine mu südames
Otsekui bioloogilises kaleidoskoobis
Nende kandumine mu vereringesse
Vabastamispalvete kakofoonia mu peas
Need enigmaatilised, amorfsed sõnad
Nõnda tähendusrikkad, hingestatud
Mõistus seostab neid kobamisi, kohmakalt
Üllitades ebardlikke, ebatäiuslikke eleegeid
Kas olen üksi selliste murede kimbutada jäetud?
Kui paljud meist murravad igapäevaselt pead
Meie eksistentsi verbaalse tabamatuse tõttu?
Meie palja siinoleku paradoksaalsuse tõttu?
Iga viimse liivatera langemine on piinarikas
Kui mu ajuversooned on idealismiga täidetud

Kuidas leian ma tasakaalu kõige selle vahel

Mida ma näen, tean, tunnen, ütelda tahan?

0113
Minemine

Hakkasin peale,
sest tundsin, et on vaja.
Teadmata kuhu ja mida
või kas ma üldse julgen.

Alustasin,
sest olin valinud endale raja.
Valinud,
mitte leidnud.

Kui jääksin veel otsima
ja seda õiget ootama,
kas üldse ma teele asuksin,
ja kui siis millal?

Teadmata kuhu tee viib
astun esimese sammu.
Tean vaid, et alustan Nüüd ja siit,
ja enam paigal ma ei tammu.

Alul kahelda võisin,
ehk valin'd olin vale tee?
Kas võimalik, et sellal kui uurisin võõraid radu,
mööda lipsas mu õige hetk?

Kuid ei, mekkind juba seisaku lõppu,
elan vaid hetkes ja tervitan kõike, mis tuleb
olen see, kes ma olen,
...ja iial enam seisma ei jää.

0114
Köverpeegel

Elu on kui kõverpeegli kild
Iga inimese jaoks on kuskil sild
Tihti killuke on väga väike
Kõigi jaoks ei paista sinna päike.

Kui palju kõverpeeglisse sa vaatad
Tundub mõni inimene justkui saatan
Tal mõttetut on naabrimehe mure
Küll välja veab ei selle kätte sure

Tuletagem minevikku meelde
On mõni valmis hammustama keelde
Et ei meenuks ennemuistsed varjud
Sa tänapäevastega ära harju.

Õige mees on leinud oma maa
Ta adratera musta mulda surub
Naaber otsib õnne võõral maal
Mõni raske elu pärast ulub.

Ei isamaata keegi olla saa
Armasta ja tunne seda maad.
Siis vaata peeglisse ja kohe näed
Ei seda võta mingid võõrad väed.

0115

Ma ei tea, kaua mind polnud

Ma ei tea, kaua mind polnud.
Võib-olla polnud mind paar minutit,
võib-olla paar nädalat või mitu aastat:
mind lihtsalt polnud.
Ehk piinlesin põrgutules
või piinasin hoopis ise teisi;
ehk jalutasin taevaradu
või ajasin saatust taga,
võib-olla mängisin surmaga
elu peale
või jooksin ajaga võidu.
Ehk sirvisin mõtteid
ja panin riiulitele
tähestikujärjekorras
kõik elud maailmas.
Ei tea, võib-olla õppisin
maalima nähtamatut
ja uskuma olematut?
Kas ekslesin,
või teadsin, kuhu viib tee,
kuid nüüd olen tagasi kodus,
ja kogu minevik on kustutatud.
Ma ei tea, kaua mind polnud.

0116

Elu mõte

Armas ema,
me hoolime sinust väga.
Vapper ja arukas
imeliselt andekas-

Annet on sul palju, kuid
miks sa seda ei kasuta?
Lauluhääl suurepärane -
mine, näppa staarikohake!

Ükskord pead ikka saama,
mida kõige rohkem ihaldad.
Vaata ennast peeglist
ja ütle, milleks elad.

0117

Hirm

Ära karda oma tundeid näidata.
Mis sel viga, olla kõrk?
Lase oma tunded valla,
nii hea on olla nõrk.

Öeldakse, et kui saad haiget,
siis sa õpid.
Võitle ja sa võidad.
Mõtle kainelt.

Sa võitled edasi,
aga raskus on ümberringi.
Hing saab otsa,
nii väga tahaks puhata.

Üks samm tagasi,
sa puhkad,
kolm sammu edasi,
sa naerad.

Me ei saa ennast muuta,
aga me saame ennast luua.

0118
Mu NaeruKajakas

Mina tean
ja Sina tead
et oled mu NaeruKajakas
Ja kuis Sa kõlistad seda heli tilakõla!
Otse südamele pigistad kärke

Noh nagu...
Jah!
Täpselt!
Nagu kassipoeg näljane jorrab
Enne ja pärast
minu joomist lakkumist

Sest olen Sinu piin ja piim
Üheskoos korraga
kaelakuti ses kausist korteris

Aga vahel
Kui meie vahel
on vabatahtlik süngiahel

Sind nokin

Loen pimedas
Öökulli prillid enesel ninal
Sulle ette
Kumiseva tondihäälega
Selle va Jacki*
Kajakasupi retsepti

Võtke üks kajakaslind
Puhastage sisikonnast ja sulgedest
Keetke nii kaks tundi
Ära visake leem
Lisage uut vett
Keetke veel
Pärast seda
Rahumeeli
Ära visata võite
Linnu
Paja kõige täiega
Traanilõhnast kõik üleni nakatunud
nagunii!

Ja alati oled Sa vakatanud
Mina kahetsenud
Lubanud
Enam ei tee!
Järgmise korrani...

Alles hommikul naeratad andestust

Mu NaeruKajakas!

Mu tiivuline Majakas!

Ma enam ei tee!
Järgmise korrani?

* Jack London

0119

Mahajäetud pagas

Ma nutsin , sest mul oli valus,
Ma karjusin, et sa ei jätaks mind,
PALUN!
Ma tahtsin , et sa jääksid minuga.
aga sina, sa läksid temaga ...

Teist ei tulnud midagi välja,
kahju küll, kuid elu polegi aus.
Sina, sa läksid endast välja,
kui ta ütles, et te jaoks on nüüd paus.

Ja siis sa tulid mu juurde,
sa tahtsid mind tagasi.
Mind tahtsid tagasi tõmmata se'sse draamasse suurde,
võtta mind tagasi nagu mahajäetud pagasi.

Aga mina, ma olin sust juba üle,
end ebamugavalt tundsin su süles.
Mind jätsid sa aastaid tagasi,
Mulle nüüd oled vaid mahajäetud pagasiks.

0120

Kirsiaia kaunitar

Päevatõusu päike
paitab sinilillede silmalauge,
Lapsemeelne kaunishing
ärkamisest unerauge.

Blondides lokkides
päiksekiired mängivad peitust,
Naer paledel unenäost –
südaöö haldjaelust leitust.

Sinilill oma silmade sinas
ülasele ulatab peo,
ei enam neidu
padjusse peitunud unenäod seo.

Koidulinnu lembelaulu
naudib õhetavail põsil,
samas neiul kuldsete lokkide
palmitsus käsil.

Kirsiõite meelaid lõhnu
taluaiast tuppa tulvab,
linavästrik kirsioksal
õiteaia päevarahu valvab.

Paljajalu astumas
on õuemurul meie õrnas hing,
saledatel säärtel
pärlendamas kastetilkade mäng.

Tammisel pingil
õitevahtus kirsipuude all,
põksuval põuel
hoiab sinisilmad aiaväraval.

Hommikusest udust
aednikpoiss on tulemas,
taevasinised meelespealilled
peos mõlemas.

Viiv hiljem seisabki ta
kirsiaia kaunitari kõrval,
valge öökull targu noogutamas
õlemütsi serval.

Kingib aednikpoiss
kaunitaril lilled ja linnu,
kahe noore embus
peatab mesilaselgi lennu.

Nii kümblevad kahekesi
kirsiõitest meres,
kui kaks looduselast
südamepäikese tares.

Nõnda kuis lõppu pole
uue päeva algusel,
pole lõppu ka
kustumatul armu valgusel.

0121

Printsess Silmatera

Uhkes lossis pilve peal,
pisiprintsess elab seal.
Piiga ime-imeline,
Silmatera nimeline.

Leidis printsess Silmatera
värvilise lõngakera.
Piiga üllatusest kilkas,
kähku lossi poole silkas.

Võttis laekast kullast vardad,
ükski printsess tööd ei kardad.
Oota kirju-mirju pall,
kohe saab sust kohev sall.

Kudus päeva, teise takka,
lossirahvas oli vakka.
Ja kui möödus kolmas öö,
valmis saigi piigal töö.

Näputöö siis välja tõi,
õukond käsi kokku lõi.
Sall oli miljon meetrit pikk,
seitset triipu imelik.

Silmatera sinisilmad
sädelesid üle ilma.
Rõõmsalt teatas muigel suu, –
saagu sallist miski muu.

Teadke nüüd, et vikerkaare,
seitset triipu imekaare,
kudus valmis imeline,
printsess Silmatera nimeline.

0122

Rongijaamatöötaja väärtushinnangud

Kui rong jaama saabus
kadus korraga tuul.
Ainsaks heliks jäi vaid
ääretu betoonperroon.

Vaikus, kas pole kaunis?

Pehme klaverimeloodia,
kerge valss,
pulsiga ühes rütmis,
kumisemas kurtide kõrvus.
Ilutulestiku sära,
värvide mäng,
tähtede all,
paitamas pimedate silmi.

Vaikus ei määra sind olema,
vaid anub end leida.

Kas pole kaunis?...

Siis rongiüksed avanesid
ja hävitatud sai kõik.

0123

Olla tahaksin valgus

Olla tahaksin valgus,
Kui oled pimedas,
Olla tahaksin tee lõpp ja algus,
Kui oled teele minemas.
Olla tahaksin päike,
Kui pilved katavad taeva,
Olla tahaksin Su kõrval,
Kui Sind miski vaevab.
Olla tahaksin Su mõte,
Kui mind ei ole,
Olla tahaksin Su uni,
Kui und ei tule.
Olla tahaksin Su lohutus,
Kui Sul mure.
Sinu kõrval armastusega
olla tahaksin ja olen.

0124
Lase ma

Lase ma kuulan veel lindude laulu
ja nuusutan lillede lõhna.
Lase ma katsun veel silmade kaudu
su nägu ja käsivart, kõhna.

Lase ma tulen veel rutates
su juurde, ja suudlen su silmi.
Lase ma tulen veel uskudes,
et see kõik pole unes, vaid ilmsi.

Lase ma salaja imetlen
su häält, ja su silmade sära
Lase ma vaikides igatsen,
aga palun ära mine veel ära.

0125
Hetkeline kõiksus

Ununenud õndsuse
Innovatiivne vorm,
Merest üles kistud
Tunnete torm .

Kired löövad
Rannal vahtu,
Õnn mu sülle
Küll ei mahtu .

Meil asukohaks
Samad kohad,
Tuul su juustes
Julmalt vohab .

Su silmad helgivad
Ja on soojad,
Sind halastamatult
Mu ümber poovad .

Aita rahuldada
Julma janu,
Minuga tule
Armu manu .

Tunne mus pole tühine
See meis võiks olla ühine,
Leek mis põletand salaja
On süüdanud tunde, palava .

0126

Sina

Ma ei tea,
kust Sa tuled
ja mida Sa tahad?
Kas jätsid Sa oma kodu maha?

Sind pole ma näinud,
pole Sinust kuulnud,
kuid tundud nii omane,
Sind oma vaimusilmas olen tundnud.

Oled just selline,
nagu olema peaks,
oled nüüd päris,
sest ma unistasin Su ellu...

0127

Sa jätsid mu

Sa jätsid mu, mõtlemata, kuis haiget saan
Sa jätsid mu, teades, et sind armastan
Su suudlused ja kallistused-
Nüüd need kõik pean unustama
Kõik need päevad mil koos olime
Ja ööd mil ei lakanud sulle mõtlemast

Siiamaani mõtlen sulle
Ja ei suuda sind unustada
Sinuga koos oli kõik nii ilus
Nii päikse käes, kui ka vilus
Nüüd ainult nutan ja nutan
Kui su pildi taas sahtli põhjast välja võtan

Nüüd aina mõtlen kuis sinuta saan
Sest ilma sinuta ei taha elada
Vaid sina mõtteis oled
Ning muud ma ei näe
Kui sinu pilti enda käes.

0128
Küsimus

Kord küsisid minult,
mis arm on,
mis kirg, mis iha?
Ei vahet teha osanud ma siis.
Sul vastasin, et tean,
mis kurbus on,
mis valu
ja mis viha
nüüd mõtlen teisiti.

Kui tulid, olid kirglik
või ehk tundsid iha?
Sa tegid valu,
vahel vihkasingi sind.
Siis muutus maailm,
no, mis teha!
Tõi kurbust, hellust, armastust
ja tihti pisaraid.

On elul tõesti kummalised teed
ja oma saatust juhid sina ise.
Kui vigu suuri, tõelisi ei tee,
su vastu saatuski siis armulisem.

Nii arvan nüüd, et arm,
see ongi vaid me kirg ja iha,
on hellad käed ja toetav sõna hea.
Kuid on ka valu, kurbus, mõtlematu viha
ja palve ning su enda vaikiv andeksand.

0129
Lapse mure

Ma ei saa, ma ei taha,
ma ei mõista, ma ei või.
Nupike kallike, Nupike armsake –
midagi halba vist sisse sõid.
Nüüd oled sa haige,
sa oled nii väga haige
ja mul on raske ja paha ja valus,
kellelgi pole nii elus!
Süda on raske ja hinge polegi enam,
õpetaja võiks olla täna küll kenam,
kui ta ometi ei küsiks...
ma rahulikult paigal püsiks...
Oh, läheks kõik üle!

0130

Tornide tipud on

kadunud uttu
kellad küll liiguvad
kuid pole ruttu
kauguses aeglaselt
laevasid tüürib
hallid, kuid kaunid
on paekivimüürid
kadunud käsi, mis
ükskord need ladus
sujuvalt möödunud
aastatesadu
iidsete kivide
sarmikas karskus
mitmendat korda
küll udu siin laskus?

0131

Sina, mu kallis

Sa oled pime nagu öö
ja köögivilju Sa ei söö.
Ja alati Sa tead, mis öelda,
ning pole miskit, mis Sa'i söanda.

Sa oled kummaliselt kaunis,
minu kallis jutupaunik.
Miski Sinus sööb mu hinge,
meie vahel on see pinge.

See on see lummav tunne
mille nime ma ei tunne,
See tunne mulle niivõrd kallis.
Nagu Sina mulle, kallis.

0132

Pilt

eilsed
noored
seisavad
vilus

see võib ka päriselt nii olla
väga tõsine maastik
madala taeva all

küll ma tunnen
sind, armas isa
ema
ja iseendaski
nagu mõra
kasvamas kokku
kasvamas

kõik
on veel ees
ikka veel

0133

Ma olen elus

Ma olen tegude inimene,
mitte sõnaseadja kunstnik.
Ma pole mäslev lainete raev
ega hall meri.

Olen inimene.

Kisendan kui tehakse liiga
või võetakse hoopis ära.

Vaikin, et mitte reeta
ja palun, aga mitte hirmust
vaid vabandusest.

Olen vaba. Jah vaba.

Tean mida teen
Ja tunnen vigu.

Olen inimene.

Tundja tunnetaja.

Ma hingan.

Just- hingan.

Olen elus.

Jah ma olen elus.

0134

Milline inimene sa oled?

Ütle mulle, milline inimene sa oled?
Ma tahaksin sind tundma õppida.
Kas sa jood hommikuti kohvi?
Kui asi on viitsimises, võin sulle ise kohvi keeta.
Kas sulle meeldib äike?
Minul on tavaks vihma käes suviti tantsida.
Kas sa armastad rohkem kasse või koeri?
Mina olen koerainimene, aga ma lepiks sinu nimel kassiga ka.
Kas sa lähed õhtuti vara magama
või oled öökullitüüpi inimene?
Kui vaja, heidan ka mina varem magama,
aga ma võin ka hilisööni su lugusid kuulata.
Mulle meeldib, kui sa räägid.
Millegipärast tundub mulle, et ma mõistan sind;
teinekord oled jällegi nii salapärane.
Nagu ma oleks unustanud koodi su südame juurde.
Seega ütle mulle, milline inimene sa oled?
Ma tahaksin sind tundma õppida.

0135

Sügise külaline

Segadusse sattus sügis.
Keegi tema süngi trügis.
Trügis süngi, muudkui nügis,
kuni süngist sadas sügis
poripõrandale maha.

Aga tema seljataha
ilmus süngi naine.
Hallid juuksed kaunis laines,
oma ilus ebamaises
istus äkki voodiäärel,
laotas lahti mantliääre.

Suvepäiksest pruunid sääred
sügisele meelde jäid.
Sügis lõpuks aru sai.

Suvesopist külla tuli
talle vananaiste suvi.

0136

Kas mäletad veel

Kas mäletad veel, kui ütlen sull,
kuis kord me käsikäes kõndisime.
Sel talvisel teel kuuvalgel ööl,
kui sadas lumi nii valge ja pehme.
Mu tumedad juuksed värvusid valgeks,
ning pakane mu põski paitas.
Ometi siin sinuga sellest välja ei tee,
sest oled minu soe suvepäikene.
Su silmad nii lahked ja hellad,
naeratus pimestavvalge tumedal ööl.
Mis sest et külm kõik sõrmed on võtnud ,
su kallistused endiselt soojad.
Musi ,millest tekkisid põskede roosid,
sulatas viimsegi jää sel kuuvalgel ööl.
Jääl kõndimine teadagi ohtlik ,
kuid sinuga olles ma sellest ei hooli.
Võime kas või läbi kukkuda,
kuid endiselt sinuga koos.
Sa oled mu isiklik päike, taevasilm,
et suutsid mu naeratama panna absoluutselt igakord.
Sinuga koos olid mured unustatud,
sest südames põles sinu tekitatud leek.
Tunne nagu tuhanded kirjud liblikad,
ning isegi punased roosid ,
meid kahte ümbritsesid.
Komeet nagu valguserüütel,
üle taeva kihutas,
näitas meil teed ja nii me ületasime need.
Kuid tekkis me vahele pakane ja torm,
kus sind ma enam leida ei suutnud.
Need on vaid osa mälestustest,
mida unustada ei suuda.
Nüüd oled minevik,
kuid endiselt on valus sust mõelda.
Kui sa vaid teaksid mis tunne see on,
nagu nool läbistaks südame,
ning koguaeg veritseb see.
Pärast verd on südames auk, mida raske täita,
nagu klaas, mis purunes tuhandeks killuks,
täiesti võimatu terveks teha.
Ma ei arvagi, et suudaksid eales end mu olukorda panna,
ja mõista, mida ma läbi elan.
Laiali läinud ripsmetušš ja vesised silmad,
on kõik mida näha võid.
Rohkemat polegi alles,
sest võtsid mult kõik.
Sina kes viisid kõik headuse endaga,
võtsid mult hirmu,
kuid ei tunne ma ei armastust ega valu.
Sa olid kuu mu pimedas taevas,

su tähed mul teed näitasid
Kuid raske on mõista miks valguse mult võtsid,
olen tuim, olen kummitus elavate hulgas.
Olen tüdinud nutmast,
väsinud üritamast, ma küll naeratan,
kuid ma seesmiselt suren.

0137

Teine küsimus tuulele

Sina, kes Sa surud end
avalikus kohas
kuumalt ja häbitult
minu vastu;

teinekord –
siis, kui Sind tahan,
igatsen ja vajan –
end peidad;

ning kui mul
on uni, kurb, külm
ja pikk tee minna
nügid ja pilkad,

vaata mulle nüüd otsa
ja vasta ausalt:
kui kiusad,
siis armastad?

0138

Kaugenev meteor

Ma ei otsi ei kaitset, ei varju, suudan seista ISE enda mõtete eest.

See võiks ju muutuda tähenduslikumaks kui miljon uut sõna maailmakirjanduse avastamata teel.

Hoidke kilomeetrite kaugusele oma võltsid naeratused, mitte midagi ütlevad pilgud, näitlik hoolivus.
Ah, et see ongi lihtne ja süütu katse närida hingi, kellel pole võimalus astuda duelli, kellel puudub kaitserüü?

Ja vahel tahakski teada, miks peaksin austama seda positiivset ettekujutust, maailma kui fantaasiaülejuustust?

Ja siis sa avastad, et kolm sammu kuristikku ei ole piisav.

Ja siis sa avastad, et õnn võib ulatuda maailmalõppu, universumi tagaukseni.

Vihastaks, armastaks, karjuks, pettuks, kuid alati andestaks.

Hõljuks nagu esimene kollane liblikas suveöö taevas, teadmata lennusuunda.

Oodates piinarikast maandumist, mis suudaks hommikuks tuua reaalse mõtlemise.

Kuid hoolimata teadmatuse enesepiinavast meetodist, hoiad sa südame ees tabalukku.

Kaitsed ennast sissetungijate ahastava hüüde eest, kuid jätab sellega välja vähesed hoolijad.

Vähesed hoolijad, kelle sisse lubamisel võivad nad osutada külmaverelisteks mõrtsukateks, tappes usalduse.

Või hoopis keegi, kellest saaks midagi hinnalisemat kui kuld.

0139

Minna lasta

Tahtsin keeta vett
tegin külmakapi lahti
ja avastasin et
olin sattunud hämmastavalt
valesse kanti

siis viimased viiskend krooni
mis jäid
raatsisin jätta poodi
et saada kätte
paki pistaatsia pähkleid

möödud on moonduvad
moonad siis milleks
kui sõjad muutuvad
toetamatuteks

läbisegi kallikalli
ja kurikaga vasta molli
kui jõulud on suure lumega
on tänavatel vallid

0140

Ma tahan sulle midagi ilusat öelda

Alles nüüd sain ma aru, et teinud olen vea.
Ma tõesti pole sama, kes ma olla tahtsin või olin.
Et nüüd alles mõistsin, et südamest lahkunud on midagi suuremat, kui vaid tükike rõõmu.
Su silmadest ma puudust tunnen liialt tihti.
Kui vaid korrakski veel rõõmsana saaks kuulda su lohutavat hää, mis südameid sulatab ja mägesi liigutab.
Mis oli küll see, mis ühendas meid? Kergem kui paber, raskem, kui õhk. Kohati nii valus, nii vastupandamatu, palju magusam meest
Ma sulle kordagi ei suutnud öelda neid kolme sõna, mis praegugi nii kergelt üle huulte ei lendle.
Me rääkida võisime nii pikki tunde, kuid hommik ikka tulla võis liig ruttu.
Juba eemalt tundsin su kalkvel pilku, kui sulle kogemata olin teinud haiget.
Su pisaraist niiske põse pühkisin kuivaks öeldes, mitte sorri vaid anna andeks.
Su naeratuski, mis kõigile liblikad tõi kõhtu, pähe pani mõtte, „...kuidas saakski me ilma?“
Kui MTV-st kõlab meloodia, mis meenutab neid hetki.
Kahaneb kohe vaid tühjaks elutuks vrakiks, kelle näolt võib üksnes igatsust välja lugeda.
Sulle helistada ju ometi võiks, rääkida mõne mageda nalja.
Ehk lepikski ära, kuid äkki valaks tulle hoopis süttivat õli.
Murtud süda sul MSN-is on nime taga. Ma tõesti ei tea mida teha, tunnen ometi ju sama.
Ei neid kurbuse toone summutada suuda ka vali audioterror ja mõni valusalt kriiksuv noot.
Sõpradega rääkides ilmast olen vaid kest, peas naerunägu. Nüüd ma tean, see muutuma peab.
Ehk on veel võimalust öeda „ Anna andeks, ma armastan sind,..aga saa aru et valentinipäeva tähistan ma sinuga esimest korda “

0141

Emmega loomaaias

Loomaaias elab Mõmm,
päntajalgne karu,
hästi vahva on see jõmm,
elu on tal maru.

Tal käib palju külalisi
väikeseid ja suuri.
Emme käest ma kohe uurin,
miks ta pandi puuri.

Kui sealt Mõmm saaks tulla välja,
kutsuksin ta mängima,
ostaksime mett ja kalja,
läheksime matkama.

Siiski lehvitan ja lähen
emaga koos edasi,
enne Mõmmile veel luban
peagi tulla tagasi.

0142

Tingivalt kindel kõneviis

Päikesetõusul positiivsus poeks põue,
aovalguses areneks adrenaliin.
Eesmärgiks eelkõige elujaatamisnõue -
plusstunnetest pakataks plaatinablondiin.

Tööle tarmukalt tõttaks kui tervisespaasse.
Vallatust vihmast vaid virgutuks vaim.
Häbitud hüüded haihtuks halvaasse.
Ka kahtlane kaasreisija kallis kui kaim.

Koosolekud, koopiad, kolleegid, kompuuter,
paberid, pitsatid, pisike palk -
siiski sehkendaks, sibliks, sööstaks kui skuuter
suurtel sinistel silmadel sasitud salk.

Oleks originaalselt optimistlik ori!
Kuju kõndides kaaslaseks kõkutav kuu.
Profilt pareeriks pätte ja pori,
juubeldaks - jubedat jama ei juhtunud ju...

...Kurat! Pole võimalik, et juba vaja tõusta!
Võimsa hoobi saab lollilt lõugav kell.
Vaatan peeglist oma väsind lõusta,
ületööst ja alaunest pea valutab, on hell.

Tass kohvi, värvi näkku, selga riided kallid.
Pealt pole viga, aga sisu käärib sees.
Ja kurat! Juba mõned juuksekarvad hallid!
Oh, terve elu on omadega pees!

Väljas jälle tuul ja vihma sajab,
tööle sõit on viletsus ja rist.
Kõige tipuks üle bussi kajab:
"Blondil mutil keskeakriis on vist!"

Vihkan topelttööd ja bürokraatiat!
Eesmärk puudub, on vaid ajatäit.
Pigem reisiks, avastaks Karpaatiat,
loeks, käiks teatris, oleks lihtsalt vait.

Nii ma järjekindlalt raiskan oma vaimu, keha,
elu nagu sulgund nõiaring.
Kuid raha vaja - pole miskit teha
ja kaotajaks jääb selles elus hing.

0143
Ühel õhtul

Sel õhtul kui sind pole siin,
põleb küünlaleek ja kõlab viis.

Viis, mis ialgi ei kao,
nagu armastus, süda, mis ialgi ei tao.

Sel õhtul kui sind pole siin,
põleb küünlaleek, hinges piin
Põleb nii õrnalt, kustub kiirelt.
Aeg möödub nagu kiirteel.

Ometi nii õrn ja ilus,
ligemalt kui leek on pihus,
kõrvetab ta, haiget teeb
siiski ilus on ta veel.

Siis kui viimne leek on kustunud,
oleksid sa kutsund ju.
Ialgi ei saa tagasi,
nagu õrna leeki küünlalgi.

Sel õhtul kui sind pole siin,
mingit tunnet polegi.
Varjab pimedus mu tuba,
aeg on magama minna juba.

0144

On läbi saanud kuldne kooliaeg

On läbi saanud kuldne kooliaeg
sai käidud 12.klassi meil.
kas mäletad seda,
kui astusid esimesed sammud siin,
kui kartsime algul.
On meeles esimene september,
kui ka esimene õpetaja.
Kui kätte jõudis põhikool,
siis tuli õpetaja uus,
sai tehtud eksamid esimesed.
On meeles põhikooli lõpetamine,
kus peotäie lilli saime,
ning tunnistuse hea.
On meeles see aeg,
Kui 10.klassi astusime,
siis tuli õpetaja uus.
Nüüd kätte jõudnud 12.klass,
on käes meil jälle eksamid
ning oleme koolist prii.
On käes peotäis jälle lilli
ning tunnistus mis muu.
On meeles kuldne kooliaeg,
siit majast lahkuda on raske,
jäävad maha õpetajad head.
Sellest ajast meelde jäävad,
mälestused head.

0145

???

Kes need sellised küll on.
Kas sa nende kohta ütleks "lol"
On sul üldse aimu,
kas jätkub sul nende kohta laimu ?
Nendele meeldib must,
seda kanda puhas lust
Juuksed lehivad neil õhus,
liblikad ei lendle neil kõhus.
Pidevalt neil käed õhus ja karjuvad,
küll inimesed nendega ära harjuvad.
Eks see eriline ole
ega mitte kole.
Neile üldse ei meeldi Biider,
neil temast juba siiber.
Minu silmis erilised on nad.
Kas sa sellest ükskord aru saad!

0146

Iga päev uueks sündis

iga päev uueks sündis
elas hetke soppi
tundis terve kehaga
mured kinni lappis
ehk haavad paranevad
aeg neid tasa tappis
surm ei käinud enam
hoopis sülle mattis
kiigutas kuis last
kes alatasa nuttis
kuid ta naeris
kogu hingest pettis
seda, mida polnud
see, mis oli, leppis
kuu tundus aasta
kell lööke vahele jättis
aeg oli sõel, mis
valet puhtaks settis
mina oma siiruses olin see
kes kõike südamega võttis

0147
Ood Juulisele

Kuuldub rannalt öiseid samme,
Tuultekohinas end peidab.
Justkui murtaks maha tamme
Mõistus kangelase maha heidab.

Mehe rüht jääb kängu hirmust,
On pilgust kadund julgus.
Kuid pole karta vaja julmust,
See naine pole ometi ju hulgas.

Vastab tõele, et varbaid kuus,
Tal latgalite hõimu moodi.
Ning igaüks neist käinud suus,
On raudselt ise moodi.

Juba varajases eas,
Ta tava kohaselt läks kooli.
Nüüd ta kõigi teiste seas,
Õpib tundma keedusooli.

End määrada ei karda,
Õigeks kohaks köök on temal.
Ei virise, ei kurda,
Oleks justkui elust eemal.

Kes siis on see müütlük olend,
Mis maha murrab iga mehe?
Tõuseks päike, näeks, et pole miski kolend,
See naine päevalguses on läikiv ehe.

Nimesid on palju tal,
Ei ole leidnud veel ta meest.
Kes elaks läheduses Tal-
linnas, ja tuleks tantsu löömast Leest.

Tõsi, aga kurb,
Esineb tal melanhoolia.
Ent nutta tuleks veel üks liivakõrb,
Sest nimeks pandud talle Julia.

Magusmõrkjad unetuse seemned...

Magusmõrkjad unetuse seemned...
Lõhna poolest meenub ehk aniis –
läänetuul ta pühib kohe meelest,
tuvisitast nõretab karniis.
Küünarnukid toetan akna veerde,
eemal upub tuledesse linn –
läänetuul toob üht-teist jälle meelde,
just selle linna vastu kohub vimmi.
Ükskord öösi nimelt selles linnas
seisin üksi aknal, nagu nüüd –
ei tulla saanud, ka ei tohtind minna –
ei olnud luba lunastada oma süüd.
Siis oli nagu nüüdki varakevad
ja tänavatel lirtsus sulalumi
ning läbi öiste tänavate tema –
mind vedas, kuni saabus uni.
Neli pikka aastat kestis uni,
tuul muutis mitmeid kordi suunda
ja sadas, sulas, sadas jälle lumi,
võis tuvivarbaid aknalaua kuulda.
On praegu palju asju teisipidi
ja mõni kogemata läinud paika,
kuid endistviisi olen tuvisibi,
ja endistviisi huikan: „Jumal aita!“
Endistviisi unetuse seemneid
lume alla külvab minu käsi
ja terve kevadsuve harimast neid peenraid
mu näpud ja mu süda vist ei väsi.

0149

Kõik, mis ma kingiksin sulle

Linnuna lendaksin ma läbi kõik teed,
et näha kõiki maailma paiku.
Lennukina kihutaksin ma kiirelt,
et tunda tuhinat enda ümber.

Gepardina jookseksin ma läbi võimatuid radu,
et sinule järgi jõuda.
Kassina silitaksin oma pehmet karva vastu sinu kätt,
et näidata oma hoolivust sinu vastu.

Vaimuna oleksin ma ettevaatlik,
et mitte sind ehmatada.
Päiksena valgustaksin su päevi,
et su tuju oleks alati super.

Kuuna paistaksin ma su aknast sisse öösel,
et sul oleks parem uinuda.
Surnuna valvaksin ma su elu,
et sind tõmmata eest ära surmaohust.

Inglina paitaksin ma su nägu,
et jäädvustada see mälestus igavesti mällu.
Vihmapiisana ei sajak ma su peale,
et sa ei saaks märjaks.

Eluna kingiksin ma oma elu sulle,
et saaksid selle paremini elada.

0150

Sügising

Sügisvärve täis on mets,
jalas mul on niiske kets.
Seeni täis on männimets,
kuid mulle meeldib kala – lest.

Pihlakad punavad puul
ja õues on täiskuu.
Moosi täis on laste suud,
sest õues lookas õunapuu.

Lapsevanemad kimavad kooli,
ei nad piirkiirusest hooli.
Lapsed ka jala punuvad,
hilineda ei soovi nad.

Metsas seemed ootavad,
rahvad need korvi poetavad.
Sõbrad mind metsas ootavad,
seni seeni korvis loendavad.

0151

Mõistus ju tahab

mõistus ju tahab
ent keha tõrgub
miks ma ometi ei või
olen ma paha
või maailmale võlgu
kes nii valusalt mind lõi

võtaks veel, veel ja veel
mis sest, et pärast on paha
lõpeb siin või edasi läheb tee
mõtlen hetke ja vaatan veel taha

nii väga ju tahan, et mõistus mul kaob
tean, et keha ei tohi
juba on raske ja keerab maos
ei aita enam ükski rohi

0152

Kool

Käes on jälle kool ,
Ja õpilastel algab hool.
Tolmust puhtaks sai iga tool,
ja algaski me tore kool.

Kõigi laste suul on rõõm,
Ja juustelt kadunud on kõõm.
Kõik vanemad rahulikud on,
Ja rahulikk ka vana konn

On käes kooliaasta uus,
Ja lastel laulud suus.
Kõik see on väga tore,
Ja üldse mitte kole

On kõigil hinded head,
ei murest valuta pead.
Kelelgil pole päevikus kaks,
Ja mitte keegi pole liigselt paks

0153

Rõõm

Mul on üks rõõm
Üks määratu rõõm
Ja teda kogu maailm on täis
Seda rõõmu mu`lt keegi
Võtta ei saa
Vaid kadestada võib.
Kui ütlen teile
Mis on see rõõm
Mispärast mu meel ikka hea
Siis teie silmis kindlasti ma
Vvähe imelik oleksin, jaa ...

Kas on teil m i s k i ,
Mis lohutab teid
Kui kurbusest tulvil on meel,
Kus olles õnnelikuna
Tuju lõbusat juurde saab veel ...

Se rõõm, mis igal pool saadab mind
Ükskõik, kuhu ma ka ei lä`eks
See rõõm, mis alati minuga jääb
Õnnehetki kui ei leia ma.
Juba ammu on rõõm see mind saatnud
Teda enne ei tajund vaid ma
Ja tean, selle rõõmu juurde
Kord aastasadadeks saan

0154

Lumine mees...

Hommikud sallis...
ei küngastel muru
jalaste roopad
taas roomavad teel
sula käib külmaga
kauplemas turul
jääkunstist purikad
liugleval reel...

Talvise lava ees
vaapvalge jäide
publiku saapad on
lobjaka-vees
tunnen et märjaks said
villased käised
ümbert kui haaras
suur lumine mees

Tantsima kutsus...
kust korvi küll leida
vitsakimp hirmutas
paremast käest
piinlikult vaatan
täis-soditud sein -

nüüd temast ja minust
ning kelgumäest...

0155

Jäta mind Septembriga

Vaata mind kõrgel katusel,
hoia, et ma ei langeks veel.
Tuul puhub mulle teed,
kuidas Sinu juurde tagasi saab?

Maa on kollaseid lehti täis
ja Sind ei ole siin.
Kuid kuskil lähedal
tunnen Sinu südant.

Iga päev ma olin unistuste jälgedel,
kuidas said need nii järsku kaduda?
Kuidas said need ajad nii kiirelt mööduda,
Kuidas said Sa nii järsku kaduda?

Anna mulle oma talvepiinad,
Oled Sa mul kevadine!
Kingi mulle suveööd,
ja jäta mind septembriga.

Viimne kaunitar.
Iaula nagu lind.
Lenda mere taevasse,
seljataga Sind ma juba igatsen.

Lama minu varemetes,
oma veres sügislehtedega.
ja kui tuul mulle annab teed,
siis kohtume me taas.

Anna mulle oma talvepiinad,
Oled Sa mul kevadine!
Kingi mulle suveööd,
ja jäta mind septembriga.

0156
Prohvet

Suure vaimuilma tipust
ta langes kui leht sügiskuul.
Piraadilaeva lehvivast lipust
polnud abi tal ilmaliku teel.
Nagu prohvet oma jumala eest,
ei peljand väljakutset vastu ta võtta..
Siiski oma hinges sügaval sees
Langes jumalik truuduse meel.

Nii väsinud ja suutmatu,
kui üldse ollagi saab,
ta heitis hinge hommiku aal.
Ja ei tõuse me prohvet
nüüd selles elus eal.
Vaikib ta süda kui kuld.
Kaob viimnegi mõte mõistupangest
ja katteks saab igaviku muld
ning jumala rüppe ta nüüd langeb.

0157
Ühine jõud

Aita mind siin, aita mind seal
hetki, mil sind vajan, ei ette tea
Nutta su õlal, kurta mu mured
Üksikuna lihtsalt tunnen end vahel

Tule mu juurde
et saaksime koos olla
tunded, mõtted
lasta siis valla

Üheskoos ületada
hullematki raskused.
Raskused, mis kõigest hoolimata
muudavad meid tugevamaks.

0158
Rahvamees

Mina olen Rahvamees
Eesti taga, relv ees,
Vaenlasel viimne salv
See ka nende viimne talv,
Vaenlasele tühjad käed
Rooste läevad nende väed .

Vaenlasele tõde kibe,
See ka nende viimne libe,
Vaenlase hädariik
Neist maha jääb konnatiik,
Vaenlase suured sead
Hõrenavad nende read .

Kõikumatus usus
Ja vankumatus tahtes,
Üle elab kõik
Selles ära kahtle .
Naera naera
Koduma õieke,
Nuta nuta
Isamaa lilleke .

Minu valu, minu veri
Vaenlane, see põrgu ker! !
Minu valu, minu veri
Jääb igaveseks Läänemeri !

0159
Soovid õpetajatepäevaks

Kinkida Sul sooviksin unistustereisi
või siis palju raha.
Et võiksid minna,
kasvõi mõneks päevaks ookeani taha.
Selle raha eest veel saaksid osta
suvila ehk ka lausa maja.
Ülegi jääks, no veidi varuks,
vaat, et pikaks ajaks.
Pereringis võtaksid siis kõike huvitavat ette.
Kindlasti on häid ideid
ja teeksid põnevaid projekte.
Tunneksid nii elust lihtsalt mõnu, tean!
Kuid kahjuks mina ju ei ole võlur
ja ikka astun Sinu ette lilleõis vaid pihus,
ehkki tänul, mida tunnen, pole lihtsalt sõnu!

0160
Ühepäeviklane

Sillerdav - pillerdav päev taas kord
on alanud,
päikene soe hele valguse maale
on valanud.

Täna sünnib midagi imelist,
veel pole teada, kellenimelist.
Veidike hellust ja veidike soojust
ning, ets kae, munast koorus
malbe ja muretu Mannelennemann,
kes loodud on rõõmude jaoks
elaman.

Ta lendleb ja rõõmleb
õhkõrnalt õhku sõõmleb,
imetleb, imestab ja ümbrust kelmikalt piidleb -
peaaegu pole tal riideid ...
Need paistavad läbi,
on sitsist ja satsist,
sabasse punutud patsist,
veetlevaist siredaist säärtest,
tiibadest just nagu volangist ja
seeliku äärtest,
kaunist sipelgapihast,
lennul üles - alla, mis jõnksatab ihast.

Malbe ja muretu Mannelennemann,
sa üheks päevaks tulnud elaman –
kõik see, mis on sinul oleman,
rohkem ei kesta,
endale loomata jätsid sa kesta,
mis kaitseks,
õhtuks jääd juba nukraks
ja vaikseks.
Nii kahju on sinust,
sest oled nii rumal,
kuid ometigi nii väga nunnu
ja paganama jumalikult ilus.

0161

Peied

Vaasi pandud valge roos,
Peied käimas täies hoos.
Kõik laua ümber reas,
Lahkunulgi koht on nende seas.
Teda meeles peetud lauas,
Et end hästi tunneks hauas.
Kadunust ei kuuldu halba,
Ei maha teda keegi salga.
Kaugest nurgast kostub hüüe!
See on joobnu ontlik püüe.
Saada viina veidi juurde,
Oma klaasikesse suurde.
Rahvas tõstab norus tooste,
Nukrus kurku kisub rooste.
Imetell'akse ta voorust,
Täna leinatakse Anna noorust.
Kõik kui püsinud oaasis,
Roos närtsinud on vaasis.

0162

Need silmad

Need silmad, mida märkasin
Mis võlusid mind esimesest hetkest
Kuid nende headuses ma eksisin
Alates tundmaõppimis retkest

Ma teadsin, et miski on neis hea
Ja miski mitte päris nii hea
Need olid silmad, mida märkasin
Kuid milles ma rängalt eksisin

Tundub, et petlik on su välimus
Sest miski liiga hea pole ju tõsi
See mis tapab on väsimus
Ära küsi! Lihtsalt ära küsi...

0163

Üleval pool pilvi

Ma tahan olla üleval pool pilvi,
seal, kus sind ei ole.
Siin mind sa ei näe,
ega saa mulle haiget teha.
Ei vihka ma sind seepärast mis tegid mul,
vaid hoopis kadestan, et kergem on elada sul,
kui mul.
Kunagi meil oli laul, mille sõnu teadsime peast,
kuid nüüd oled unustand.
Mõtlen su peale nii tihti ning soovin et kuuleksid,
kuis mõtetes sind hüüan ning tagasi tuleksid.
See hetk kui me enam koos ei olnud,
siiani meeles veel mul.
See niivõrd haiget teeb, et hinge sööb seest,
nagu äike mu pea kohal lööks.
Kuid ometi veel tahan sind,
ning südamepõhjas loodan, et ka sina mind.
Kuigi mõistus teab, et nii see pole,
ning valan pisaraid su pärast iga päev.
Ütle, kui sa kuuled mu südant peatumas,
sest sina ainukesena tead.
Sina oled põhjus miks ma olen endasse tõmbunud,
põhjus miks ainult sina mu vaikust kuuled.
Ütle, kui kuuled mind langemas ,
ning raskelt maha kukkumas.
Sa murdsid mu tiivad ning tõusta ei saa,
Ning tuul mind kiiresti pilve peale vii.
Ma ei taha siin pilvede peal sust midagi kuulda,
Ent ometi igatsen su naeratust.
Mäletan kui ütlesid mul, et olen ilus,
Nüüd ei tea kas seda enam uskuda.
Tahan olla rahu ja üksi,
oma puruks rebitud südamega,
hingega mida mul enam ei ole,
ja eluga mille endaga viisid.
Ma tahan, et keegi annaks mul tiivad,
Et saaksin ma ära lennata,
Ühte paika üleval pool pilvi,
Kus ei pea ma enam mõtlema meist.

0164

Tsükliline otsing

Nii kuis tähed mahajäetult ajas, ruumis uitavad
Nõnda hingedki meil Kõige ürgset põhjust otsivad
Keset tühjust, igavikku ümber Aja tantsivad
Leides vastuseid mis alati vaid tuhaks muutuvad

Kui kaduv tulevik me pelgliku Mõistuse tajult
Kuis rõhub südant, et vaid sädemed me maailmalõkke halult
Ehk vaid hetkeks, rängalt makstes, võtad sideme sa silmilt
Ehk vaid korra, loodust pettes, juleb kerkida ahv põlvilt

Päiksest pleekin'd monoliidid ülistamas teadmatust
Üksnes lootus see mis säilib Inimlapse otsingust
Tead a kõike, näha kõike – unustada kaunidust
Mis voolab meisse Olemise aatomtolmust, tundmatust

Uks on paakil tähistaeva helis'vasse avarusse
Kuid kas süveneda siiski laiuvasse kaosesse
On ju Ema, elust tiinne, sängitan'd end mullakesse
Kuulub kõik sel õrnal saarel taevalikku maalingusse

Jääda siia keset eetri somnolentseid lainetusi
Harutada alaliselt igiaja mõistatusi
Avastada enne veel kui Surmalt põsele saad musi
Me vankumatult ajan'd taga potentsiaalseid mõttetusi

0165

Ma tahan Sulle öelda

Kallis, kas tead Su ahter on nii lummavavalt ümar ja kaunis?
Ja Su hää, mis kostub mu kõrvu... Teadagi, kes nii imeliselt laulis.
Sina oled põhjus, mis mind öösiti unetuna hoiab ja rahutuks teeb.
Sinust vaid mõeldes tuksleb mu rind, hingata ei saa ja süda sees keeb.
Sa ahvatled mind ja erutama paned, eriti Su veidi sametine nahk.
Su juures kõik on tore ja noobel, ideaalseks on loodud iga viimnegi tahk.
Sind ainuüksi katsudes saan teada, mida tähendab ülimalduse tipp tõeline.
Sa lõhnad alati hästi, oled puhas, ainult aimatavalt ja meeldivalt kergelt õline.

Mulle meeldib olla su sees, panna Sind teenima mind,
sest Sa ju oled mu ainus- mu kirglik kaunis tulilind.
Pole hullu kui Sind öösiti veel luku taga igaks juhuks hoian
ja rahutuna toas Sind näha tahtes haiglaslikult ringi tuian?
Ehk andestad ka selle, kui vahel erutult ja vihasena sind kõvasti löön,
kui saan olla jälle su sees, laabub kõik ja rahumeeli vahvleid söön
Mulle meeldib Sind koiduvalgel õrnalt ise kaunis pikalt küürida.
Kui keegi teine seda soovib, kohemaid Su ümber seinad laseks müürida
Tead, ma armastan kiirust, Sa mulle alluma pead,
siis valmis olen andestama Sulle kõik Su vead.
Ole valmis, kullake, sest Sa ometi ju tead, kui sa vormis pole enam
Sulle asenduse leian, kes mind rahuldab rohkem ja välimuselt kenam.
Aga praegu arvesta, hetkel oled Sa kõik, mida vajan ja ihkan,
mõte välja vahetada Sind- seda praegu põlgan ja südamest vihkan.
Tean ju, et bensiinihind pole kaugeltki sama, kui kord jooksma jätta kraanivee,
aga Sinu jaoks ei ole mul millestki kahju, mu armas must kolmanda seeria BMW...

0166

Ma tean, Sa tead

Ma tean,
et seisma aeg on jäänud Sinu jaoks
et tundmatuse kutse südames Sul taob
et valge tuisk ja torm veab kaasa Sind
et rahutuks on muutund taas Su hing
Sa tead,
et ees Sind ootab käidud tee
et uut ei leia sealt Su heitlik meel
et ahvatlused meeletepete vaid
et nendest tuledest just kõrvetada said
Ma tean, Sa tead.
Sa tead, ma tean,
sest mingis punktis ühine meil hing.
Me kuskil seotud, sopis sügaval
Me sees on peidus nähtamatu ling
Me valu tajume, kui sulgub selle ring.
Ma tean, Sa tead, et mina tean.

Kui teele läed ja tuisk Su jäljed katab
Ma hetke seisan nõutult aknal veel.
Veel hetke seisan, siis juba selja pööran
Ja oma toimetusi edasi taas teen.
Veel mõtteis vaid ma armastust Sul saadan.
Veel mõtteis vaid Sind hoian kurja eest.
Veel mõtteis Sinuga ma tulla tahaks kaasa
Su kõrval käia Sulle antud teel.
Kuid maha jään ja koldes süütan tule.
Ka öösel akendest mul ikka valgust näed.
Su ees ma oma kodu ust ei sule.
Sind koju ootan ma
veel enne, kui Sa läed.

0167

Sinu kohvikus on hea...

Taas tulen, sest su kohvikus on hea,
siin eriliselt maitsvad moonisaiad.
Näen, lillelina sätid laua peal
ning riulil rabarbrikoogid laiad.

Lõhn levib... viivuks peatun, hakkab kuum,
miks kõhklen, jakki riputades varna?
Su tähesilmist hõõguma lööb ruum,
kas varjata või öelda: veidi kardan...

Siis istume, las küünlal süttib leek,
et valgustada vestlust, õhtutundi.
Kuust saanud viil mu sidruniga tees -

öö jälle sinust kirjutama sundis...

0168

Punktid enne komasid

Reiel
must kalanaise võrksukk
Nospelnipsune jutt
Punane silmi pettev tukk
olekult tikupeast toosile jääv jutt

King kui nuhutav koerloom
tervitab heituttavat
kunstjalgse ettepanekuga

Elu!

See oli Pubi vaatele aknale käik

Muidu?
Toimetab
aega ja kirjandust

Aga pea põletab ikka
noorte luulemeeste südameid

Tuhaks või teemandeiks?

Narride naerukoht...

Võta ses istet mees
Tõde on jambides

Rahvuse peades
Nende seas
südametega punastavates

Ime!

Luulemaastiku ristmikel
Keelavates tuledes
Loomel on palavik

Mõtteterad?
Nagu ikka
Ilmuvad sulgudes

Et ei pudeneks pärleiks

Sead?

See kõige pikem
Kord ulatus Tallinnast Moskvani

Nüüd?

Lühenes saatepunktini

Elu.

Ta ise toimetab
ta teab

Kõik tikupea!

Põletas sillad?

Mis sellest!

Ta lendab ikkagi!

Mis sellest et luual?

Taht põleb lõpuni ka Metsakalmistu küünlal...

Elu...

0169

Mõte

Sa vihkad mind,
Sa ei usalda mind,
Sa kardad.

See ei ole tõsi?
Arvad, et ma valetan?

Miks sa ei ütle mulle kunagi, kuhu sa päriselt lähed?
Arvad, et ma ei mõista?
Ma armastan sind, sa tead.
Miks sa ei taha siis mind näha?

Mida ma tegema pean?!
Ma ei ole kole,
ma tean,
ma olen lihtsalt... teistsugune.

Sa kardad, et kui sa minuga koos oled hakatakse sind mõnitama?
See ei ole tõsi?
Kui sa oma sõpradega räägid, siis teeskled, nagu mind ei oleks olemaski.
Ära valeta!

Miks sa mind nii vaatad?
See on kõik sinu süü!
Sa nutad.
Kui sind ei oleks olnud, siis ma ei oleks...

Ära muretse,
ma olen sinuga alati.
See on ainult halb uni,
mille lõppu me veel ei tunnegi.

0170
Tühisus

Ma ju samuti tahaksin minna,
minna olematusse linna,
et hetkeks kaoks kogu kära,
et hetkeks ma põgeneks ära.

Vaid korrakski tahaksin minna
sinna headust täis linna,
kus joobutaks üksteise rõõmust,
mitte kibedast veinisõõmust.

Ma ju samuti tahaksin minna,
kuid ei jõua ma pärale sinna,
kõik maine mind magusalt meelitab,
nii endaga jääma vaid keelitab

Ja nii mu ees võltskiirguses
särab maine rõõm oma hiilguses.

0171
Kodu kildudest kokku

Taevas tuppa tulla tahtis,
kuid komistas kardina külge,
veidi aega mu voodit vahtis,
sisse tulla siiski ei julgend.

Miski naksatas teleri taga,
põrand vanaks on jäänud vist.
Nagu minagi öösel ei maga,
kuulan kurvalt ta ägamist.

Kella tuima tuksumist saadab
köögis külmaveekraan.
Kell - see minuteid möödab,
kraan lihtsalt kinni pole jäänd.

Padi püüab paitada juukseid,
ise on kohatult kuum.
Korraga kuuleks kui nuukseid -
pisaraid poetamas tuul.

Toa tuksed ja tuul ja taevas,
kardin, kell ja köögis veekraan.
Varsti vähkren lahti end vaevast,
koos koiduga magama jään.

0172
Mu Päike

Sind hüüab mu mõistus, mu süda.
Sind igatsen päike.
Maa katnud vihm, taevas äike,
jalge all must räpane muda.

Sind hüüab mu mõistus, mu süda,
Sind ihkan päike.
Nii ihkab mu süda, väike.
Sind, kes annab päevale läike.

Sind hüüab mu mõistus, mu süda.
Sind armastan, päike.
Praegu on öö ja Sind ei ole,
Kuid varsti sa tuled.
Head ööd, päike, mu süda.

0173
Nimekiri asjadest, mida ma täna ei teinud

Ma ei ei ärganud laest tilkuva pähklikreemi peale
Ma ei unustanud välja minnes meeles pidada, et olen hajameelne
Ma ei tormanud üle ülekäiguraja, jalas sebratriibulised sukad
Teel kooli ei tervitanud ma ühtegi puud. isegi kõige kõrgemaid mitte!
Loegusse hiljaks jäänud, ei muutunud ma madalamaks kui muru ja loomulikult ei vajanud ma siis ka köit, et
end toolile hiivata
Ma ei kirjutanud ühessegi raamatuse roosa markeriga "abstraktsionism on käegakatsutav!"
Lõunapausi ajal ei ostnud ma kümmet pontšikut, et läbi nende rasvaste aukude näljast maailma vaadata,
ammugi ei söönud ma neist ära ainult kolme, et ülejäänud prügikastide jumalale ohverdada.
Ma ei joonud ära klaasi burgundia veini, teadmata, et tegelikult on see viinamarjamahl
Ma ei kahelnud kordagi ei oma olemasolus ega valgusfooride polükroomsuses
Ma ei öelnud ühelegi uksele „seesam-seesam, avane!“
Tunnelist läbi tormates ei näinud ma pimedust
Ma ei lugenud ridagi ajakirjast Kroonika (selle üle olen tegelikult isegi uhke)
Õhtusööki süües ei hüüatanud ma peale igat suutäit „võrratu! ma olen nii hea kokk!“
Õhtul voodisse heites ei avastanud teki alt ümbrikut kirjaga „Unenäojäneste kokkutulek kell 03.15. Ära
unusta!“
Ööpimeduses ei märganud ma, kuis võrdhaarsed kolmnurgad pagesid paralleeluniversumitesse

0174

Kuradima hea

Vaatan peeglisse ja ütlen,
mõtlen, küll sa oled täna kuradima hea.

Kõnnin välja peldikust,
mõtlen, küll on täna kuradima hea.

Lähen autosse, käivitan auto,
mõtlen, küll on täna kuradima hea.

Näen sõpra, tervitan, autosse kutsun,
mõtlen, küll on täna kuradima hea.

Lähme sööma, naudin, on hea,
mõtlen, küll on täna kuradima hea.

Naudin elu, sest teistkorda seda ei tule,
mõtlen, küll on täna kuradima hea.

Lähen poodi, ostan pudel rummi,
mõtlen, küll on täna kuradima hea.

Lakun täis end, laulan, joodeldan sõpradega,
mõtlen, küll on täna kuradima hea.

Hommikul ärkan, peavalutab ja sitt on olla,
mõtlen, küll eile oli kuradima hea olla.

0175

Sinu lood on Sinu sees ja piiluvad vahel välja

Sinu lood on Sinu sees ja piiluvad vahel välja.
Kuigi kannad neid eneses, saad nendega vahel nalja.

Sinu laulud on Sinu sees ja murravad vahel välja.
Räägivad Sinust enesest ja teevad Su kulul nalja.

Sinu elu on Sinu ees. Alati ei tule välja.
Hoolimata Su teenetest Sinustki teeb keegi nalja.

Sinu hetked on Sinu sees. Keegi ei võta neid välja.
Parimates Su hetkedes ikka on killuke nalja.

Sinu naljad on Sinu sees. Kuidas küll saada nad välja?
Sügavamalgi südames juurdunud kurbuse viljad...

Sinu kurbus on Sinu ees. Kes küll siit lasi ta välja?
Tühjusetunne südames igatseb killukest nalja.

Sinu viljad on Sinu sees. Lase nad ometi välja!
Oma laule Sa imetle kurbuses, tänus ja naljas!

0176

Sõbrannale sünnipäevaks!

Sa oled mu südames,
hinges ja meeles,
Sinuga rääkida tahaks
vaid lillede keeles.
Sa oled nii armas,
nii lõpmata hea.
Soovin, et saatus
vaid paitaks Sul pead.
Su hing on nii aval
ja süda on soe,
see särav naeratus-
siin aastad ei loe!
Jää selliseks ikka,
olgu elu Sul rikkam,
toogu õnne head tuuled,
värvi punaseks huuled,
siis kindlam on meel
veel käimata teel.
See tee viib päikese poole,
õnne poole, tarkuse poole...

0177

Sinu hingamine paitamas mu kõrvu

Sinu hingamine paitamas mu kõrvu,
öösse tungib vaikne magamise hääl.
Hellalt emban veel su sooju paljaid õlgu,
korraks peatuvad mu huuled sinu käel.

Hetkeks ärkad, kui mu nina kuklal tunned,
aga hommikuks see kõik on ununend.
Samal silmapilgul vajud taas ju unne,
kõik su mured, selleks ööks, on purunend.

Hoides kaisus sind, su juuksed vastu palgeid,
und ma silmisse ei taha lasta veel.
Akna taga langeb lumehelbeid valgeid,
olen uneriiki- sinu poole teel.

0178
Kodusõda

kord olid palavad päevad
kuski keskaugustis, kui
ühed inimesed maale läevad
oma mustamäe korterist

kohv ja hommikuvõileivad
aknad kinni siis tuled surnuks
kohver näppu ja headaega seinad
jäa lukku mu truu välisuks.

kõik on läinud..kõik inimesed
õhk on puhas.. vaikus on toas
radikas vuliseb, külmkapp suriseb
ja vaip liigutab end maas(!?)

veidi kergitab vasakut serva
ja ütleb oma tolmusel häälel
et vabandage voodihärra
aga te jalg on mu pääl

voodi kõhatab ja mühatab vastu:
" vaip sa ole vait
pillud siin tolmupilvi,
kui mul on astma
ja kuis näekski astuda ma nii
kui padjad katavad silmi."

"mis meie? " sädistavad padajadõed
ja süüdistavad vennastekki
et too peeretab, kui peremees põhkupoeb
ja tekitab tuhat plekki

nii tüli levis pidamata pausi
elutoast vannituppa
koridorist kraanikaussi
madalast maast kapinurka

keegi oli ees, keegi jäi jalgu
üks süüdistast üht ja teine teist
üks küsis laenu , kui ise oli võlgu
ja keegi ei teadnud neist,

et kõik nad olid kõigiga seoses
ja kuna kõigil oli midagi viga,
siis algaski ühes kahetoalises
täieulatuslik kodusõda

laud sõi kepslevad toolid
laua sõi lärmakas kiirkeetija
sein sõi kõik maalid

aga seinä lämmitas
tapeet ja

kraanikauss kugistas köögiserviisi
kümnete viisi nuge ja kahvleid
kapp sõi televiisori siis
ja magustoiduks peale sahtlid

kära vaibus vaikus võttis maad
ja alles olid vaid kaardinad
ja radikad ja tolm
ringlemas
tühjas toas

peremees naaseb perega maalt
tühja tuppä peale puhkust
ja arvab , et vahepeal on käinud vargad
kuigi välisuks oli lukus

0179

Olen tunnete tallermaa

olen tunnete tallermaa
tule ja talla mu peal
trambi mind mutta ja porri
küll mu hing vastu peab

kaugelt näib, et kunagi küll ei saa
et mul...peaasi, et sul on hea
jah, olen tunnete ori
kes kurat mind selle eest neab

pean vastu kõik tuuled ja tormid
kuulid, mis mu hinge tulistad
süda ongi juba aukudest hõre
vist siiski kaua vastu ei pea

kuhu, no kui kõrgele sa veel ronid
kellest või millest veel unistan..
olgu et su pihta olen tõre
tulista veel, kui arvad, et nii on hea

0180
Igatsus

Tunnen puudust millestki,
mis oleks ilus, hea,
tunnen puudust kellestki,
kellest - ei tea.

Olla armastatud noorelt,
anda rohkem endast.
mitte armastust toorest,
vaid aega, mis ei lendaks.

Midagi on puudu,
midagi on valet,
midagi on muutunud,
millestki on hale.

Hirm,
poeb põhku
ja kinnitab end,
kannatus,
lendab õhku
ja vabanen.

Ikkagi vajadus
rahulolu järele,
ei kao,
pane tähele.
Kadunud midagi
mu südamest on,
ootan kedagi,
kes valmis on,
valmis andma,
valmis võtma.
Armastust..

0181
Igavik

Palju, liiga palju armastust absurdsusesse.
Palju, liiga palju mõtete blokeerimist
Tunnete eiramist.
Loodan, et varsti langetatakse
Need barrikaadid.

Me jääme igaveseks.
Vaid juhul kui
suudame veenvalt bluffida.
Igavik algab hetkest,
Mil domineerib vaid armastus.

Liialt toetume valedele.
Monteerime unistused reaalsusega.
Ning taas kaotavad mõtted tähenduse.
Võimu võtab nahhaalne vale.

Pole piisavalt tolerantsust,
Pole võimalusi ega variante.
On vaid ahastav türannia.

Meeli valdab vaid tormiline
mõtetesegadus

Igavik algab nüüd.

0182

Minu maailm

Proovi elada ilma õhuta.
Sama tunne on ilma sinuta.
Su naer, mis heliseb mul peas,
sama ilusti kui need read.

Tea, et sinu käes kogu mu maailm,
kus ainult soe ja päikseline ilm.
Kuid minu südame sa murdsid vaid
kui mult terve maailma said.

Nüüd sajab vihma akna taga.
Kell seisab oodates, aga
sa ei tule, ei tule mu juurde enam.
Sul ju keegi uus ja kenam.

Lootes ikka päikest näha,
kui see oleks minu teha.
Piisad kõik pühiks ära,
taevasse looks uue sära.

Kahjuks pole võimalik,
tuua tagasi see minevik.
Kus oli taevas puhas selge
Sinu armastus, mis oli nii helge.

0183

Nublu ja Lõvi Leo

On igal väiksel lapsel
sõbraks Nublu,
kes sul annab head nõu,
kuidas hoida oma kodu,
et ei süttiks põlema sul see.
Selleks sulle abimees,
kes sind üles äratab.
See on väike suitsuandur,
kui sa endale ta koju tood.

On igal lapsel,
sõbraks Lõvi Leo,
kes sulle annab nõu,
mida teha tohid,
aga mida ei.
Ütleb sul ,et kiusata kedagi ei tohi,
muidu ootab ees sind trahv,
seda sulle pole vaja.
Ole viisakas ja hea,
siis sind kiidab Lõvi Leo,
tänuks sulle annab ta,
väikse kommi magusa.

0184
Minu elu

Rõve valge lehmapiim,
selle joomine on mulle piin.

Algul bensiini nuusutasin ma,
vahel piisas kummiliimist ka.

Üle mul viskas punane viin,
appi tõttas herooin.

Joodud sai ka korgijooki,
kõrvale söödud kanepikooki.

Maha ma müüsin naise keed,
et saaks osta LSD'd.

Selline mu elu oli,
kuni surmgi lõpuks tuli.

0185
Elamus

Ma läksin pildi sisse
Tõmbasin kopsud õhku täis.
Seal pole õhku-nii mulle näis
Paber niiske ja raamid on tihked.

Seal pildi sees oli talv.
Varesed raginal naersid mu üle:
"Lollike-sitsikleit tal vaid üle!
Keerleb hanges kui lumepall!"

Mina ei tundnud külma
Mind ei puudutand tuul...
Jäin pildist ma niiviisi ilma
Jäi tajumata mul tuum.

Tulin välja ma pildi seest.
Võtsin ta seinalt maha.
Nüüd jalutuskäike vaid teen
Aiamaale mis maja taga...

0186
Pagulane

Ma tunnen lõhna, mis hilismai õhtul õitseb päikese puudutusest.
Kaon värvkire taha, mis varjavad mu virelevad mõtted luuludest.
Salamisi nutan taga ust, kust kunagi enam sisse ei piilu,
Igatsen aknaid, mille raamid kordki enam kinni ei kiilu.

Majavarjuks on vaid sirelid, mis katavad pealadva.

Hinges valutab tundmatu piin, teadmatu haigus,
kes südant rebib ja karjub.
Mind jälitavad ahned varjud- põhjatu on nende pimedus.
Kuna võõrdund olen vaimu paigast, millest järele jäänud kõhedus.

Vajun üksinda kadunute küüsi.

Kaugel raugel pinnal tunnen end võhikuna seismas.
Milleks juurduda võõraste pinda, mille muld on hall ja näljas?
Milleks murda oksi noorelt tüvelt, kel käed alles väljas?
Milleks ehitada pesa surnud puule, mille raksatuseks on sekunditemäng?
Milleks mängida elupilliga, mille lauluks pole eluäng?

Nõutult hoiavad mind üleval keha toetavad talad,
kuid südant toetavast loodusest lahutavad meid meres tuhanded kalad.
Valan pisaraid muumaaalaste sooviks.
Mil tuleb paat, mis kaugele kannab,
kodumaa mulle tagasi annab?

0187
Tänav

Üks pime tänav
seisab üksinda.
Ehk tuled täna
võivad süttida.
Seal asub värav –
läbipääsmatu.
Tulede säral
valla pääseb tuul.

Nüüd hõljub hing
õrnas valguses.
On noor ta ning
alles alguses.
Sulgub värav
tema jälgedes.
Vaikib pime tänav,
teda jälgides.

0188
Joodik

Hommikul ta voodist tõuseb,
võtab pitsi viina
Veel ka kapist veini haarab,
nüüd võib tööle minna

Läheb tööle bussiga,
pärast veel ka trolliga
Vahepeal ta burksi sööb,
õlut selle peale joob

Jõuab lõpuks tööle.
Ülemuse toast,
läheb kiirelt mööda,
nagu suurest maost

Istub oma laua taha,
avab ülemise sahtli.
Juua joodik jälle tahab,
keerab viski lahti

Parajasti viskit juues,
näeb, et tema laua juures,
seisab tähtis ülemus,
põha viha erksalt näos.

Joodik vallandatud saab
ja läheb jälle koju ta.
Kurb on joodikul nüüd meel
kuid ikka jälle kuivab keel

Enne kodu poes ta käib,
uut sorti alkot müügul näeb.
Ostab kohe mitu liitrit,
pluss veel mõned purgid siidrit

Kodus jota voodi heidab,
pudelid ta laual laotab
Joob ja joob ja joob ja joob,
kuni aju seisma jääb.

Kui nädalaid on mööda läinud
tuleb kiirelt haiglast abi.
Jotast kordi üle käidud,
otsustati, kõik on läbi

Matused siis korraldati.
Surnumatjad ainult tulid.
Polnud surnul sugulasi,
seepärast ennast surnuks jõigi.

0189
Sügismõtted

Langevad vihmapiisad.
Kui pisarad tunduvad need.
Täna ma olen taas üksi.
On tuttav mu jalge all tee.

Veel eile siin kajas me naer siin
ja päike soojendas meid
Kuid täna siin valitseb tühjus
ja kõik on nii nukker ja vait

Külm tuuleõhk silitab juukseid.
On tühjus mu ümber ja sees.
Ning vaikusse lõikuvad nuuksed.
Sest lahku läks suvine tee.

0190
Süda

Õisel Tallinna tänaval
istub mees.
Kalamajas, majanurgal,
seltsiks odekolonn
ja paar kasti inimeste
üleliigseid ülemõtteid.
Kesk seda õist ilu
ta istub ja kallab
kõrri veel ühe sõõmu,
lisandub neid hulgal
lugematul, ei tea.

Kalamajas majanurgal
lamab mees.
Kõrval odekolonn
ja üleliigsed ülemõtted.
Seltsiks öökülm
ja tuksumast lakanud
süda.

0191

Sügis

Vaata sügis on käes,
See tuleb sealt kus läes.
Läbi on saanud suvi,
Ja kadunud õue huvi.

Lehed kirjuks said,
Kas keegi näinud maid,
Kus see nii ei lähe,
Seliseid on vist väga vähe

Vägevasti puhub tuul,
Katki läks mul alahuul.
Õues tornado vali,
ja see pole mingi nali

0192

Bumerang

Rõõm ja helgus
Kurbus, valgus
Päeva algus
Õnne lembus
Uue loomine ja ootus
Pisiaskelduste rohkus
Püsima jääb ikka lootus
Loomerõõm ja loodu ilu
Ainult siis
Kui kogu aja
Rõõm ja helgus
Kurbus, valgus
Päeva algus
Õnnelembus
Uue loomine ja ootus
Pisiaskelduste rohkus

0193

Minu silmis Sa särad

Ma ei tulnud sind otsima,
kuid äkki siiski leidsin su..
Järsku sa mu maailma tulid,
oma tüki sellest said.

Olen näinud sind seal,
kus näen nii halba kui head.
Sa jätab jäljed mida mööda käin
ja sind otsin..

Soov sinuga jalutada läbi igavese öö,
mu unistuseks selles eas olema jääb.
Sa kaunis tüdruk.

Tundub, et nii kaugeks Sa mulle jääd,
ei veeda me mingeid minuteid koos.
Ma häguseks tagaplaaniks Sulle jään,
kuid minu silmis Sa särad.

0194

Tõdemus

Su juuste siid
mu sõrmilt libiseb
Mu laupa riivamisi
puutub huul
Su pilgu soojusest
mu silmis sära saab
Su käte hellus
naise äratab mus taas
Su lähedus
mu hinges muutub rahuks
Su kõrval
kaitstuna end tunnen ma
Kui loodud kord
Sa oled laintevahuks
siis Sinu mereks
olen loodud ma.

0195

Lumeväljade silmipimestav valgus

Lumeväljade silmipimestav valgus,
igal helbel on tallel üks jutt.

Teades hetkega, käes oli algus,
sündis maailma kauneim muinasjutt.

Pelgalt soovidest saanud reaalsus,
unenäod on nüüd tõelisuses.

Lumeraskusest puuksad kaardus,
lõpuks leidsin sind- kauneim printsess.

Igas loos on nii head kui ka halba,
peegel vastuseid öelda ei saa.
Juba suutsid sa minule anda,
seda kõike, mida vajasin ma.

0196

Üks kahtlane käis

Üks kahtlane käis

Üle pea käis

Ei käinud kaelus

Vaid käis käis

Ja botaste juures mind paelus

Et neil botastel ei olnud paelu

Vaid olid neil hoopiski krõpsud

Kuid mitte kartulikrõpsud

Siis botastega poest

Toodud sai sai

Saiale peale määrada võid võid

Või ei või?

Süües siis kuulsin üht krõpsu

Mõtlesin: üks kahtlane käis...

0197

Tänuks kaastöötajale!

Mulle meeldib, et Sa oled hooliv,
sõbralik, lahke ja hea,
hea sõber ka olla soovid,
aitad kui aidata saad.
Mu inspiratsiooni allikas oled,
mind ikka naeratama paned,
rõõmu pakud, toetust ka,
kõhutäit ja õpet head.
Soovin Sulle julgust, tarmu,
et Sa elul ei jääks jalgu,
uusi lennukaid ideesid,
vaimukust ja orhideesid,
rõõmust pakatavat naeru,
vaata vahel soovikaevu:
et soove ikka sooviksid
ja soovid aina täitüksid!
Oled usin, kaasalööv,
loovalt teed Sa oma tööd,
oled vahva, vaimukas ja vaba,
põnev, vaimustav ja rabav!
Mina tänan!

0198

Anna andeks

Anna andeks see mis tegin sulle ,
sa enam ei kuulu mulle.
Tegin ühe kõige suurema vea ,
su juures on kõik nii hea.
Armastan su nalju , su silmi
ja pilt ilusaid suve ilmi.
Armastan sinu juures kõike ,
ja ka meie koos olduid mälestuste lõike.

Esimene kord tegid haiget sina mulle ,
nüüd maksin kätte ma sulle.
Ma peaksin unustama sinu ,
anna andeks ma ei suuda seda.
Me olime nagu üks suur tervik koos ,
sinu uuesti saamine oli kui õnneloos.
Minust väljagi sa mõnikord ei teinud,
ning koos me eriti väljas ei käinud.
Ei tahnud kunagi üksi jätta sind ,
kuid alati üksi jätsid sa mind.

0199
Mõlgutus

Tööpäev saigi seljataha
sammud kodu poole sean
diivanil nüüd maandun maha
mööda pulti sõrmi vean

Seebikas saab jälle otsa
köki leian kohe tee
ruttu jäätis kaussi potsa
keema panen kohvivee

Aurav kohv mul paitab kõhtu
juttu jätkuks kauaks veel
kähku aga poen nüüd põhku
unes rändan täheteel

Oma kodu, oma voodi
rahul siin mu väike hing
vähenõudlikuks mind loodi
seda teab ka perering

0200
Piir

On olemas ehtekirstud mis rokiavad .
Samas ka inimesi kes sokivad,
see on ikka täitsa jama.
Kas sa ka arvad sama?
Vaba on see me maa
sina ütleva ei tule mida teeks ma.
Põhimõtteliselt teen mis tahan
ja usun ka mida tahan.
Mind eriti ei huvita mida arvad sina
ära tule aja mulle pila.
Pilal on oma piir,
eriti veel seal ja siin.
Eks igal asjal on oma piir,
nagu taeval, taevapiir.
Ka sellel siin on oma piir.

0201

Suudlus

Suudlus, suudlus, suudlus
vaid sellest tunnen puudust!
Täna valmis murdma truudust
puudus on vaid suudlus?

Ei suudlusest ma eales väsi
su ümber põimin oma käsi.
Kuigi lahkuda mul käsid
ja nii lihtsalt minust lahti lasid.

Müstiline tundus suudlus
su huultel tuntsin kuumust.
ühe suudlusega murtsin truudust
üha enam tunnen sinust puudust!

Ah mis teeb see suudlus väike?
mu huultelt kustunud on läige.
selle kuuma suudluse käigus
lõi südamesse tugev äike!

0202

Känd ja mänd

Elas üks mänd,
naabriks tal känd.
"Vahi sa känd,
va pisuhänd!
Sind kaeda on hale,
nii armetu pale.
Nii lühike kasv sul sündi,
ei minuni iial sa küündi."

"Oota sa mänd,
küll sinust saab känd.
Neid sõnu,
tegemas sul mõnu,
ei siis iial ma unusta,
kui saag tüve sul purustab.
Neid sõnu vastu ööd
õhtusöögiks sa sööd."

Ei läinud mööda poolt päevagi,
kuis mäni latv ei küündigi taevani.

0203
Segaduseni

Põleda viimse söeni,
kustuda ja kutsuda piinal,
kül mavärinates hommikusse,
kargeim ehmatas tuli huuliverelt.

Ma teadsin, nii rõkkas,
nii itkus pisike süda,
mis viimase päikese,
enda matlasse surunud oli.

Ei kurtnud pisutki,
kuulnud lootuselaulu,
viimane süsi lõkkel,
ja suremas oli viimnegi kiir..

Hommik tuli.. läks,
verevine voolas rentsliisse,
roiskus mõte eel,
süda kärvas,
surnust mattis ristita.

Hõõgvel söed..
ja olemata olnud,
ebaselge tulevik,
leidis otsa alguse,
elu jättis lõkketuli..

0204

Ükskõik mida teed, tee hingega

Ükskõik mida teed, tee hingega
ja palveta juures kui vaja,
sest elus kui kõike teed pingega,
näed, vastu kuis sädemeid sajab.

Vahel nad liigagi säravad
ning kustumas ära siis peagi.
Kui sulgumas hämaras väravad,
siis üles neid leida ei teagi.

Ent pisike säde võib süüdata
ja särama panna kõik ilma
või kedagi hoopiski tüüdata
ja sähvata kadedust silma.

Kuid seda, mis ikka teed hingega,
see palsamiks südame sunnil.
Kui kõike teed lõpuni pingega -
näed tähekest pimedal tunnil.

0205
Metsamajake

Ühes suures hallis talus,
kahvatus, vaikes salus

elab üks vana mees
peidus suure vammuse sees.

Keegi ei tea kes on küll tema,
kas tal üldse kuskil on ema?

Mees vaid hommikul metsas jalutab,
ennast siis vahel ka allikas jahutab.

Kui kõnnib see veider mees,
siis käsi tal sügaval vammuse sees.

Keegi ei julge ta majakest kaeda,
siiani hiilitud ainult on aeda.

Kord see veider, veider mees,
kõndis mööda külateed.

Lapsed peletas ta koju,
õue jäi vaid koerapoju.

Mees siis pojule sõrme sirutas,
arvati, et nüüd ta pojule virutas.

Kuid aga vaat, mis juhtus siis,
mees poju tallu kaasa viis.

Ja nädal, või hiljem, veel kaks,
koer oli ilmund tagasi naks.

Iseloom oli koeral parem.
Keegi polnud arvand varem,

et ka keegi, keda ei tea
võib olla lausa imehea.

Nii see mees, kes kandis vammust,
sõbra sai keda igatsend ammust.

0206

Sõda

Kuhu on kadunud mu marjapõõsad?
Kadunud kõik tulelõõmas.
Kuhu on kadunud mu kallid võrud ja keed?
Kadunud kellegi taskusse.

Kuhu on jäänud vanaema kallis?
Kadunud koos meestega kes mundris hallis.
Kuhu on kadunud ema,nii soe?
Kadunud,kiri vaid maha jäetud,sa seda nüüd loe!

Kuhu on kadunud õed,vennad?
Kadunud paksu mulla alla.
Kuhu on kadunud mu sõbrad head?
Jäänud kõik maha,kas tead?

Kuhu on kadunud mu armsaim,kalleim?
Kadunud,kuid kuuleb su palveid.
Kuhu on kadunud mu looklev allee?
Kadunud,maha raiutud su viimne tee.
Kuhu on kadunud mu kodu,armas?
Kadunud koos kõigega,mis olnud.

Kuhu on kadunud mu tormine tuul?
Kuhu on kadunud mu päike,mu päev?
Kuhu on maha sadanud mu virgutav vihm?
Kuhu on jäänud,kõik mis on hea?
Kadunud,vaid mälestustes elab.

Ja kuhu te mind viite?
Mees vastas kalgilt,kaugemale kui silmapiir...

0207

Joodiku pihtimus

Tunnid mööduvad,
näljased deemonid kaovad,
päike paistab,
siruli maas, vaid üks joodik.
Ta magab,
lausa norskab.
Raske tal on pea.
Vaid veidi sooviks veel viina.
Ärkab, mõtleb,
mil lõppeb,
tuumapohmell,
mida rikastas viin, suitsud
ja paganama Säastu kange.
Ta mõtleb,
mida kuradit ta tegi,
ta ei mäleta miskit.
"Miks on mu pea nii raske,
mida kuradit ma tegin?
Kas haiget sai ka keegi?
Või lihtsalt lällasin ma?
Ma ei taha olla joodik,
tahan olla silmapaistev
talent, kes kaitseb,
oma kodumaad suurt!
Ma tahan minna tööle,
kuid mitte orja tööle,
tahan nühkida 100 inimesega,
saalis tooli,
kus palka jookseb mõnusalt.
Ma ei taha lesida rannal,
oodates, et päev see viimane,
mil päiksevalgust veel näen.
Laske maha mu tuumapohmell,
aidake mind, mind väetit,
andke sõõm lonksu,
sellest pudelist,
kus sees on deemon.
Ah meelde tuli,
Ma ei tahtnud Jürile tappa anda,
ma ei tahtnud Maalit solvata,
veel vähem tahtsin teda käperdada.
See polnud mina,
see oli viinakurat.
See pihtimus viimaseks jääb,
sest kõik kordub taas."
Viinadeemon taas võttis maad,
sest joodik lebas rannal,
tal kõrval poolik viin,
mis tühjenes seal.

0208

Ilu

Puhtana, värskena, uuena,
tuul sasimas juukseid,
jooksen mööda tänavaid,
hõlmad laiali püüdmas päikest
ja rõõmu.

Tunnen südames kergust,
õhus on magus
ja meeldiv aroom.
Meeled on erksad ja avatud-
ammutan endasse armastust.

Ruttan vastu uuele ja paremale -
ISEENDALE!

0209

Julmad sõnad

taovad mind halastamatult pähe,
kõidavad jalad ja käed,
sulevad silmad.

“mul ju midagi anda pole,
vaid vaesust ja kamaluga kirpe!”

“on ainult pori ja külm ja niiske.
mul on hirmutav videvik -
päikese müüsin leiva eest maha.”

“mu sõrmed tahavad sooja,
aga seegi läks - võlgade katteks.”

“me ei saa elada laenatud unistustest!”

olime ahastusest pea purjus,

sest

sina olid imeline akrobaat,
aga mina ihkasin mõõganeelajaks.

0210

Vihmane sünnipäev

Vihma sajab, pilves ilm,
särab vihmaussi silm
oodata veel veidi vaja,
lusti täis siis kogu maja

Sõpru tuleb kokku palju
kuulda juba laulu valju
kiidetakse mullast torti
ja veel liivast tehtud kõrti

Usu sa või ära usu,
vihmauss sai tuhat musu,
sest sünnipäevapidu tal
oli sooja paduvihma all

0211

Pühendatud "Ajale"

viin aja tagasi
panka ja poodi
võibolla sealt ta
meilegi toodi

viin aja tagasi
sünnitusmajja
las ta seal karjub ja
ajab end välja

minul ei ole
aega vaja
mingu ja otsigu
teised rajad

ajast on kõrini
aeg on arust
temaga uuristan
jalgealust

tõmmaku uttu
ja rohkem ei kohtu
sellest saab kõigile
vabam sõõm õhku

0212

Muster

Eluvool mind kaasa tirib,
kuid lõputult ta mind ei vii.
Puudub stseen ja käsikiri.
On vaid hetk ja mina siin.

Käidud tee -
muster minevikule.

Maha jäävad minust jäljed.
Pehmed kui tuultemäng.
Mitmed head ja halvad küljed.
Nii kiigutab meid elusäng.

Käidud tee -
muster minevikule.

0213

Südamesse

Poss kes toob välja ilusaid ilmi ,
armastan selle poisi siniseid silmi.
Oleks võinud tulla mu ellu varem ,
su välimus ja iseloom kõige parem.
Ma ei saa olla ilma sinuta ,
nagu taevas ilma tähtedeta.
Mul läheks vaja tervet aega , et unustada sind
kahjuks sa enam ei taha mind.

Hüppasin vihast tulle ,
mäletan kui arvasin, et ei meeldi sulle.
Meeldiks, kui saaksin kaua vaadata sind
aga sina enam ei vaataks mind.
Sa kuulusid vaid minule ,
ei ole hetke mil ei mõtleks sinule.
Kindlasti arvad, et leian parema sinust
sa ju ei hooli enam minust .

0214

Toomepuu all

Ärkasin üksinda enne päikest,
sest minus paelub midagi võõrat,
midagi kummaliselt ahvatlevat.
Miski ,mis juurtega kinni hoiab,
olemust tagasi tõmbab.

Sõgedus tabab mind kõrgelt kärbsena,
kui vormi meid valan,
seda ainult enesele halan.

Kaste säteandab rohus ,hoiab ergsaid hingi kaisus
hommikul lehelitrite võbelevas varjus.
Ma armastan vaikida su ees,
jälgida ,kuidas sõnad sult häbeliku loori maha heidavad,
valed ja hirmu näolt peidavad.

Vaid tundmatut veel taga ajan ja ootan mil õitseme,
kuna siirus võrsund on tunnetest läbi,
aga julgus, temal on veel häbi.

0215

Mari-Johannale

Sa'lid koletu õide puhkenud õis.
Su hoovav hingus muutis mind meeletuks
ning su mõistmatu mõistus sai mõistetuks
või nii mulle vähemalt veidike näis.

Sa'lid tookord tohutuid teadmisi täis.
Sa jagasid neid olles jagamatu,
Sa panid mõtlema mind, mõtlematut.
Su sees mu häbitu hing lendamas käis.

Kui lohutult lahkusid, laususin, et
kas kohtume kunagi kusagil veel?
Kuid sa kiiresti kadusid kuhugi.

Hiljem leidsin, et olid vaid meeleepett,
tuhaks põlenud mälestus õhtu eel
või habras valgustus hetk, kui sedagi...

0216

Kiri

Ma kirjutasin sulle kirja,
kirjutasin ainult sulle.
Ma kirjutasin sulle kirja,
sa ei vastand mulle.

Kas kirja üldse lugesid?
või lihtsalt ära viskasid?
kas kirja üldse lugesid?
või hoopis puruks rebisid?

Kas nüüd mu mõttes vedelevad,
kuskil prügikastis?
või su laual lebavad,
kenas pildiraamis?

Mis tegid selle paberiga?
nüüd ütle julgelt mulle,
kus kirjutasin sulle kirja,
mis kirjutasin ainult sulle.

0217

Sammeldunud sammastikku vastu ehataevast

Sammeldunud sammastikku vastu ehataevast,
sisse minna täiskuu-ööde arbumise vaevas.
Pidi lõppematut sihti, mööda kraavipervi,
alla hõbeketta kuma udus uitvaid servi.
Tinakarva valgusläikes järves tähti tukub,
kevadvete verepuskar kobrutades kukub.
Väluvaibalt valguslaike varastavad varjud,
tuikav vaikus hääletumalt kõrvad kurdiks karjub.
Pimedusevägi tee metsamustast kaldub,
lillemällu surub jalge unepehmeid taldu.
Kooljapuude kõdukääpaid puhkab kannurägas,
tütuid tonte võsa varjus hämaruses ägab.
Värihõngu õhuhauast külmast hõljub alla,
õõvastavat nümfinaeru huulilt pääseb valla.

0218

Usk. Lootus. Armastus.

Usk. Lootus. Armastus.
Tänu. Palve. Vabadus.
And. Tõde. Andestus.
Loodus. Looja. Halastus.

Usk Sul avab ukse, võtab võtmed käest.
Lootus näitab uusi uksi Vaimu väes.
Armastusest sünnib õigeid valikuid.
Tänu Jumalale saadab vastuseid.

Palvemeeles öeldu annab vabaduse
võtta vastu annid, kehastada Tõde.
Andestus on ülim kink Su kallitele.
Halastus end heidab alanduse üle.

Loodus kiidab Loojat üle ilmamaa.
Usus antud tänu palveid asendab.

0219

Ütle. Karju! Sosista.

Ütle. Karju! Sosista..
Lase sõnadel end kanda.
Vaikus ei vii meid edasi
ja meil on palju teistele anda.

Ütle. Karju! Sosista..
Iga arvamus, mõte loeb.
Tugevalt edasi sammuda
saab vaid lausunud sõnade toel!

Ütle. Karju! Sosista..
Ära lõputult vaiki jää.
Kasuta sõnade jõudu,
just rääkimine vahel on hää..

0220
Hundivile

Öö on pime, pakane,
saatmas täiskuu hiilake.
Maad katmas lumevaip,
lumehelbed, vagased.

Aga kusagil kaugel,
kusagil eemal,
eemal künka otsas,
hunti, hõbedast näed.

Ta karv hiilgav,
ta silmad sügavad,
ta huile imelik,
justkui, vilistaks.

Hõbedane hunt,
kellele sa laulad?
Ma laulan südamelaulu,
öö kaunitarile, Kuule.

0221

Tahtsin olla korralik

Täna ma tahtsin olla korralik,
aga ei viitsinud tassi tuua –
jõin otse pakist.
Salatit sõin ka näppudega.

Täna ma tahtsin olla korralik,
aga kodutöö jäi tegematta,
sest pastakas sai tühjaks.
Sõbrad ootasid ka õues.

Täna ma tahtsin olla korralik,
aga suits jäi ette.
Ei taibanud ära ka võtta.
Kurat, meeldima hakkas.

Täna ma tahtsin olla korralik,
aga raha sai otsa
mulle poleks seda niikuinii müüdnud.
Viinalett on väljapääsu kõrval.

Täna a tahtsin olla korralik,
aga jäi kurku kinni,
häid mõtteid ei saanud mõelda.
Tuhatoos kadus ka ära.

Täna ma tahtsin olla korralik,
Aga rusikas läks valesse suunda.
Ja kuidagi punaseks läks kõik.
Politsei tuli ka liiga ruttu.

Täna ma tahtsin olla korralik,
Aga ei olnud.
Ainult tahtmisest on vähe.
Tegutseda tuleb!

0222

Kolmteist-raske aeg

Aastaid kolmteist sul on täis,
neiuks sirgunud nüüd sa,
aga ,mis nüüd edasi,eks näis,
kuidas käituma pean ma.

Raske loomus välja lööb,
kõik see närve ära sööb,
õnne seda küll ei märka,
ta on mõtetes ,ei ärka.

Õnne,kuule sina,
ärka üles,olen ema,
rääkida nüüd tahan ma,
sinu äitumisest ka.

Kuulata sa mind ei taha,
õpetajaid eirad sa,
ainult silmad lööd sa maha,
psaraid sa peidad ka.

Ma seletada püüan sulle,
kuidas käituda võiks sa,
tigidalt sa vastad mulle,
ma ju tean ise ka.

Seitsmes kooliaasta läbi,
mul ei ole üldse häbi,
suvevaheaeg on tulnud,
rääkimisest kasu olnud.

Küll on aasta kiirelt läinud,
üles-alla elu käinud,
vanadus see tuleb ruttu,
ei me peida ennast uttu.

Kahekesi jäime me,
ees on käia pikk veel tee,
koolis käia aastaid vii,
lendu lähed sina siis.

Tagasi sa ära vaata,
kahju sind on teele saata,
üksi jääma pean ,siis ma,
toime tulen endaga.

Ei ma seda enam karda,
küll ma hakkama ka saan,
öösel pisaraid ma peidan ,
mured eemale ma heidan.

0223

Tähemaale, kaugele, sinna..

Sa istusid mulle pähe,
hää! kisendusest on kähe,
nagu sellest oleks veel vähe-
sa kordasid: „Ära ei lähe!“

Ma tahtsin edasi minna,
tähemaale, kaugele, sinna,
kust enam ei näe ma linna,
et matta kurbust rinnas.

Nagu sellest oleks veel vähe,
kui ütlesid: „Ära ei lähe!“
Sa kärbseid ajasid pähe
ja lubasid tuua mul tähed.

0224

Mina

Ma pole õnnetu ega rõõmus,
Ma pole jahedus ega kuumus.
Ma pole talv ega suvi,
ma pole harakas ega turteltuvi.

Ma pole langus ega tõus,
ma pole rikkus ega põud.
Ma pole laps ega rauk,
ma pole liblikas ega tõuk.

Ma pole päike ega vihm,
ma pole arm ega vimm.
Ma pole ihne ega priiskav,
ma pole vaikne ega kriiskav.

Killuke sinust,
piisake minust.
Sületäis jumalikkust,
peotäis uudishimulikkust.
Pole midagi paremat nagu öeldud varemalt.

0225

Sõpradele keedumoosist ja haldjatest

me lähme pidudelt üksi koju,
läbi pimedada vaiksa linna.
meile laulavad tänavalaternad
ja kõrvus kumiseb tuul

võõraste poiste seletamatud pilgud
meid lahti võtnud - kokku pole pan'd,
mitte keegi neist läbi ei näe
ja läheb pidudelt üksi koju,
läbi pimedada vaiksa linna

aga mõnikord
istume oma lapsepõlve viimastel patjadel,
ei vaja võõraid poisse,
vaid loeme vihmapiisku klaasil,
kõneleme keedumoosist ja haldjatest.
me ei lähe riimi,
meie lõpud ei kõlksu kokku
selles maailmas, mil ees kahekordne klaas,
on meil vaid ühekordsed elud

ja poisid viivad koju teised tüdrukud

0226

Õpetajatele

Kallid, armsad õpetajad,
teie ees on lõpetajad.
On päev mis mõeldud teile,
ja kohustuseks meile
on antud teie õppetöö,
et lõdvemaks saaks lasta vöö,

iga stressis pedagoog,
kel mõttes ainult töö ja kool.

Me lubame, et hoiame
kiidame ja toidame,
igat siinset õpilast,
on nõnda kõige kenam vast.
Kuid segajad ja muidusööjad,
loodrid ja kõvad lööjad
saadame me Luisi juurde
kabinetti karmi, suurde.
Lõpetuseks soovime,
ja väga-väga proovime,
olla sama pädevad,
viisakad ja vägevad,
kui meie kooli õpetajad..
need olid teie lõpetajad.

0227

Kas tead, kui õnnelikuks mins Sa teinud?

Kui poleks sind ,kes oleks ma siis,
ilma sinuta mu elu oleks piin.
me õnneks saatus kokku meid nüüd viis,
ja lõppenud me üksinduse piin.

Oled see keda oma elus näen,
su läheduses kaela ümber panen käed.
mu armastus su vastu on nii täiuslik,
ja olla sinuga ma tahan iga vaba hetk.
Õnn kohtuda on sinuga mul selles elus,
ning armastus on meie pika õnne alus.

Oled mulle öö ja ka saabuv päev,
ainul sind ma oma reaalses elus näen.

0228
Kodust

Kes ise puudust pole tundnud
ei siruta kätt
abiks vaesele
Pajukassid mu vaasis
veritsevad
Väevõimuga emapuust lõigatud
Siidpehme keha on verel
Õnneks
pole neil vaakumis ruumi
Nii ma ei kuule
nende karjeid
Ära siit!!!!
Kes ise ei tunne puudust
ei siruta kätt....

0229

Kaotasin sust kõik

Ma tahan olla su lähedal
Ja kuulata kuis su süda lööb
Ütlen nii tasa, häälel kahedal
Miski nii valusalt hinge sööb.

Vaatan sulle silma, häbenen.
Sa pöörad pilgu nii ruttu.
Nii vaikselt ja tasa sa lähened
Lastes päikesel vajuda tuttu.

Mis meid ühendab, on see.
Et sinus näen nüüd iseend

Reff

See imelik tunne mu sees,
Mis virvendab silmade ees.
Kui tormine laine mööda kaljut,
Ootab veel rohkem kui paljut.

Vaikselt jalg jala ette,
Astun mööda kuuma rannaliiva.
Varbad vaevalt ulatuvad vette,
Lendaksin pilvedesse, oleks vaid tiivad.

Ees laiumas hiiglaslik ookean,
Millesse päike end matmas.
Istun liivale maha ja ootan,
Soe tuul mind õrnalt katmas.

Reff

See imelik tunne mu sees,
Mis virvendab silmade ees.
Kui tormine laine mööda kaljut,
Ootab veel rohkem kui paljut.

Kuulates vaikust, sulgen hetkeks silmad,
Loojuv päike veel paitab mu põski.
Kuulen kuidas hingad mu kõrval,
Kui avan silmad, ei ole sind siiski.

0230

Uneajavetes

Hommikuteed varahommikusel trepil,
tunnen värskust ja ka puude sosinat.
Kui suvel on lõpp, mis sügisega segi,
siis sinu lõhna võtaks veelgi tosina.

Meeletu puudus sinust pisaraid toob silma,
ühtäkki voolab nendes igatsusevoog.
Kui loojub silm ja uneajavetes pillad,
sa oma käe mis päikseliseks meele loob.

Jõesängis mõtlemata mõtteid veel on mõelda,
ma seekord avanen, et minna kaugele.
Taas kiirtel õigust näkku mulle öelda,
võin toetuda su vastu, sest algab meie tee.

Aeg näitab mulle, et aeg on sukelduda,
su unne puistada õnnepisaraid.
Taas tahan tulla, peita end su hõlma alla,
kus näitan sulle pehmeid taevatänavaid.

0231

Eeest äääks

Eee...tore on!
Meil on
e-koolid
e-kaardid
e- maksuamet
e- poed
e-piletid
e- raamatud
e-sõbrad
e- valimised
e- riik!

Eee....kindlasti veel mõni e.
Aga mind on haaranud hiiglaslik hirm.
Kardan, et e-st saab ääää.
Saja aasta pärast?
Veelgi varem?
Ääää...

Ruitlase ja Contra kirjavahetus? Ääää, kahjuks pole mailid säilinud.
Kivirähk ja käekirjanäidis? Ääää, kahjuks on ainult paar trükitud kirja.
Vanavanaisa sõbrad? Ääää, kahjuks ei tea. Olen kuulnud, et näöraamatus oli tal palju sõpru.
Vanavanaema päevikud? Ääää, jah olen kuulnud, et pidas blogi. Kahjuks pole seda juba ammu.
Fotod 2011. aasta suvest? Ääää, need olid arvutis, kahjuks hävisid.
Ääää...hirm on!

0232

Ma pole laps

Ma pole laps ja ehkki tundun veidi lapsik,
võin siiski nõelata nii teravalt kui vapsik,
kui keegi lehvitamas oma paabusaba
ja võõrast hingevalu üldsegi ei taba.

Mul meeldib särasilmi vaadata ja tunda
ja viimseid palukesti palujale anda,
kuid ma ei talu, kui see paluja on vale
ning ainult saamishimust hädine ta pale.

Ma lendlen liblikana lilleaasal ringi
ja kannan räbalateks oma lemmikkingi.
Küll tahaks pesasoojust kanda nagu lind,
et soojust laotades ei märgatakski mind.

Mul lapselikku kihku süda peidab
ja helgeid välgatusi mõte välja heidab.
Kes mõistab mind, see lapserõõmu kannab
ja mulle vastutasuks hingesoojust annab.

0233

Aeg

Käokell astub laisku tunde
Lauakell käib minuteid.
Aeg mu kambris laisalt kulgeb
Aken,uks ja sein ja sein.

Aeg ei saa ju pilla-palla
Joosta minu juurest ära!
Voolab laes-siis laskub alla
Minu sisse kaob ta ära...

Ja ma olen oma ajas
Ja mu aeg mus eneses
Mina ise omas majas
Olen aja peremees

0234
Puu elu

On puu on elu,
on sügise melu.
Puul langevad lehed
Ja läbi on elu

Nüüd kevadet ootab,
puu ootab nüüd menu.
Et uuesti alata
saaks tema elu.

Kuid enne tuleb talv
ja talve tänu.
Maad katab vaip,
kõik valgeks nüüd sai.

On sööki täis salv,
käib talve melu.
Võiks tulla juba kevad,
et puu oleks elav.

Siis tuligi kevad
ja puu oli elav.
Kevad on kena,
jah, kevad on kena.

Ning tuli mees saega,
puud peale laeb ta.
Lõpeb kevade melu
ja puukese elu.

0235

Sügis

Kuhu lendate suvised linnud,
kas põgenete külmade eest?
Lendate üle suurte vee,
seal soojad ilmad teid ootamas ees!

Ja ongi käes sügisekuu,
lehedki langevad puult.
tulemas tormid ja tuuled,
ei linde me laulmas nüüd kuule.

Sügisetuuled on lehed viint puudelt
on külma oodata talve kuudel.
esimene lumehelvest paneb kirjutama luulet
sind hüüan-sind vajan-mu suvetuuled!

Nüüd leppima peame külmaga,
aknast kaeda oma silmaga
kuidas tihane teri nokib ,külma ilmaga,
ka teised talvised linnud koos temaga.

0236

Mihklipäev

kasekuld ja vahtrapronks
katavad maamulda
rohututist poisiponks
laseb ennast kuulda

tulge julgelt tulge kõik
mu kallistuste kuumus
enne ei saa jahtuda
kui saanud teist on huumus

uue aasta kasvudele
saate toidulauaks
nõnda on teist paljudele
kasu kauaks kauaks

0237

Eesti on Tallinn

Oh Tallinn, Tallinn,
kultuuripealinn.
Dimitri möllab täiega.
Eesti pilt eurole
teritatud käiaga.

Ei kuskil mujal kodanikud
saa nii kõva palka.
Pigem ikka mahituseks
korralikult malka.

Tallinna külje all
moosimessi saaga
kaalub üles alati
Palamuse laada.

Linnapea kõnedki
tasemel on ikka.
Tallinna TV-le,
juhhei, iga pikka!

0238

Sügis

Lehed, puud ja kool,
igapäevane hool.

Kummikud, jope ja teksad,
vihm vastu nägu mul peksab.

Siilike, piimale maias
tiirutab meie aias.

Pimedus, külm ja vihm,
kõigele sügisel kihk.

Sügise taat tuli külmaga vastu,
sisse me maailma naerdes ta astus.

Taadile meeldib kõle ja külm,
endal tal villane kasukas üll.

Kui lõpuks vihm ka vaibub,
on kohe käes see haigus.

Lapsed, emad ja arstid,
kõik on haiged varsti.

Oravgi hommikul ärkab,
kurgus valu märkab.

Kuid nüüd juba kindlalt ma tean,
et midagi juhtub ka head.

Suvi on läbi, puu all nüüd käbid,
sõbrad ja kool, õppimishool.

Kuigi kui mõelda, kui nii võib öelda
Sügis ju polegi
üldse nii kolegi!

0239

Kus valitseb Vaikus?

Kus valitseb Vaikus?

Kas Ta on korvis magava kassi kaisus,
või põrandal mängiva lapse kätes?

Või pargis jalutava vanapaari pilgus,
või kohtuvate sõprade kallistuses?

Kas turnib Ta koos poistega
puude otsas,

või on ta koka vastvalminud
hõrgus roas,

või kunstniku värvistel kätel?

Või hoopis päikese sulguvais silmis?

Ei leia Teda, ei leia Teda...

0240

Uni

Ma rahulikult magan,
mõtteid gruppidesse jagan.

Uut hommikut ma ootan,
imelist päeva tõesti loodan.

Äkki külastab mind õnn,
tähtkujuks mul ju sõnn.

Ega ma sellesse tegelikult usu,
pean vist vahetama usku.
Ennem olin tõsine budist,
nüüdsest aga kindel ateist.

Siis kui päike saabub,
mõte peaski laabub.
Valgus silma paistab,
nina kohvi haistab.

On aeg nüüd ärgata,
unest tärgata.

0241

Surve

Surve
võitlen sinuga
vaatan sind
vahetame radu
öö
hubane tund
parema ootus
rakett-saapad
edastamas elektrilaineid
tühi liblikas
lugemas nanosekundeid
1969
mida sa vajad?
sa ei tea iialgi
tule minuga
vii mind koju
võrukael
mul on sind vaja
räägime
suurepärane
suvi on siin
roos on punane
kes loeb skoori?
sa oled püha
seestpoolt
roheline

0242

Oled väsinud kõigest

Oled väsinud kõigest,
mis tuleb ja läheb.
Millega lõpuks harjud,
see kestab nii vähe.
Näed suurimat vaeva,
kannad kõige eest hoolt,
et püsiks stabiilselt
üks sirge joon.
Oled väsinud kõigest,
mis tuleb ja läheb,
igal ööl sa istud
ja palud taevatähelt.
Nukralt ootad midagi
oma hingele hääd,
mis tuleks su juurde
ja lõpuni jääks.

0243

Luuletus minust ja koolist

Käin juba kolmandas klassis ma-
ja kindlasti jõuan üheksandasse ka

klassijuhatajaks on mul õpetaja Riina-
ta palju meid koduste ülesannetega ei piina

koolisöökla ta palub meil ikka juua piima
ja juba tõttabki järgmist tundi läbi viima

minu õppeedukus on tegelikult lausa priima
nii ütles mulle kooliõpetaja Tiina

ennast ja oma kooli ma kiidusõnadega ei piira
ning olen rahul, et sain kõik ühte luuletusse kirja

0244

Kui vaid...

Mu mõtted, mu tunded, mu pimedus öösel,
mu pilk, mu pisar, mu igatsus suur veel.

Su süda, Su hing, Su silmad, Su naer,
Su pilk, Su sõnad, meie ühine aeg.

Meie aeg, meie sõnad, meie mõtted nii head...

Meie tunded olid päris, seda kas tead?

Mu unenägu, selle lõpp, hommik uus,
unenägu võttis kõik sõnad mult suust.

Selle õuduse oleksin justkui läbinud juba,
täpselt sama päev, aeg, vaikus ja tuba.

Tean täpselt mida ütled, mida mõtled Sina,
Tean täpselt, Sind rohkem pean hoidma täna.

Päev jõuab lõpule, ma annan endast kõik,
et Sulle võimalikult lähedal oleks võit.

Ma annan oma hinge, iseenda ja elu
Sinu nimel, Sinu naeru, Sinu elu, Sinu ilu.

0245

Valmistades homset

Algab päev, et näha homset.
Tõuseb üles öine sirm.
Nüüd pidama peab ema kommet:
Ela ilmas kaota hirm!

Valmistades homset päeva,
kulub terve kestev päev.
Tehes iga päeva käega,
Tunnen rõõmu vaeva näen.

Iga hose päeva eel
End tasub ära suurim töö,
Sest igas homses sõiduvees
On tehtud päeval saa töö.

0246

Seismata jäänud aeg

Ning korraga jäi kell seisma.
Tühi viskiklaas laual.
Tuhatoos kolme haisva koniga.
Seierid ei liikunud,
sekundiosuti seisis tardununa paigas,
sein vaatas kuidas praguneb tükke,
tükke pildikesest ilusast,
imepisikeste jupikeste haaval,
lakkas pilt olemast foto,
keegi ei mäletanud,
kes seal pildil oleks olnud,
või kas seal oli üldse keegi,
ehk oli see vaid võte maastikust?
Aeg hakkas jälle voolama,
foto leidis koha prügimäel,
kaugel paigast, kus kodune raam,
ainult et.. ta oli katki,
puruks rebitud ja ilma tükikesteta,
mosaiigi oleks võinud taibukam kokkugi panna,
kui vaid oleks tahtjaid leidunud..
Kas seda kutsutaksegi "mälust kustutamiseks",
kui rebid puruks pildi,
uputad mured viskiklaasi,
ja pahvid oma neljandat sigaretti?
Meeleheide ja enesehävitusprogramm,
need ei toimi omavahel,
aga kes kurat mind ikka kuulab,
teooriat teavad nagunii kõik..

0247
Tütrelle

Sa tulid mu ellu ,kui päike,
siis olid sa tilluke ,väike,
aasta läks ja suuremaks said,
minu järgi sa muudkui käid.

Su ilusad sõstrasilmad,
olid alati armastust täis.
Kui olid nii külmad ilmad,
siis ikka naersid su silmad.

Aasta möödus-nii kiiresti koos,
sind lasteaed ootamas ees,
käes oli sul tilluke roos
ja süda sul puperdas sees.

Viis aastat sest mööda on läinud,
ja sügis on kätte jõudnud,
kodunt kooli oled sa käinud,
klassist klassi sa edasi jõudnud.

Oled sirgunud kauniks neiuks,
pilgupüüdvaks su juuksed ja silmad,
kuid liiga noor ,etomada peiut,
sa jookse ja mängi,kuni ulusad ilmad.

Tütrelle,tunne rõõmu,kuni oled veel laps,
sest mured on tulemas kraps,
külla tütar,seda sa tea,
armastan sind ,sest oled hea.

Meie armastus kindel.kuikalju
seda hüüame koos valjult,
head ööd,musi,me soovime
ja magama jääda proovime.

0248

Ehin

Kui joonistan tule,
kas olen siis kunstnik?
Kas suudan selle ellu äratada?
Võin haarata sule
ja süüdata tikk
aga pilt jääb sünge ja tume.
Kui kirjutan loo
on algus ja lõpp
ja kõik, mis jääb vahepeale.
Olen ma midagi loond
mis muudaks ka tõtt
mida pimedad ei unustaks eal?
Kui laulan ma viisi
meloodia ja sõnad
kas tõusma suudan panna ma veed?
Kas muudab siis piisk
ühe ookeani kõla
ja leidnud olen kuldse kesktee?
Kui armastan
kas tähendab
et olen selle vääriline?
Miks ma siis kardan
end kokku ei võta
et ükskord elus olla julge.

0249

Looduse puudutus

Tuul vihises ja vingus niikaua
kuni pähe sikutasin kapuutsi
mille roosad ja sinakad värvid
sirasid võidu vahtralehtedega
oma samme seadsin rütmi
kurgede kluuksumisega
astusin porilompi seda
ma ei märganud sest
sirvisin värsket lehte
mille noppisin prügikasti kõrvalt
kui kommipaber sealt välja hüppas
miski kukkus mu ninale
mis oli külm libe ja märg
arvasin et seesama paber
kuid see oli vihmapiisar
taipasin et midagi on lahti
sidusin kingapaela kinni
ja et vihmavari unus koju
sain korraga niiskeks
koduksel veel seisatasin
ja jälgisin loodust
seni kui tuli keegi ning
asetas oma jaheda käe mu õlale
nüüd on see käes ma mõtlesin
lebades sooja teki sees
kraadiklaas kaenla all
viinasokid jalas ja samblikutee auramas kõrval
sain aru see oli looduse puudutus

0250

Unede julgus

ma nägin unes, et ojana
ma rajan teed läbi rohelise
metsatuka, alguses olin vihm
ja siis oja ja siis jõudsin jõkke
ja olin ise kogu jõgi ja siis olin meri
ja olin kogu maailm.

ma nägin unes, et olen kevade
kõige esimene päiksekiir ja
ma olin päike ja siis juba
kevad, kes ajas pakase pakku ja
siis olin aastaegade vaheldus
ja siis olin terve Aeg.

ma nägin unes, et kui ma üks-
kord ärkan, siis ma olen kõik
see, mis uneski ja küll juba
ma tean oma radasid,
mis viivad sihile, kuhu veel,
vist ei tea; arvan, et maailma.

hommikul umbes kaks kuni
viis hetke mõtlesin, et see
oli päris: siis ma suutsin kõike.
suutsin olla maailm ja aeg ja
trampida uued teerajad sohu
ja taevasse ja maa allagi.

eile kõndisid inimesed kõik
oma teada-tuntud rada,
hommikul umbes kaks kuni
viis hetke tundus, et täna
marsib iga viimnegi kui üks
toast välja uuele teele.

kui oma sammud seadsin
pähekulund sissetallatud
rajale, ka teised tegid ju
nii! siis hetked möödusid,
polnud ma maailm ega miskit,
vaid üks paar jalgu asfaldil.

ei oska vist võtta unedest
julgust, et aral argisel
hommikul see põue pista
ja no täiesti heast peast
minna, lõpuks ometi minna
ja olla kogu maailm.

0251
Ahijärve 1998

Järv peegelsile helgib hommikpäikeses
eemal udus mustab metsaviir.
On järve kaldal vana maja väikene
Nii armsaks saanud mulle on kõik siin.

Siin Ahijärve kaldal õnnelik ma olin kord
Kui läbi kastemärja metsa kõndisin.
Siin olen valand pisaraid nii kibedaid
kui armsad käed mind ära tõukasid.

Nüüd enam ma ei näe kus päiksekiired
järvepinnal kuldselt sillerdavad.
Ei tunne enam värske heina lõhna
ja leidmata jäi sõnajalaõis..

Kui saaks veel korraks aega ümber keerata
Ja läbi kauge noorusaja minna.
Ning Ahijärve kaldal seista taas
ja teada et mind oodatakse sinna

0252
Lase vabaks!

Keegi tõrvas minu laupa
musta mõttega-
lausa saja kaupa
hullund võttega.
Keegi kriipis minu hinge
kümne küünega-
sellest tekkind pinge
tagas süümeka.
Keegi astus minu rada
oma jäljega,
mulle ajas pada-
valet väljendas.
Ma ei taha olla
püütud hingega-
las ma ringi kollan..
ilma pingeta.

0253
Kurbus

Oma lugu jälgin ma,
Ilma sinuta on üksi maa.
Kas oled veel olemas?
Või oled jälle kadumas?
Ilma sinuta ma ei saa,
palun tule tagasi,
Sind ju vajan ma.
Elu tühi ilma naeruta,
vastu pean vaevu ma.

Kus oled sa?
Ilma sinuta olen kadunud ma,
hall on taevas, must on maa,
naeruta lihtsalt ilma ei saa.
Kurbus hinges, pisar silmis,
taevas must ja hinges on kurbus,
kõik mu sees sinuta on surnud.

0254
Mõeldes armsamast

Sa oled mu lõõmav päike,
sa oled mu vihm ja äike,
sa oled mu sillerdav meri
rõõmsalt pillud päikseteri,
Sa oled mu elu, mu arm,
eemalolek sinust on karm;
sa oled mu täht, mu kuu
mu mõte ja mu elupuu.
Sa oled imeline, sa oled hea,
su pärast võin kaotada pea,
andestan kõik sinu vead,

kallis sa seda ju tead.

0255

Laul

Minu surmapatud
pitserina palgel
silma kirjaks vagatseja
loitsutule valgel.
Loodan leida homses päevas
elamise tõde
näen, et eilne kokkulepe
täna on nõder.
Homme jälle olen teine
iseenda moodi
Sind ei tunne..
ega teagi
miks mind ohvriks toodi.
Lunatuseks minu ellu
jäänud surmapatud.
Loodan leida halastust
kui kord siia satud....

0256

Hakatuses

Kord mõtlesin, mõtlesin ...,
mõtteid täis sai pea.
Sõnad koondusid ritta,
riim tundus olevat hea.
Ei puudunud kõla, ei värsimööd,
ilus kujundus – kõik tundus olevat väärt.

Kenalt maalisin tähtede riburida,
laused vonklesid lainjalt kui mereriba.
Kui sisukas, täiuslik, imeline
ning loovuslik, ilmekas – eht luuleime.
Nii kõlavalt helises luul mu suus,
nii värvikad toonid, hea rütm ja kõik muu.

Ent miski siiski mu hinge kriipis
ja kahtlus kohmetu kallale hiilis.
Kas tõesti se's kaunis võiks leida mõnd viga?
Jah, sel puudus nii mõte kui iva!

0257

Unistustes hulkujad

Otsisime rabajärve
Et saaks rahustada närve
Eemalt paistis ainult viirg
Taevakarva sinitriip
Aga olen võtnud pähe
Mulle ainult sellest vähe

-

Üks tahab järve pildile
Ja teine päris endale
On kolmas muidu nautija
Ja unistustes hulkuja
Kuid õnneks püsib paigal järv
Ja muutub ainult selle värv

Lõpuks leidsime me järve
Aitas see me krussis närve
Puhas õhk ja rabavesi
Ilmasaasta maha pesi

Puhtad mõtted, kerge meel
Kohvikusse viib meid tee.

0258
Elu on pilt

Me armastame
sest me vihkame
Me naudime
sest me piinleme
Me unistame
sest me vajame

Üks on üksik
Alati üksikum
kui kaks

Elu on pilt
Kord sünge
ja kurb

Elu on pilt
Kord kaunim
kui kuld

Mis mõtet
on ingli tiibu kärpida
Mis mõtet
on Erose andeid larpida

Homme on homme
Ja eelmine päev
on alati eile

Kuid see mis loeb
on see mis on
Ja see mis on
on alati täna

Täna on päike
Ja soolane vesi
Liival on väike
tekk kus lesid

Täna on kaugel
- unistuste hõlmas
Tee meil on laugel
Selleks retkeks ta kõlbas

Homme on uni
Ja eile on pilt
Lõputa mõte
on kõnekaim silt

0259

Võiksime ..

Mis siis, kui kõik oleks teine,
mõtted ja teod - need oleksid helged.
Kui me võiksime maailma suuta veidikenegi parandada,
asju kas või pisut lihtsustada.
Sõnad me peas on täitsa selged,
aga teod pole miskipärast helged.
Oleme suurustajad, võrratult head,
probleemid tahaks purustada, kuid siiski, kõik kasvab üle pea.
Jah, ma tean, rääkida on hea,
kuid kuhu viivad meid teod?
Eikuhugimaale, võib-olla see ongi me soov.
Jälgid kõike eemalt,
tahaksid..
korraks mõtte käib läbi peast,
kuid selle alla neelad.
Rikkad kõik oleme, meil igal omad plussid,
erinevalt jõukust omame, siiski kõik on tuksis.
Miljonäri õnn on raha ja võim,
see talle turvalisuse loob,
asotsiaali rööm on maailmas suurim,
tal on vabadus, kuid miks ta siiski joob?
Armsal pisikesel piigal kaisukaru käes,
seisab nurkalt vihmas,
koju ta ei läbe minna,
seal on rusikas silmas.
Kõikjal me ümber on õelus ja kuri,
jõukad võiksid aidata vaeseid,
vihasel inimesel on kõrge turi,
mis siis, et ta väikesena naeris.
Kui me oleksime pisutki siirad ja lapsikud,
kingiksime kõigile särava naeratuse,
ei uluks nagu kurjad hundid koidikul,
viiksime isegi põrgu päikese ..

0260

Mu seljataga ei ole ju kedagi...

mu seljataga ei ole ju kedagi,
ent vaadata ei julge - mis edasi?
oodates veidi, saab selgemaks pea,
miks kardan ma seda, tõesti ei tea.

kas pääsen ma sealt, kuhu olen end viinud?
laastavad hirmud, kui parvedes linnud,
ootavad lõppu, et võtta siis kõik
hukkund rahu mu hingest, tuhmund mälestuslõik

musta raamiga pildid, sisu tumedam veel,
need meenutavad eilset ja mind koduteel.
lumehange taas istuks, saaks külmale võit,
veel viimane viibe, lõpeb hävitav sõit.

0261

Sõnad

Sõnu sõlme keerutades vägisi sai loodud
ümmargune õhust kera. Tuulega see lendas
kaugemale postist, kuhu mõte üles poodud.
Sõna kukkus kildudeks, vaid täht jäi iseendaks.

Vihmaga käis paljajalu mööda muru ootus:
alasti ja puutumata kordumatu isend.
Jahedaks läks olemine. Unistustes kootud
rüü ehk toonuks hingesooja. Soov kui olnuks pisem...

Kurvameelselt, õrnal toonil, vaevu kuuldus aime:
õigest-valest, tasakaalust, sellestki, mis näis.
Palju muutus paremaks, vaid tõde nuttis taimes,
millest unelm paljajalu viimas üle käis.

0262

Valu

Raske päev on mööda saadud,
masendus on ennast täis.
Tunne nagu oleks mind pekstud,
siis kui ma tavaliselt seal käin.

Mu süda läbis valu,
piina ja meeleheitkada.
Ma abi vaikselt palun,
et lõppeks kannatusterada.

Ängst, mis end ümber minu keerdus
viib mu hinge põhja, mädasohu.
Kohta, kus puudub ausus,
ning kus valedel on õigus õilmitseda.

Ent igas pimeduse nurgas,
peidab end kuldne valguskiir.
See tuleb vaid leida üles ,
siis lõppeb üksilduse piin.

0263

Mäng

ping-pongi pall
kukkus lumele
rohuliblede vahele
varjus ja kadus

ping-pongi pall
lendab südame
juurde ... põrkub
ja lendab
südame juurde

ping-pongi pall
hullab ajas ja
mälus ... hullab
ja kargleb
nagu ping-pongi
mängus

Me oleme armastus Tallinna tänavatel

Me oleme armastus Tallinna tänavatel
Me oleme jää ning tuul suveöödel palavatel
Me oleme kuu ja päike ja pilved ja tähed
Me oleme seesama ime, mis aset leiab vähe
Me oleme šokolaad- vahel must, vahel valge
Me oleme rõõm ning naer väikse lapse palgel
Me oleme ookean, manner- kõik, mis elab, hingab
Me oleme see ilus läige noore ärimehe kingal
Me oleme toit, mida napib aafriklaste laual
Me oleme kustumatu lugu, mida mängitakse kaua
Me oleme soojus, valgus, mida eskimotel vaja
Me oleme ainus hääl, mis metsatukas kajab
Me oleme muda ning muru räänumehe jalgel
Me oleme iha, kirg neiul süütukesel, malbel
Me oleme paber ja pliiats, mida kirjanik nii nõuab
Me oleme seesama buss, mis just õigel hetkel jõuab
Me oleme unund' armastuskiri seal sahtlipõhjas
Me oleme vaikus ja rahu linnas inimtühjas
Me oleme kodutu ajaleht- ta tekk ja padi
Me oleme mahlane riim, kui salm muidu nadi
Me oleme vesi kaladele, maa inimkonnale
Me oleme laps ning kaljud maalil seltsiks madonnale
Me oleme õhk lindudele, kosmos tulnukatele
Me oleme usk ning lootus kõigile andetutele
Me oleme heroiin, mis voolab narkomaani veres
Me oleme süda ning hing iga inimese keres
Me oleme suits, mis tapab aina nikotiinikuid
Me oleme esimene hapnik, mis vastu võtab imikuid
Me oleme armastus, mis kõnnib omasoodu
Me oleme uusim mudel, mis just tehastest sai toodud
Me oleme südamed, liblikad- kõik, mis head
Me oleme armastus... vaid see meil vaevab pead.

0265
Päevad

On päevi, kus sureksin su eest,
oleksin su päike , kui sul külm
ning soojendaksin sind seest.
Vallutaks sulle riike kolm,
kus kullatud jumalannana sa käiks.
Rööviksin sulle kuu ja tähed,
et sina kõige säravam näiks.
Jõuaks sinna, kus käinud on vähed,
kasvõi maailmalõppu ma läheks,
et sulle kindlus tuua sealt.
Tõusen taevasse säravaks täheks,
nägemaks naeratust su suu pealt.

Kuid on ka päevi, kus unustada tahaks,
kõik, mis teinud oled mulle,
kuidas teinud sa mu pahaks.
Sooviks virutada sulle
nii kõvasti kuis jaksan,
et meelde tuleks sul kõik,
enne kui su maha koksen,
väike mälestuste tõik,
kuidas hävitasid minu elu.
Võttes kõik, mis mul oli,
jättes ainult väikse melu,
kus mul enne lõõmas tuli.

Kuid päevad jätkuvad ja sina ka jääd,
ei enam saaks ma sinuta,
nii piinarikas ja väär,
eks ma kannatan siis nututa.

Naaberrigi kuninga küllatulek

Meil jah on lust ja lillepidu
kõik tulijad on teretunud.
Saab selga kimalase kostüümi,
see kehal lisab kena volüümi
ning kätte lilleõis, nii kuldne
just nõnda meie hulka tulge!

Teil näidata meil hirv,
kel kuldsed sarved
ning kuldkalakeste parved.
Kaksteist on kannu kärjemett
näe seal, paremat kätt!
Suured, oi suured on toiduliud,
Su mureks avada vaid lõuad.

On kuldseil puiel laulmas Sulle
hõbekeeli linnud,
on mitukümmend härga tulle
särisea pannud
parimatest parimad mu kokad,
osavad neil tõesti näpud.

Oh, rõõmust süda hõiskeid saadab
ja hinge paisutamas lust
ei enne ole nähtud sellist toredust
nii kuninglikku pidustust.

Löüb tantsu karu
justkui kaotand aru,
teeb tiritamme kanamammi
ja põrsad kargamas kankaani.

Kui uhke üritus on käimas,
Ei puutumata jää ka vesi.
Vaat, seal hundirattast kõver säinas
ja latikas,
kes ikka olnud nutikas
on tantsul palund lutika.

Ja vana, vana pime mutt
tal uhkelt lehvib juuksetutt,
teeb hiirega seal tangosammu,
oijah, ei sellist möllu pole nähtud ammu.

Nii jätkata võiks lugu ja
lõppu näha veel ei saaks,
nii jätkata võiks luuleridu
kahe kuningaga peost.
Kuid, nii ilma jään ju hoopis peost?
Kõik! Lõppema peab sulejooks
Hei! Kõrtsmik, mulle ka üks toop!

0267

Ma palun, tantsime veel !

Istud üksinda öösiti köögis
lauanõusid loeb väsinud pilk.
Väljas tormab ja tuli laes nõögib,
hõljub ümber sul tubakaving.
Võtad peegli ja imetled ennast,
kuis olla võid endal jube ja jälk:
sa ju mäletad smokingus venda,
kelle silmades kumas hõrk helk?
Tõusta tahaks ja ära siit minna,
kuigi väljas on maru ja tuul.
Tahaks jooksta, et kellelgi öelda,
endal süüdlaslik muie kui suul:
„Ma palun, tantsime veel,
ma palun, tantsime veel,
ma palun , tantsime veel,
Lootuste Kristallpalees!“

Põrand külmal on ja hinge poeb hirmu,
maru lõgistab katuse peal.
Võtad lehe ja loed, kes on surnud,
ühtegi tuttavat polegi seal.
Siis sa tõused ja korrastad juukseid,
võtad kuue, ning lipsugi seod,
avad marul kõik aknad ja ukсед,
kujutled, et sa oledki peol.
Kummardad ja siis teed ühe tiiru,
kuigi silm ei näe, jalg on ka tõnts.
Maailm ringi käib, hinges on kergus,
palud daamil veel teha üks tants:
„Ma palun, tantsime veel,
ma palun, tantsime veel,
ma palun, tantsime veel,
Lootuste Kristallpalees!“

0268
Maalida

Maksin õige hinna eest,
kuid vastuväidetes ma põrun.
Tahaks olla seade,
mis toiteväärtust maha surub.

Kõik värvid segatuna maailma,
ei näe välja nagu sini-türkiis.
Aus olla aus ja maalida,
mõtetesse mu viis.

Ukse pealt viit näitab teed,
tule siia.
Kas õige valiku teen?
Kõhklen iseenda kõhuõõnsuses.

Kõik värvid segatuna maailma,
ei näe välja nagu sini-türkiis.
Aus olla aus ja maalida,
mõtetesse mu viis.

0269
Lummav seepia

Päikese kullakarva rosinad ja pähklid
ning mahedad burgundiploomid laual
veerevad vallatlevalt minu puudutuse peale.
Süvikus laotuvaid kristallilaadseid tähti
jälgin sametkardinate tagant kaua
ning mõtlen kõigele kallile, kõigele heale.

Seinakell lööb tundi kümnendat,
unest võpatab kass aknalaual.
Vanaisa grammofonist kõlab Vivaldi
ning pronksraudrüüd paistavad mind valvavat,
kuni olen ärkvel veel kaua.
Õnnelik võin olla ka üksinda, eraldi.

0270
Elisele

Su silmade sätendest silmitsen ma,
su pikkade pilkude painav soojus,
Mu minema viib su headuse hoovus,
Mind linnuna lennutad lendlema sa.

Sul kuidagi õnnestub kütkestada,
sa oled kui looming, sa oled lootus,
või millegi võrratult ilus ootus,
mult võtad kõik relvad, su vastu mai saa...

Ma tohutult tahaksin öelda, mis tunnen...
Kuid see pole vist sõnul seletatav.
Mind painab mõtlematult palju mõtteid,

et kas mõtled vahel ka sina mulle,
et kas sindki olen pisut puudutand,
et kas sütitan ma sinuski lõkkeid?

0271
Lambakarjus kalal

Kord lambakarjus kalal käis,
sai kalu terve ämbritäis.
Läks koju kaladega ühes
ja valis tee, mis tundus lühem.

Nii metsa ära eksis ta,
sest puudel vahet ei teinud ta.
Siis lõpuks metsast välja sai,
ta ees oli põld nii suur ja lai.

Tal kõht läks tühjaks, mis nüüd teha?
Tuleb kinnitada keha.
Haaras kala ära sõi,
luud tal kurku kinni jäid.

Saades viimse luu sealt kätte,
ei enam tikkunud ta vette.
Krigistades valjult hambaid
valis nüüd ta hoopis lambad.

0272
Suverõõm

Suverõõmudes peitub õnn,
lõbus iga kaljukits ja sõnn.
Aasal õitseb lill,
peenral kasvab kaal ja till.
Lähen õue, võtan päikest,
näen ma rohutirtsu väikest.
Tirts see viisi siristab,
vaikselt kaasa vilistan.

Pruunid kehad ilus nägu,
metsas kukub vaikselt kägu.
Põllul kasvab maasikas,
metsas vohab vaarikas.

Kooli minema ei pea,
Õps mis teeb, ei tea.
Suvel peame vaheaega,
kahega enam pead ei vaeva.
Suverõõm on parim asi,
jäätitist aina rohkem nosi.
Suvi on jagamiseks,
ning isegi ka magamiseks.
Suve aeg on puhkus,
Nurka viska uhkus.

0273
Tunded enese ihus

Ma tean, et tunned miskit enda ihus,
sest mulle naeratades miski muu
see läbib sinu väikse kauni suu,
sest olen kindlalt sinu soojas pihus.

Seal olla parem veel kui valgus vihus,
veel parem siis kui taevas paistab kuu
ja seda katta ei saa ükski puu
ka olles suures metsas kase tihus.

Kuid kuhu kadund oled nüüd sa, ei tea,
kas leian miskit säärast kuskilt veel,
et keegi peita tahaks suurelt mu vea.

Ma nagu oleks eksind sellel teel,
sest rohkelt segi oled löönud mu pea
kui liiga rõõmus oli minu meel.

0274

Kodus

Kodus on palju head
kuid ka mõned vead,
peagi ema koju jõuab
isagi koju sõuab.

Emajõudis koju
sa oled tubli poju
mil koju jõuab isa
kaasas tal kaart:VISA

Emakene on tubli
isal aga on enda klubi
ema hakkas tegama süüa,
aga isa klubis ei tohi lüüa.!

0275

Koduta armastus

Mul kodu ei ole, mul kurb on meel.
Ma elan kesk tühjuse puiseteed.
Aadressi kui ütleks mul keegi vaid.
Meel paremaks muutuks siis sedamaid.
Kas alguses, keskel või lõpus sel teel?
Kus olen, kas tuttav mõni maja mu ees?
Põiktänav või risttee kui vähegi paistaks,
mu enesetunnet see pisutki paitaks!
Meel mõru mind siiski pikalt veel piinab
ja kodutuse tunne veelgi edasi suunab.
Üht tuttavat paika ihkaks näha mu hing
ning kuulda: "Tere, kallis!" tahaks ütlemas sind!

0276

Kui oled hinges üksi

Kui tahad endal talveks kaaslast,
tee aeda näoga akna poole lumemees.
Sa usu, temal alati su jaoks on aega
ja tema peale pole kade pärismees.

Mis sest et lumest selle mehe süda,
mis sest, et silmad nõöbid on-
ta siiski näeb su rõõmu, igatsusi
ning alati kui vaja, sinu kõrval on.

Ka sinu sünnipäev ei unu temal iial,
ta sinu askeldusi aknast tuppa näeb.
Ta mõttes soovib sulle lilli viia
ja kindlalt sinuga koos kevadeni läeb!

0277

Kolm veretilka

Tuuled vaikivad,
väsisin nendega koos vilistamast.
Kivid sobivad täpselt mu jalataldade alla, kui
käänan oma saatuse kahekorra ja
lasen minna.

Kolm veretilka.

Maksin hinna siis, kui teda esimest korda nägin.
Tema, saatusekaubitsejate igine põlgur,
peitmas oma raudvoodi jalge
kõige mõjuvõimsamat mana, mida
kõikides maailmades tunti.
Naelutamas järjekordse kahenädalase kodu uksi,

mustasilmne poiss, kes kõndis läbi akende ja
lõi jalakannaga vastu maad, kui sõrmenipsu saatel
elektriväljasid valitses.
Sünninime ta avalikult ei serveerinud.
Ometi aiasid seda kõik.
Hetkest, mil ta silmad suureks kasvasid ja
elukutseks sai vihatud kaubitseja.
Iroonia. Hirm. Uhkus. Väike kübeke lootust.
Hoolimatus. Kibestus. Jõud. Ja killuke armastust.
Tema pilgust paistis kõik.
Ta ei teadnud veel ennast.
Mina veelgi vähem.

Ma ei tea, mis oleks võinud juhtuda, kui
ajapöörajad kuskil niidivahetuse oleks teinud.
Kui mina poleks ostnud või tema poleks müünud.
Tean vaid, et hind oli kolm veretilka.
Hinge ei nõutud. See läks hiljem ise ribadeks,
kui minu ostetud saatus hävitas kõik mu ümber.
Sest see ei haakunud kõrvalolevatega,
nendega, keda oskasin veel armastada.
Jäin üksi koos saatusega, mille ise valisin.

Mustasilmsele poisile jäid tilgad. Ta kogus neid.
Kogus, et elustada oma kõige hinnalisemat vara,
mida ta ise veel endast välja hüüda ei osanud.
Mana ärkas. Must mana.
Ja ometi nii kaunis, vaimustavalt kaunis must kunst.
Täis igatsetud võimu.

Möödus aegu enne, kui nägin teda taas.
Aimamine keset lahingut, et oled valinud vale poole.
Mõistmine. Viha. Ja vigade parandus.
Ja valu. Ja palve.
Tema pilgust paistis enam kui kõik.
Kõikide võimaluste kõik tulemused.
Ja ta ei teadnud enam midagi. Ainult tundis.
Väga vanaks kasvanud silmadega poiss.

Ja tuuled vilistasid läbi minu.
Ja tegid talle nii väga haiget ...

Kivid sobivad täpselt mu jalataldade alla, kui
käänan oma saatuse kahekorra ja
lasen minna,
lasen ennast vabaks.
Ja tema.

0278

Teiste jaoks olematu

On kunst näha miskit nähtamatut
ning kuulda olematuid hääli
ja panna see kõik sõnadesse,
samas jättes ka usutav mulje.

Näha seda, mida teised ei näe,
kuulda, mida teised ei kuule –
on see kunst, mida õppida saab?
Või kingitud see üksikutele?

Kas kord minagi näen nähtamatut?
Kas kuulen olematuid hääli?
Panna sõnadesse seda siis
kas oskan, või hoopis vaikin kõigest?

0279

Peituv elujõud

Kuu on taevas,
päike on loojas.
Kõik inimesed kodus,
põgusas voodis, mõnusas.

Nad ei tea,
mis väljas toimub.
Neil ei vea,
nad kõigest huvitavast ilma.

Väljas liikvel loomad,
metsikud ja vabad,
hinged neil.

Peitumas neis elujõud,
iidne, tundmatu.
Keegi eales teadma seda,
nad ju kodus, magamas.

0280
Just sina

Ma vaatan taevas kustund kuud,
kuid minu juurest läinud sina
ning mida teha saan nüüd mina,
kuid pole miskit teha muud.

Nüüd tahaks tunda veelkord su suud,
kuid võibolla enam taha tema.
Ma vaatan taevas kustund kuud,
kuid minu juurest läinud sina.

Sa tulid suudlesid seda suud
ning olin oodanud seda kaua
siis leidsin ühe suure laua,
kus polnud kirjas miskit muud:
"Ma vaatan taevas kustunud kuud."

0281
Elu

elu on mäng
saatus kehtestab reeglid
mõni neid rikub
risk õigustab end
noateral kõnnid
vahel toetab sind keegi
olgu see siis
sõber-seltsimees-vend
elu on mäng
eesmärk pühendab abinõu
olgu siis kaotus
või õnne täis õu
noateral kõnnid
jäävad taldadest räbalad
vahetad uued
ja lootust täis põu

0282

Kuu igatsus

Sina mummulise kleidiga tüdruk
Ootan ammu su tulekut õunapuu otsa
Sa mu unistus kullerkupp veidrik
Tahaks paitada su palet ja vaadata otsa.

Saadan tähed särama su põue
Tuule paitama su rindu ja õlgu
Kõik nipitirid ronivad õue
Teades et oled meil võlgu

Kui pelgad õunapuud ja minu valgust
Või hoopis unustanud mineviku
Annan sul käe et luua uus algus
Noppides sind kui puraviku

Sina mummulise kleidiga naine
Heida valgusest valgesse voodi
Sa mu meelemürk ja ebamaine
Tulen su peale nagu meid loodi

Olen su kaitsja isand kuu
Unede looja ja rahutuse tooja
Armastav hooliv ja alati truu
Sinu muusa mummulise kleidi looja

0283

Tühjas majas

Mahajäetud majas
Taskulambi valguses
Otsin väljapääsu
Kust saab see labürint alguse

Ma olen üksi, alasti
Külmade kiviseinte vahel
Lõpmatu tundub
See koridoride ahel

Kuid ma ei kaota lootust
Ei lase norgu pead
Sest järgmise nurga taga
Võib juba olla midagi head

0284
Valhalla

Seitse vägikaikaga meest traavisid taevase jõe poole
Oh oleks võet kaasa kada või vähemalt odanoole
Teel ju lõppematud trepid, mida saadavad kriiskavad kajakad
Teadagi suleb lind suu, kui teda korra lajatakse

Seitse vägikaikaga meest nüüd marssisid edasi
Oli häda käes, kui esimene neist viimse söögipoolise käiku lasi
Noor hingeline oli süüdi, kuid püüdis jääda mehiseks
Ei Jumal aidanud, mõnigi koht sai sõbralikult siniseks

Läbitud versta parkümmend või sada
Teine mees seda oletas, kuid ei arvestanud aritmeetilist jada
Distsantsid olid kui ilu, pole seatud piire paika
Tasa sõuad, kaugele jõuad, aer mädand, võtad kaika

Iga aste oli kõrge kui suvepäike horisondil
Tuhat Tianonmeni väljakut trepi laiuseks oli vaid optimistil
Seitse vägikaikaga meest siis tõmbasid hinge
Kolmas vist purjus oli, tegi kaika ümber ringe

Mehed nägid oaase ja kujutasid ette
Mõni ihkas kesvamärjusest, teised naiste siluette
Neljas mees investigeeris: „Alahinnatud oli tee raskus.”
Pilgates kõik vastasid, et vaat kus tark mees taskus.

Aeg venis kui vedru, väsimus muutus problemaatiliseks
Kae imet, viies mees muutus flegmaatiliseks
Kuigi teekond oli olnud üllatavalt menukas
Oli kajakate kisa lõikavam kui timukas

Leiaks vaid mõne tegevuse, mis naeru suule tooks
Ei aidanud siinkohal anekdoodid ega konna juhuslik krooks
Kuues mees siis veeretask laulujuppi, kuid hääli tal oli kähe
Möödus vaid paar sekundit ning sai kaigastega pähe

Seitsmes mees ta raudselt oli annetega diplomaat
Rääkis mehed läbi, et nad ei käituks kui makaak
Viivu pärast oldi galantsed kui president
Isegi kõigi vahel jagamisele läks maast leidud üksik sent

Kord tuli aeg kui mehed jõudsid destinatsiooni
Deliiriumis toodeti rõõmu, keegi neist ei kordaks läbitud ekskursiooni
Ärme nüüd segame neid, laseme neil puhata
Kui nad vaid teaks, kuhu Jumal neid on juhataand.

0285

Jõulud, see imeline aeg

Jõulud, see imeline aeg,
siis tunded on kõrged, justkui kiriku laed
ning võimsad, kui mäestikus mäed
ja tugevad, kui mehised käed.

Jõulud, see imeline lumi,
sama kaunis, kui kaminas leegitsev tuli.
Särav ja sätendav, justkui suvi
ja valge, kui turteltuvi.

Jõulud, see imeline vaikus,
see valitseb maailma erinevais paigus.
See on kui sõnadeta väitlus
ja sama lummas, kui päikese paitus.

Jõul, sa oled imeline aeg,
kui sa ära lõpped ja ära läed,
põimib keegi sinu ümber käed
ning lausub: "ära mine, ma armastan sind, kas näed?"

0286

Lasnamägi

Ilmaski ma ei soovi elada lasnamäel,
Seal kõik majad ühtmoodi ja üht tooni.

Palju inimesi ühes tornis
Ja neil näod üsna mornid.

Polegi mõtet küsida miks,
Kuna seda vist teab siin ilmas igaüks.

Kellele küll meeldiks kui lähed koju
Läbid kanaleid ju sadu

Kui siis veel oleks vihmasadu
Vist ei leiakski oma kodu

Seal majad ju kui hallides kuubedes moonid
Ja pea alati sealt kuhugi rohelusse kaduda soovid.

0287

Kevadhääle

Siis, kui saabub kena kevad,
pole lund ja tuiske enam.
Kevadhäältest maailm kajab,
ainult kõrvad kikki aja!
Siis lumi veena suliseb
ning rõõmsalt ojja vuliseb,
jääpurikas teeb tilks ja tilks,
uut rohuliblet märkab pilk.
Siis linnukene siristab,
laps laulujoru vilistab.
Võid kuulda lille sirgumist
ja karu unest virgumist.
Vidiit - vidiit, no tere, kevad!
Nüüd talve me ei taha enam!
Löö oma kevadhääled valla,
siis teame - JUBA KEVAD ALGAS!

0288

Kas Olen Sulle Öelnud , Et Sinust Hoolin?

Kas Olen Sulle Öelnud , Et Sinust Hoolin?
Ja , et sinuga kokku jääda ma soovin?
Meie suhe on õige ,
mitte suvaline ajalehest võetud lõige.

Oled Ainuke inimene keda tahan
isegi siis kui meel on paha.
Sinust Mõtlen , igapäev , tund
Ja isegi siis kui pole und.

tõde peitub nendest reast ,
Usu mind ma ei saa sind välja peast.
Oled ainuke....
Ma armastan sind ,
ma tahan sind ...

0289
Unelaul

Tamme lehestikus Kuu häälekaja;
tumesinine tähine öö.
Kuu, laulab mul unelaulu,
viib mu vaikselt tudumaale.

Viib mu endaga kaasa,
jõgede, järvede juurde,
kodust voodi alt tolmurulligi võtab-
süles, kaunile unedemaale.

Seal helgib taevas,
mägede tippdes lumi nii pehme;
uni viib meid metsade poole...
hommikuks jälle kodumaja juurde.

0290
Nakatav narride muusika

Nakatav narride muusika -
liiklus libisev asfaldirihmal,
krigisev ja kiljuv
hinge lõhkuv lõburoim.
Saatuse sõrmed
kriibivad pitserisse
meie elu kirjed,
millega kinnitatakse
tuleviku tootemi mudelid.
Unelmais tulemas
aimatav lend,
lahti maast
on vappunud linn.
Vääramatu jõud
käänab rääkivad rööpad
rataste alt öösse.
Koidiku lootused
lõunaks on läinud.

0291

Kui sind pole, mind tühjus täidab

Kui sind pole, mind tühjus täidab,
Vaid su hool ja naer mus elu läidab.
Ei tea midagi- ei tea, kuhu edasi,
Vaid mõistan, et ei elada saa sedasi.

Kui sind pole, vaid mõtlen sinu peale,
Aina ohkan, ja rida järgneb reale...
Kõik andesta, kõik unub, vaid tule-
Suudle elu sisse mulle, elutule.

Kui sind pole, ei taha olla isegi,
tundub ületamatu mure pisemgi.
Olen nukker, poolik, jätkusuutmatu
Ning sinu armu suhtes muutmatu.

Kui sind pole, vaid meenutan päikest,
Millega soojendasid mu südant väikest
Ja külma. Ootan. Ette kujutan su silmi.
Igatsen, kuid mu päike on sealpool pilvi.

0292

Surm

Elan vaid korra, kuid surra võin mitu.
Olemas võin olla, kuid surma saan ruttu.
Ei leia mind keegi, sest puudub mu vaim.
Kaduma läinud mu südame kaim.

Nähtamatu olen, kuid läbi sa ei näe.
Jalutan üksi siin suurel mäel,
kus keegi ei käi, ei ela, ei sure.
Ainult mina siin vaikselt suren.

Üksindus mind paitab, annab abistava käe,
koos leiame me lõpu, läbi sõbra väe.
Aidata ta võiks, kuid seda ta ei ihka,
pöörab ta selja, kuid teda ma ei vihka.

Säästab ta mind, et piinelda saaksin,
kukkuma pean, et vabaks nüüd pääseksin,
liuelda vabalt nagu esimene lumi,
pääseda piinast, mille teinud mu tuli.

Kuid saatuse käsi mind puututab jälle,
ei ole sel lõppu, ei müüre, ei valle,
vaid üksik pilv, mis kinni mind püüab,
viib mind mäele, kus keegi mind ei hüüa.

Siin kadunud ma ajas, kuid aeg ei peatu,
lahkunud mu mõistus ja hing on neetud,
läinud on lootus ja kaotus on selge,
minema võib viia mu sõber nüüd helge.

Lahkunud mu kehast on viimane kiir,
tulebki must sõber ja mu minema viib,
elasin korra ning surin mitu,
Sinu pärast ma saingi otsa nii ruttu.

0293

Pimedus ja valgus

Kui pimedust ei oleks,
Ei säraks siis küll valgus,
Kui poleks antud lõppu,
Ei kohta leia algus.

On pimeduse lõpus
Valguskiire algus
On valguskiire alguses
Ka pimeduse valgus.

Kus lõpeb üks
Sealt algab teine,
Kus lõpeb minek,
Sealt algab tulek.

0294

Ma esitlen

Ma kõnnin
mööda pimedaid teid ja koridore
paljajalu, käes üksainus katkine mälestus.
Astun üle võlvi
üle aastate, üle aja ja korallimere,
mis sügaval muutunud lõputuks.
Mu käes on pinnud ja ma ei näe
kus on lülitid, mille poole minna
et valgustada oma edasist teed.
Olen kaotamas väe,
et tahta veel sinna,
kus süttinud lõõmavad allikaveed.

0295

Armastuse raju

Annan Sulle oma pihu.
Silitada võid ka ihu.
Päiksepruunil kehal
võiksid kõike teha.

Saadan Sulle silmasära,
kahtlused kõik kaovad ära.
Siidjaspehmet nahka
emmata võid tahta.

Pakun Sulle silmarõõmu.
Tunne nagu sütel hõõguks.
Hingad minu keha lõhna,
võiksid mind siin samas võtta.

Soovin Sulle hingerahu.
Küllap südamesse mahun.
Suudeldes kaob ajataju,
see-me armastuse raju.

0296

Unistaja

igapäevaselt ma ravin teiste haigeid hingi,
kuid ise ikka õnnetuna kõnnin ringi.
Üks sell mind armastusest tühjaks pumpas,
ja nagu vana asja viskas nurka.
See hingevalu on nii laastav
kuis iseennast nüüd ma taastan.
Ma ise hoopis hingeravi vajan,
mu sees nüüd kõle tühjus vastu kajab.
On nüüdseks jäänud süda miilest killud,
see oleks abipalve, kes mu valu siluks.
ka mina olen ära teenind hella sõna,
millest välja loeksin ARMASTUSE kõla.

0297

Unistuse varjud

Samm sammu järel
Mööda pehmet rannaliiva.
Astun nii vaikselt, tasa
Ei tea miks sattusin just siia.

Mõtteis üritan koguda end
Hingevärinal ma mõtlen- Sulle.
Ei tea mis hoidvat kinni mind?
Süda ihkab, mõistus ei luba.

Tahaks öelda Sulle nii palju,
Surun varbad veel sooja liiva.
Tardunult seisan kui kalju
Lastes päikesel vajuda unne.

Külmaks muutunud tuul,
Rebib mu mõtteid.
Justkui lehed sügispuult,
Ta kasutab keelatud võtteid.

Ei suuda miski muuta
Neid mõtteid mu unistustes.
Pole võimalik kuidagi mõõta,
Neid ilusaid hetki mu südames.

0298

Jookse

Sa minu juurde jookse ruttu,
ma igatsedes ootan juba.
Kuid selleks pole minul luba,
kui kadund oled nagu uttu.

Ma kuulda sooviks sinu juttu
Kui külmaks läinud minu tuba
sa minu juurde jookse ruttu
ma igatsedes ootan juba

Sa kiirelt voolad nagu juga
Kuid kuulda raske teiste juttu,
kui püüan vaikselt jääda tuttu.
Sa kähku tule palun luba,
sest praegu hetkel pole sula.
Sa minu juurde jookse ruttu.

0299
Unenägu

Me istume pingil
mina sinu soojas embuses.
Sa nuusutad mu juukseid
ja suudled kaela.
Sosistad,
et olen kõige kallim
ja parem.

Mul on hea olla,
aga tean,
et see on vaid
unenägu.

Avan silmad
ja näen enda hinge,
mis on täis üksindust
ja valu.

0300
Suitsetades Piiblit

Jumal oli minuga
Tema sõna põles
Tema sõna suitses
Minu sõrmede vahel

Jumal oli minuga
Ma hingasin sisse
Tema sõna
Tema tarkust

Jumal oli minuga
Sarapuu salus
Südikas vaikuses
Peldiku vilus

Jumal oli minuga
Tema sõna põles
Tema sõna suitses
Minu sõrmede vahel

Jumal oli minuga
Kuni tema sõna hõõgus
Kuniks tema sõna kustus
Minu sõrmede vahelt pudenes

0301

Lapsepõlvekodu kiriku kõrval

Siin nüüd on see armas maja
Kust saand alguse kõik rajad
Lapsepõlve mängud, jutud
Rõõmud, mured, naerud, nutud

Salapära täis see maja
Eemalt kostmas kume kaja
Tuvi kirikais kruuksus
Tundus, nagu oleks nuuksund

Nagisevad trepiastmed
Pööning, palkon, pime kapp
Lössivajund luitund kübar,
Sellel kaunistuseks käpp.

Vanad kleidid, pits ja sats
Seinal rippumas üks pats??
Tolmukübemete lend
Kuivatatud õunte hõng.

Selles kapis vahel ma
Käisin lihtsalt proovimas
Kas pimedasse kohta ka
Näeb Jumal alla vaatama.

See maja ikka omal kohal
Käin mina harva selles kohas
Mul pole enam asja sinna
Ja tuleb lihtsalt mööda minna....

0302

Saani lugu

Elas kord üks Peeter-Paan
tal maja ees oli uhke saan.
Saan oli näitamiseks toodud
lihtsalt vaatamiseks loodud.

Öösel huligaanid käinud,
Paan pole saani enam näinud.
Peeter mõtles nüüd on mure,
siia kasvõi maha sure.
Saani otsima nüüd asu
leiu eest on väljas tasu !

Möödus aasta, möödus kaks
Paan läks aina paksemaks.
Mõtles, et saani ta enam ei mahu,
las nii jääda see tohuvabohu.

0303

Sügis

Sa puudutasid õrnalt
mu südant;
su soovine naer läks
mulle hinge.

Kuid sa ei teadnud,
ei tundud mu õrnas puudutuses,
et miski sirgus
mu südames.

Armusin
unustamatult,
kuid tormasid
sügistalvisesse uttu.

0304

Meie aja kangeline

Ma kaotasin ta
elamise tõe
kuhugile siia
Tallinna munakivise sillutise vahele
siia
kus baaripaavod ja võsapetsid
litsiliisid ja nõiaetsid
kellegi teiste elusid elavad
oma elude pähe

Ma kaotasin Sinu
oma elamise tõe
kuhugile siia
Tallinna ööklubide vahele
hommikul ärgates
ei mäletanudki täpselt kuhu
Sind lihtsalt ei olnud enam
olid vaid kaks tühja Vana Tallinna pudelit
õlal tuikav tātoveering
VERA i NADEZDA
ja peeglil huulepulgakiri
“svoni nam,
kogda dengi budut”

Ma kaotasin ta
iseenda
kuhugile siia
Tallinna virvatulede vahele
mersude ja kallite restoranide vahele
kontoritesse, mille tuled
ei kustunud ka hilistel öötundidel
pangalaenude ja liisingute vahele
mille vilju
mu lähedased veel kaua tunda saavad
ka siis
kui mind enam ei ole.

Ma kaotasin ta,
oma riigi
kuhugile siia
Tallinna kivisillutise vahele
siis kui hääletussedel libises mu käest
ja see kleepus Toompea UNZIP i talla alla.
siis kui minu Tallinnast
sai Edgari Tallinn
ja siis kui minu Tallinn pronksiööl
lõhki rebiti
ja meie
palusime neil ikka siia jääda

Jalutan öhe
kuskil siin
Tallinna kivisel munakivisillutisel
seisatan Uexkülli kivil
neeldun niiskesse paasi
ja tasahilju mõistan ...

ma ei teadnud
kuidas hoida Sind ja iseend
meid ja meie riiki
kuidas hoida tõde
mulle on jäänud tühjad pihud
kaks tühja Vana Tallinna pudelit
ja õlal pooleldi kustutatud tätoveering
NADEZDA

aga ma jään siia
sest see on minu Tallinn
sest ta on osake minust Ja mina temast
sest mina olengi Tallinn,
sest mina olengi
meie aja kangelane,
mina olengi
Tallinna
vaim.

0305
Revolutsionäär

Rahva hääl on kauneim nüüd kui varem,
Elektriseerivad reklaamid, kõik on võrreldamatult parem.

Visalt aetakse püsti abinõud,

Oskuslikult haihtub majandus põud.

Loomulikult, luksuslikult lakerdame üheskoos

Uhiuult, ulakalt tantsime ses mänguhoos.

Türannia - see on ilus asi.

Sealt rusudest võõras kähin,

Ilmub suitsust keegi, surnuid mähib.

Otseloomulikult relva jõul,

Nagu alati, oleme ühel nõul.

Ära oodata, vastu pidada, kaua veel,

Ärkamisajast juhust, haisugi tea me meel.

Raskelt, räigelt, räsitult, tõusku kangelane... juhata põdev ühiskond, millegile paremale.

0306

Kas sa armastaksid mind?

Kas sa armastaksid mind,
kui külm ja kõhe
sügistuul meid väntsutab.
Kui lähim küla on veel kaugel,
aga meie alles minemas?

Kas sa armastaksid,
kui ma toaksin sulle
helmes't kee,
mille ise
valmis tegin üksinda.
Mis nagu iga teine,
mida turul osta võid
ja mida teistest eritigi
eristada või?

Kas sa armastaksid mind,
ka siis, kui rauged jõud.
Ja öö on vaikne,
pimedust täis..
Ja kui mina armumahti
olla saa, sest lekib haav.
Kas siis sa armastaks mind?

Või kui külateel ma
vahel kukuks maha..
Sest tulivett mu
veri on täis ja
võõras lõhn on külges..
Ja kui ma nutaks...
nagu laps..
oma vaikset nuttu vappudes
su soojust õhk'val rinnal.
Kas ka siis sa armastaks mind?

Ütle mulle
kas ma sulle,
tõesti nõnda meeldn nii,
et sa omak'sed
jätta tahtsid ja minu juurde
leidsid tee?
Kas sa armastaks mind,
kui ma ütlesks..
Et ma vist
sindki soovin,
Endale igavest pidada...
Kas...
sa siis ka armastaks mind?

0307

Mõistes elu

Saatusele silma vaadates,
mõistan elu,
mis mind iga päevaga hukatusele lähemale viib.
Nii kauaks kui veel olen siin.,
tunnen, justkui murtud oleks mu tiib.
Ei saa lennata, tunda end vabalt,
hõljuda maailmalõpu poole,
vältida õhuvoole..
Kontakti inimkonnaga,
kus kedagi ei eksisteeri.
Minu maailmas,
olen üksi.
Lõpuni.

0308

Turni, kuni kukud, ebard

Valamust alla voolas jook
verega määratud murdunud kaelaga pudel killustus
kukkusime koos
langesime relvavendadena
röögiti, kuid vaikust
vaid vaikust nirises mu kätest
tol hetkel tantsisime veel ühes
vahetasime surevaid silmapilke
kadusime valgusega
uude sadomassohistlikku maailma
kus varjud vahivad vastu õnnelike nägudest
ning narrid on need, kes naeravad

vaata mind, olen elekter
olen vilisev tuul su tühjas südames
olen sisutu möla su keelel
liikumatu tolm su peas

ma murran su
rebin katki su kasutu keha
lõhestan mõistuse
ma murran su

0309

Sügismõte (päikeseloojang Tartu maanteel)

Veel puupiiri tagant paistab kuldne joon
ja sünkjad pilved segatud on roosaga,
sel hetkel puude latvadel on teine toon,
ses helgis paistab kõik nii müstilisena.

Poeb peitu pesasse hiir
ja okste vahel kaob lind,
hellalt libiseb kullane kiir -
selge õhtu vaikus ja hing.

Veel sügise pehme kuldava keelega
limpsib õhtupäike rohekaid lehti,
ja ma mõtlen, kas tõepoolest meelega
me loodus kord selliseks tehti?

0310

Loomesperma

tikk kõrvetab mu näppe
antud juhul on tegemist
ennastülendava teadmisega
EVOLUTSIOON KULGES LÄBI TULE
või mida need joodikud ajasidki
äkki on see hoopiski
Kunda kultuuri tolm
ja midagi sinna
Buchenwaldi poole?
gaas põletab mu sisemust
sellisel juhul on tegemist juba
ennasthävitava substantsiga
kuid mis on substants
asi millel on omadus ja kuju
kuid mis pole ise ei omadus ega kuju
sellist rämpsu pandi omal ajal
vaguniteviisi põlema
kannibalistlikud luukerekombinaadid
lõhnasid mahlase inimliha järele
see muideks
ongi see mida müüakse tänavu
INSPIRATSIOONI sildi all
erekteerunud kirjanikemunnid istusid
elektriseeritud aedade taga
oma pisaraist märgade vihikute ja
pudelitaara vahel
ootasid seda parajat hetke
et oma vaevuste vili lõpuks realiseerida
muuta näiteks sitaks
või mingiks muuks meelisobjektiks
neid on ju palju
näiteks raha, viin, suguühe, tubakas
ometi on möödas juba pea 70 aastat
ning midagi ei muutu
kirjanikemunnid istuvad
(nüüdseks kannatavad nad tõusmatuse all)
ning muudkui ootavad
ootavad ja ootavad seda parajat hetke
pühkimaks LOOMEspermaga täis kõikide gaasikambrite seinu
selliseid substantse pannakse veel meie ajalgi
vaguniteviisi põlema

0311

Must pole enam midagi järel

must pole enam midagi järel,
on eilsete vari,
vanade kommete õrn
värelus hoiab mind püsti.

midagi pole enam järel,
kui tasasel häälel hüüab
tuul ja mul pole sõnu,
et vastu hüüda,

siis on vaikus, vahel veel
tuule tühjad hüüded
kajavad ka eilse varju najal.

hommikuks on eilsed
varjud haihtunud.

0312

Sinu rahu

See mee kuldne vaha
ei voola Sinust maha.
Ta hangub jalalabal
ja tardumas end tabad.

Mee lõhnast oled joobund.
Hetk enesest Sa loobud
ja vaha soojust tunned,
sest lõhnast vajud unne.

See ongi Sinu rahu,
mis teistesse ei mahu.

0313
Istun ja ootan

Istun oma väikses toas ja ootan teid.
Ootan teid sõbrad enda ukse ees
ning loodan, et see pole vaid üks mees.
Olete minu elule kalleim leid.

Siis nähtakse kõikjal tegutsemas meid.
Igapäev käiksime suplemas vees
ja oleksime kaelapidi sees.
Nii väga ma igatsen tuttavaid neid.

Jalutan väljas ja päikene paistab,
naeratab hellalt ja puudutab pead,
oma kiirtega meie peakest paitab.

Minu kehale teeb puudutus head,
seda kõike minu hingeke haistab
ja päikesest tulevadki head read.

0314

Tule!

Kuhjusid piisad kõrgel meie kohal.
Kuhjusid ja korjasid end kokku,
et maha langeda.
Polnud päikest, polnud sära,
ainult hallides toonides pilvetomp.
Kuhjunud piisad sadasid ära,
katsid maa märjaga.
Tulin õue, tulin mängima,
külmetusin, haigeks jäin.
Toas sooja salli sees olid koid käind.
Kõik tundus nii külm, nii kalk, nii õnnetu.
Kuid hetk, mil päikest nägin,
nägin rõõmu.
Mu silmadesse tekkis kanjon,
suunurkadesse sügavik.
Ma polnud sellega veel harjund,
miski polnud nii sügav olnud.
Ma silmasin end peeglist,
tundus tõesti erinev.
Kas ehk polnud seegi see, mis oli tõeliselt.
Ma läksin õue, kõndides ringi
nägin üht inimest.
Ta oli võõras veel mulle,
ma ei teadnud teist.
Silmades oli sügavik,
suunurgad kummaliselt kaardus.
Ja sel hetkel, see silmapilk
miski halb laabus.
Ma tundsin ta ära.
Ta oli mulle sarnane, ma naeratasin
justkui iseenesest.
Ja see inimene ütles mulle:
"Tere,
Sa koosneksid justkui päikesest."
Kuigi temagi oli üsna sama.
Tundsin temas ära iseenda.
Me oleme erinevad,
ehkki keegi meist ei lenda.
Võib-olla ongi erinevus vaid tühipaljas kujutlus
ja vihmgi ei tekitanud ujutust,
vaid lihtsalt nii me mõistame,
aru saame.
Kuid ehk on kusagil midagi veel.
"Kas tuled, lähme otsime!"

0315
Seevald

Seevald lahkus töölt kuna
Tundis end alarakendatuna
Kui nägi oma viimast palgatšekki
Tormas ta kohe alkoletti

Kissitas silmi, kratsis pead
Oh seda piina
Polnud riulis seda head -
Torni Viina

Seevald jalaga lõi vastu maad
Käratas kohale müüja
Küsis: "Kust Torni viina saab?"
Õeldi et seda seal enam ei müüda

Seevald kõndis, vihast pime
Rekka alla jäi mees
OH SEDA ILMAIME -
Torni viina vedas see

Juht pani jooksu
Seevalt hakkas kulistama
Tegi vahel mõne krooksu
Kiirabisse ei mallanud helistada

Politsei kutsus mingi vend
Neile pomises seevald:
"Mu alkoholi ringes EI OLE verd!"
Mida selle peale nad teevad?

Pisteti kainerisse vaene onu
Oh, seal olla oli piin
Nüüd tal tekkis verejanu
Sest ta soontes voolas viin...

0316
Sa ei teA

Sa ei vaata minu sisse, väldid arusaamist
Lihtsalt sõnad: „Terveks eluks!“ Näed ju ainult kesta
Joonistad must pildi. Et saaks kenam, sättid raami
Sõrmuski on ajutine, veega mahapestav.

Tahad näha mind kui daami, juustesse sead paelad
Kannad justkui amuletti (ehk läeb hästi?) kaelas
Räägid, kuidas minulaadne vääriks kuldset trooni
Adumata lihtne tüdruk eal ei kannaks krooni.

Pakud mulle uhket laeva, mina küsin paati
Selgitan, et sinu tundeil pole adressaati
Roosidega külvad üle, sest sul minna palun
Lubad osta kalleid kingi, kui käin paljajalu.

Mu isemoodi oleku loed naiselikuks tujuks
Viid mind restorani, baari („Nii ju suhe sujub!“)
Ehmatad, kui lillepoes ma valin vaid nartsisse
Ostad lilled, lahkud öeldes: „Ma ei näe su sisse“.

0317

Su puudutus mind äratas ellu

Su puudutus mind äratas ellu,
suudlus avas silmad,
oleme halvad , hullud,
kuid üksteisest ei saa olla ilma!
Igapäev su suudlust vajan,
igas sekundis tunnen,
kuidas sa mu vere keema ajad,
sel hetkel silmad sulen.

Aina rohkem muutun kadedamaks,
teadvustan endale, ei ei tohi olla ahne,
ei saa parata, muutud aina olulisemaks,
ilma sinuta olen vaimselt vaene,
järjest raskem on sind jagada.
Kui oled ära, siis seisan nukralt vihmas,
rakkus peod on sinust tühjad,
mööda põske voolab alla pisar.
Võimatu on harjuda valikuga,
mille olen ise teinud,
tean, et koos ei saa olla sinuga,
uh, mu mõistus on läinud.

Mida me siis õieti teeme?

Armastame, õrnutseme, avastame üksteist
või lihtsalt kompame piire,
hävitame moraale, vigastame seda teist poolt meist?

Iga päev muutub maailm turvalisemaks,
sa oled see, kellega rändaks ääretuse lõppu,
meie asjad muutuvad üksteisele tähtsamaks.

Kas armastan, vaid harjumuse tõttu?

Nagu tead, armumisel ja armastamisel on vahe,
sul mulle on kummaliselt joovastav mõju,
oled hetkel mu kõige magusam pahe,
aga mis saab, kui me tunnetel kaob taju?

0318

Maailma õitseng

Kui kõik siin maailmas ükskord närtsib
ja päikest varjutavad mustad ööd,
lumekirme maas juunis kui märtsis
ning jääne õhk jalust pikali lööb,
kas siis ehk me sisemine soojus
suudaks sulatada jääkristallid,
viibata päiksele, mis kord loojus
ning rebida puruks päevad hallid,
et kõik, mis närtsinud me ümber siin
võiks olla vaba ja taas õitseda,
naeratada maailmale ja nii
varjud päikese eest minema vedada.

0319

Tipptund

tipp-tund sõidab sust üle
üks siht vaid kõigil on ees
võid karjuda ja surra seal samas
keegi ei kuule, välja ei tee

kalk külmus ja tuimus me meeltes
kaubanduskeskuses kohtume taas
puudub rikkus ja kadund on vaesus
lapsed röögivad sellili maas

rehmad käega - ah las nad siis olla
kassasabast maha jääda ei saa
vead tuimalt end järgmisse poodi
ehk midagi ikka sealt saab

uppudes asjadesse oleme vaesed
seisame tühjalt päikese all
armastus muutunud on materjaalseks
tundeid näitab juveelipoe tšekk

0320

Kojujõudmine = kodojõudmine

Oll õdk, kodo minema ma naksi.
Tuul keerut, vast oll 15 kraati külm,
nii kurakätt küi hääd oll korgit hangi
ja mina nõstsõ käe otsan pinisöögi pangi.

Ma lätsi sammukõsõ ette, tõsõ saisti,
tuul matsõ hinge, silmä helbit täüs,
oll kodoni viil minnä mõnisada miitret
kui maq siis lummõ peris kinni jäi.

Ma istsõ hangõn, mobla ärä külmän kustu.
Ikk nürse kurku, ramm peris otsakõttal mul
kui miis mul kodovärtest vastu astsõ
ja hõigas, „Küll ta ilm omm hull!“.

Siss jõudsõ tarrõ, kuusk oll ärä ehit.
Süük lavval, tuli praksõ pliidi all
ja latsõkari istsõ ümbre lavva.
Mul meelest läts kõik külm ja halv.

0321

Tirtsude hoiatuslaul

Kas pole kummaline, kui matustel tehakse grupipilti ja
fotol on esmane reaktsioon naeratada?
Ja kuidas pärast pitsi on kõik
vaenlased hoopiski sõbrad?

Kuniks jälle

kõik meenub.

Tirtsud laulsid hoiatust
sellel hilissuve päeval.
Ja ma tahtsin sulle öelda – hästi see ei lõpe!

Sest öödes käis ringi viinakurat.
Lõi kapjadega vastu maad ja
pettis, süüdistas ...
Üksteist sõimates sumbus isegi
tirtsude hoiatuslaul,

kui pimedas kuu ennast ära peitis,
kui aknal kostus koputus.

Sõnad jäid kurku

ja kõrvus kummitas vaid naisehää:
ükskord ma su maha löön!

Õõnes paanika.

Validool.
Vanemad ei tohiks oma lapsi matta.

Ja järgmine sark oli kummituse kätetöö
või jõudis enda antud löök

ringiga tagasi.

Kas pole kummaline, et tehakse pilte, mida keegi kunagi ei vaata?
Sest enda seeski on
liialt palju näha.

Isegi silmade sulgemine ei tee valule pimedaks ega
kõrvatropid kustuta tirtsude hoiatust.

Sest kallid velid –
hingeled ei anna ikka asu ...

0322

Mis siin vaadata on?

Mis siin vaadata on?
Astuda saab ainult paar sammu.
Elan siin nagu puuris loom.
Täielik noorpõlve alandus.

Siin saan ma usaldada ainult iseennast,
Hetked meil siin ei püsi,
Aga hirmudele peab ju vastu vaatama.
Igatsuse noot on kirjutatud taas mu südamele,
Kurbasid meloodiaid laseb kuuldavale hing.
Koos oma rahvaga,
Läheme mööda võitlusradu.
Puhtad südamed on alati valutanud,
Küllap ka praegu.
Aga võitlusvaim meil ei roosteta.

0323

Mardilaul

Mardid külmetavad ukse taga:
„Ega pere veel ei maga?
Pere, uksest sisse laske,
kott on meil ju moonast raske!“
Mardid tahavad õnne tuua,
perele rõõmsa meele luua...
„Palun, laske uksest sisse,
muidu aknast ronime,
teie karja kaetame,
põõsalt viime viimse marja,
kuurist-riidast ahjupuud,
kaob ukse tagant vana luud!“

0324

Tee head....

Tee head mu sõber ja kirjuta üks luule
Üks sõnum oma hingest lase lendu
Las killukesed rändavad me kõigi poole
Kõik halb kerigu kus kurat kuule

Tee head ja mäleta vanemate ussisõnu
Otsi hingelindu ja oma kadunud väge
Leia üles koltunud pilt kus peal see Tõnu
Armasta ja ihka kui unistuste mäge

Tee head mu sõber ja sõida rongiga mu poole
Kõik see moodne pista mängult vangi
Paita teeäärseid talusid ja kinnipanduid koole
Loe rongiluulet ja patsuta pehmeid hangid

Tee head mu sõber ja armasta mind veel
Anna mulle tiivad ja valged laineharjad
Ma punun lilledest ja kastepärlitest kee
Elades nii igavesti kui inglid paljad

0325

Must öö

Must on öö kuid mu mõtted on valged
Vaatan ja ootan mil oma silmad sa sulged
Must on öö kuid mu mõtted on valged
Vaatan ja ootan mil uinuda sa julged

Pimedad on nurgad kuhu mu pilk ei ulata
Igavest pimedust miski ei sulata
Kuid valged on mu mõtted ja samuti kuu
Valged on ka sõnad mida lausub mu suu

Must on öö kuid mu mõtted on valged
Kas ikka oma silmi sa sulgeda ei julge?
Ära karda, sest selleks pole ju põhjust
Sest valged on ka mõtted, mida mõtlen ma sinust

Sule oma silmad ja näe värvilist und
Kus puudub pimedus, isegi kui kestmas kesköötund
Mina su kõrval su suletud silmi vaatan
Valgeid mõtteid mõeldes hommikutundi ootan

Must on öö kuid mu mõtted on valged
Ära karda kui oma silmi sa sulged
Hommikul kui pimedus kadunud, sa ärkad
Silmad avad, mind ikka enda kõrval seismas märkad

0326

Tänavanurgal

Päike on loojunud ja hakkab mäng mis kadunud on öösse.
Igas tänavas on näha noori,
kes ihkavad seiklust
nad otsivad hirmu ja ajavad taga teisi,
kes nõrgemad.
Tänavanurgal nägin üht poissi,
ta nuttis ja kurb oli ta meel
tal segi olid päevad ja segi olid ta mõtted,
mitte keegi ei mõistnud ta keelt,
iga öö mis tal möödus oli kui vaev
iga päev mis veeres oli sügav kui kaev.
Mitte keegi ei mõistnud ta keelt.
Möödas on päevi ja möödub ka kuu
kuid tänavanurgal olnu jääb
iga ohver tunneb neid nurki, millest mööda ei saa.
Pimeduse taha on kadumas päev, algab seiklus ja piin
mille eest põgneda ei saa.
Tänavanurgal nägin üht poissi,
ta oli hirmul ja üksindust täis oli ta hing,
tal olid mõtted sünged ning ohtlikud, mis on elu hind?
Iga öö mis tal möödus oli kadunud eilsesse
iga päev mis tal möödus ei puutunud teistesse,
mitte keegi ei mõistnud ta keelt
kui algamas oli kiusajate tee.

0327

Ma armastan Sind

Tühjas kaikuvas vaikuses
näen pisara kõlatut langemist
tunnen Su külma hingust
mähid mu sellesse
nagu embaksid mind
tahan öelda neid sõnu
mis lausund veel pole
kuid ma ei kuule oma häält
tunnen Su viimset suudlust
oma külmadel huultel
tahan karjuda ;Ära lase mul
minna;
kuid ei ainsatki heli
nii palju jäi ju ütlemata
sõnu
ja täitumata unistusi
kuid siin ruumis
igalt seinalt
vastu kajab
see mis kuulmata jäi
Sul

0328
Mälestus

Ma olen vana,
kulunud ja väsinud.
Ma olen üksi,
eksinud ja hingetu.

Ma olen näinud kõike,
näinud seda maailma.
Ma olen käinud kõikjal,
seal kus silm ei seleta.

Ma olen olnud surmasuus
ja seisnud maailma äärel.
Olen oodand pimeduses
seda, mis pole veel olnud.

Ma olen unustanud,
nustanud ennast ja teisi,
Ma olen unustanud,
unustanud selle, kes olen.

Üks mälestus pinnale ujub,
sügavikust meelde mul tuleb,
jõuab minuni, tuletab meelde,
seda, mis on kunagi olnud.

Emal istumas koldetule valgel,
härmatunud aknaklaasid,
hilisõhtused muinaslood,
ja päevased unistused.

Kõik, mida tean, olen õppinud temalt,
tema lugudest leian ma sõnad, mis otsin,
tema mõtetest lahendused kõigile.
Kõik, mida tean, olen õppinud temalt.

Kuidas olla see, kes olen,
kuidas olla rõõmsameelne,
kuidas olla armastav ja hea,
kuidas olla i n l m e n e.

Ta on sängitatud mulda,
juba aastaid igatsen.
Ma ootan, et tuleksid,
tagasi mu ellu.

Ma olen vana,
kulunud ja väsinud.
Ma olen üksi,
eksinud ja hingetu.

Ja ma lähen.
Lähen sinna, kus...
Härmatand on aknaklaasid,
sooja koldetule valgel.

0329

Rännaku algus

Alguse hetke on raske tabada,
Vaid värelus hinges,
Jätab ajasse jälje.
Oliivisalu roheline öhtupäikeses
Sumbunud lõhn
Kitsastel tänavatel.
Algust on raske tabada
Seda pärihetke.
Üksik tuvi maanteel
Iidsed müürid
Mis märgivad linna.
Pärisalgust on raske tabada
Seda hetke, kus mõttest sai rännak.
Sina leidsid igavese kodu
Oliivipuude keskele
Linnamüüri lähedusse
Öhtupäikeses valgusse
See ehk oligi
Algus
Rännak
Rännaku algus.

0330

Jaan Kirsipuu

On minulgi punaseid unelmaid
mitte kommunismist
vaid kirsipuudest
mis kannavad vilja
ja hilja
öhtul
olgu siis juuli või august
me nopime küpseid kirsse
ja pistame põsed pungile,
Kivid aga sülitame naabrimehe
kapsaaeda
ja pogandi-kaali asemel
järgmisel suvel
(juuli või august, mis muu)
on kirsipuuallee
mis
viib otse hernesteni

0331
Unetudu

Ole hea ja silmad sule
Siis sul varsti uni tuleb.
Pane peake padjale,
Tõmba peale tekike.
Ära juttu enam räägi
Suuke tahab puhata
Ära käega enam mängi
Käeke tahab magada.
Varsti unemaale lähed
tõmbad unemütsi pähe.
Võta kaissu pehme mõmmi,
Tee tal pai ja tee tal kalli.
Tema tuleb sinuga
Unemaale reisima.
Teki all on mõnus soe,
Pikali nüüd sinna poe
Nüüd kui käes on unetund
Näedki sina varsti und.

0332
Naissõprade luuletus

Ikka sama vana laul.
Mõnel kuuln muresid,
teine valib mulle riideid.
Ja siis tuleb see sõpruse jutt.

Jäta mind maha,
nagu kõik teisedki.
Miks mina ei saa taevasse sisse.
Tahaks sinuga lennata.

Koletise loonud olen,
kes suhtlemisvõimetu.
Naistele tühi koht.
Olen ilge hing.

Hea on olla sõber,
Kordad sõbrale ja
vaatad tema rindu
ja salaja piidled ta hinge

0333

Lunastaja

Ta luges õhtul lehest
sarimõrvarist, kes lasti
raha eest vabadusse...

Ta luges õhtul lehest
poliitikust, kes tappis lapse
liikluses, kuid jäi õigeks...

Ta luges õhtul lehest
vargast, kes imekombel muutus
tehtud teo eest kannatajaks...

Ta luges õhtul lehest
linnapeast, kes altkäemaksu eest
muutis pargi ärimaaks...

Ta luges õhtul lehest
emast, kes müütas tütre keha,
kuna nälg taas oli majas...

Ta luges õhtul lehest
lapsi pilastanud perverdist,
sealt, lastekodu tugigrupist...

Ta luges terve õhtu
ning siis, teiste pattude eest,
kesköö paiku, poos ennast üles.

0334

Juurviljasupp

Porgand on väga paljas,
kartul ise on ka näljas.
Kapsapea veerema lõi,
redise kohe ära sõi.

Kaalikas suure peo tegi,
tuba kohe väga segi.
Hernes juba juua täis,
naeris sinkavonka käis.

Peet see muna katki lõi,
till siis selle ära jõi.
Kõigi ajud täitsa segi,
vot mis nüüd üks pidu tegi.

0335

Lakun lund, vaatan sulavaid tähti

Lakun lund, vaatan sulavaid tähti
Silme ees kriimud, teadmatus peas
Elumüür ees, taga ka – salamahti
Jalge all kindel maa, see on hea

Olen Suures sees, väiksena tundmata
Ka külmas on sooja, eluhingus vist see
Mitte miski ei jää mind vaenama
Kui eneses endale aujärje teen

Astun mälestustesse, erksam see kui tänane päev
Leian väikeses tähtsat, leian seal end
Kiirelt siin-seal, aastatest läbi läen
Taas jahedas öös lõppeb mu lend

Ajarännud endasse toovad mind tagasi
Meelerahusse, muud polegi vaja
Tulles tagasi, leian jõu minna edasi
Ajasula – mu hinge korrastaja

0336

Tunded

Tunded on need, mis kestavad rohkem kui tunde,
haaravad endasse mõistuse, hinge.
Lõpmata kaua nad kestavad,
inimhingi mõistavad.

Tunded elavad kui küünlad,
mõnikord säravad leekides,
teinekord hääbuvad kustudes
ning jäävadki lebama vaikuses.

Tundeid on meil kõigil vaja,
nagu kindla müüri maja.
Nad panevad aluse rõõmule,
heaolu viisiga elule.

0337

Igaviku kajade peegelkoda

Kuulake, kellad löövad meile kõigile,
mitte ainult nendele teistele.
Siin kuningriigis pole elus linne, piire ega kuningaid,
küll on varemeid nii uusi kui vanu,
küll on äikest, vihma, päikest.
Tuul tantsib üle selle kõrbe
ning kerjuskuningad hiilivad varjudes võimalikult salaja.

See kuningriik on suur ja piirid aina kaugenevad,
keegi ei tea täpselt, kui kaugele need viivad
ja need, kes käinud, räägivad laavaväljadest
laiadest ja tühjadest,
kus tossavad sügavikud igaviku ulmasid,
kuhu inimene suutnud midagi luua
ja seal ei ole hurtsikuid, hiisi, lootusi,
küsid endalt, kas jumal ongi siin või pole ta siin käinudki ?
See on lõputu unenägu
ja sinna ei pea minema, vaid sattuma.
Võib olla joostes surma eest sa leiad selle,
kui sa tead, mis on surm
mis on surm ?
(Äkki jookseme hoopis elueest elu eest ?)

Iga linn loob end ise, me lihtsalt arvame, et me selle ehistasime.
Iga inimene kujuneb ise, me lihtsalt arvame, et me end kujundasime.
Iga unelm on maailma piiril, me lihtsalt arvame, et me ise sinna läksime.
Igas kuningriigis on varemeid
Igas kuningriigis on elu ja surma lõputu kõrbe igavik
Iga kuningriik on kosmoses ja paljud seda ei tea.
Me oleme kosmoses, suures unenäos
hõljume määratus ajas
ja elame lõputus loos
arvates teadvat, kuidas iseend üle elada.

Me tunneme, et kord sureme, sest põleme;
imeme väävlit aeglaselt endast,
sest see aitab igavikul lõõmata
ja igavik ei lõppe iialgi.

Ta loeb me mõtteid nagu meiegi üksteise.
Kuningriigis on palju keeli,
mille keeled kusagilt kord vastu kajavad
vahel ka hoopis teisiti, kui ise kuuleme.
Sügavik neelab oma hääli, seda ei kuule :
Soovige, karjuge, põlege palju tahate, sest
me oleme peol, kus mängib plaate dj kaja,
me tantsime peeglist põrandal, mis on tekkinud peegeldusest,
siis, kui jumalgi karjus igavikku igavusest kunagi.

0338
Pärlikee

Edevuse Laadalt leidsin
Sädeleva Pärlikee.
Keegi kaelast selle heitis..
lummav

näis

ta elutee...

Kust küll pärit on?

Kui vana?
Ilmselt ainult ise teab.
Mingi salapära temas
kaugeid aegu meeles peab.

Kes küll loonud teose kauni?
Kus`t on pärit

meistrimees?
Vetest millistest

need pärlid?
Saladuse

loor tal ees.

Ta nii omasena tundus
nagu loodud

minule,
halvas südame

see lummus
lööke

jättis

vahele...

Tahtsin keed ma osta ära

mälestuseks endale

öeldi: Ei,

jääb tema sära

silmarõõmuks kõigile...

Su naerust kord sündis üks kullane rõõm

Su naerust kord sündis üks kullane rõõm.
ja lõõmavas leegis see üle must käis
Nii suubus see minus, too marune lõõm
ja argipäev igav mul kaunimast näis.

Vaid hetkeks su pilku ma siiralt nii nägin
Ei arvata oska, mis mõtlesid siis
kuid miskine imelik, jahmatav vägi
mult hetkeks reaalsusetajugi viis.

Sest hetkest ja ruumist mul mälusse jäi
vaid tunne, et rõõmus ma südames olin
ja nukrust ei hinges ma pidada täi
ka nüüd, kui ära sealt ammu ma tulin

Ei tea, mida tegid või juhtuma panid
mul süda vaid lakkamat' õnnest nüüd lööb
Ja olgu või suvi või kevad või tali
ei õnne mu hingest pea välja ei söö.

Sa oled kui päike mu hommikutaevas
kui tähed ja kuu mu pimedas öös.
Sa oled kui vihmapiisk, kuumavas vaevas,
sa oled kui Veenus mu Linnutee vöös.

Mu kesises ilmas sa silmad lööd lahti
mind mõtelda lased, mis elul on hind
ja ootama paned, või vastu mu tahti
kas sinagi kallimaks kõigest pead mind.

Ei meelest mul lähe, too kaunimast tunne
kui sina mul naeratust lubasid hea.
Ja usun ma endas ning isegi unes
ma armsamast tunnet nüüd eneses pean.

Su naerust veel sündis veel enam, kui arvad
mind küllap sa mõistad, küll arugi saad.
mu õnnest nüüd laulvad' mu viimsedki narmad
ei jalad pea küündi mul puutuma maad..

Su naerust kord sündis üks kullane rõõm
ja lõõmavas leegis see üle must käis..
nüüd laulan, kuis mõistuse viinud mult sõõm..
et mõtted mul armsamast ainult on täis.

0340

Kõik lahedad lapsed teevad seda

Magasin lõpmatuseni
ärkasin ning kõik oli endine
vaid väsimus oli kadunud
ta tuleb taas
ehk mitte nüüd ja kohe
aga ta tuleb

...

praegu istun oma punarohelises tugitoolis
koon mõttetustest võrku
ning elan seal
magan, süüa ja töötan
tühjendan pokaale
naudin narrust, mitte mugavust
mitte mängu ennast, vaid selle igavust
kui kunagi mõtlengi, siis ebaoluliselt
stoilise rahuga rahuldun autoerootilistest unenägudest
samal ajal, kui enese ürgsus voodis viskleb
ja januneb inimlikkuse järele

0341 Epidemia

Viiul mängib kauguses kurblikku sonaati
vihma tilgub pori tekib mullast nagu tuld
aru ei miks sa kuulad seda vana plaati
metsa tagant kostab kui nii kaunis lugu ju

Tunnistama pean et laul on mulle võõras
aga siiski kuulatama keset õue jään
päike läbi saju särab juuksed vihmast märjad
sellest päevast pala pähe kummitama jääb

Sinu kallid plaati juba katma saavad kriimud
armsaks kettalt ikkagi ükski hitt ei saa
päevad kaovad, tunnid läevad aga jäävad rõõmud
mulle aina kallimaks see nukker lugu saab

Kuigi naerma pahvatad kui kuuled minu muret
kuidas tuua oma tuppä see meloodia
tundub, et ei hinda sina elu lihtsat palet
sa muusikat ei taipa, ei tunne nooti ka

Lahendus mu muredele saabus üsna ruttu
suveõhtul kuuldes jälle imekaunist viit
teised enam kuulma ei pea minu härdat nuttu
muusikat nüüd õppima tee õhtuti mind viib

Iga päev ma üha rohkem üritan ja proovin
haaran poogna, viiuli ja hästi häälede sean
koolis käin ja harjutan, sest et tõesti hoolin
selle viisi siiski arvan, selgeks saama pean

Õösel aias mängin kiigel juba tutvat laulu
sulen silmad nautides: kui ilus on see hää!
viisi kaasa ümisen ning vist seal metsa taga
uus muusikaga nakatunu kuuleb seda pealt

0342

Vihmapiisad põsel

Kaamelid kuuvalguses kõrkjates
kõnnivad ilma Liidrita, tuuleohetes.
Minu Meel siis kahjuks kõrgelt ees
paindus ning murdus, nuttes veel
oma sammu püüan leida Eluteel,
kuid väsin. Väsin Koidu eel.

Ilma mõtteta Nad mind trööstivad,
tuulevaikselt paitavad,
oma tegelikku Nägu peidavad.
Ning lõpuks siis Nad süüdistavad,
tormijõuga purustavad,
minu Sügavikku unustavad.

Üksina ma hakkama ei saa,
kuid vaid endale saan loota ma,
sest tõsiselt ei mõtle Nad
seda Kõike, mida ütlevad
mulle Koidu-eelse tunni aal
sel suurel kuival Liivamaal.

0343

Aafriklaste Nipernaadi

Seilasin oma parvega avamerele
„Albert, sa oled hull!“ hüüti mulle kaldalt järele
Heiskasid vaid purjed ja ei vaadanud tagasi
Kaasasid vaid kilpkonn ja toidumagasin

Mandrile ma endast märki maha ei jätnud
Ei, siiski, sokutasin vabandussedeli aadlile, kelle kodulooma olid võtnud
Nüüd ajun pärituult, pikk tee mul vist ees
Küllap jõuan mõtteselgusele kui Hemingway „Vanamees“

Pean ennast tegusaks kui Jefferson Thomas
Nüüd aasta pärast juba elutsen Roomas
Siis London ja Brasilia ja Honolulu ja Ottawa
Ei teisiti saa kui pean lõpumatult rändama.

0344
Küünlaleegi...

küünlaleegi väreluses
küsimus ja vastus
soojus hellus unistus
ning pettumuse raskus

küünlaleegi väreluses
elu habras ime
soojad pihud ümber tule
õnn ei ole pime

küünlaleegi väreluses
sinu selged silmad
nüüd ei kohutagi enam
karged talveilmad

0345
Mina ja Tema

Mina ja tema .
Tema ja mina.
Tegelikult ma ei tunne teda.
Olgem ausad, teda ei pruugi
Olemas ollagi.
Ma ei tea-mis talle meeldib,
Mis talle ei meeldi,
Või mis teda õnnelikuks teeb.
Kas ma peaksin valvel olema?
Armastust püüda on võimatu.
Armastus vist ongi võimatu.
Täiesti omaette dimensioon.
Ma võin ka oma elu
Maapealseks põrguks teha,
Senikaua kuni ma tean,
Et teda on võimalik leida.
Kasvõi vigases teoorias.

0346

Estonian dream

puhas nii puhas olen rääkimata kõigest muust
taon end surnuks ja ei karda enam midagi
sülitan vastu nutumüüri
tahan vaid SIND
ja midagi muud
igas majas
igal trepil
karjud sa mulle kõrva
üritan vaikida kuid ometi vastan
vastutasuks saan õnnistatud
(siia pane ladinakeelne rida)
vajutan päästikule ja kõlab sügisvihm
see on mu vabadus ja armuhullus
ususeire me aja paradoks
elada ilma teadmisseta
orjuset karjuset
lihtsalt eksisteerida
et ühel päeval võtta kirves ja raiuda pooleks see silmakirjalik lubaduste jada

1 93 0293 92939 922290
silmitsen neid numbreid
sügav tähendus ent midagi olulist
midagi märkimisväärset
keeldun sindki teenimast
keeldun sindki mäletamast
oled midagi märkimisväärset

ma kulgen ühel rajal ja pöörduda ei julge
sest kaiff on läbi ja valutolm rajab teed minu 1000 aastasesse südamesse
korstendesse kus inimesed on tahmunud
kus inimesed on end kaotanud
allah kuulutas et jeesus on saamatu nohik ja piripill
ja kõik me talle kaikadega järele jooksime
kõigil tekkis hävituskihk
või ehk ka loomise vajadus
kas teate seda tunnet
või ehk teate mis tunne on olla ebavajalik
ebaharilik ebatsensuurne ja mida kõike veel
olla bussipeatus kus ükski ikarus ei peatu
olla süstal mida ükski jumal ei kasuta
vasta kas see ongi armastus mille kord ostsime
seda ma arvasingi

mu toas haiseb
haiseb vajaduse järele end tühjendada ja seejärel uuesti täis toppida
see ongi aamen kirikus ja värskes maksapasteet külmikis
ESTONIAN DREAM

silitage mu valu ta on nii kasspehme
nutan end unustusse pööran end segi

kiilakad nukud vaatavad mind röömsalt ja minagi seiran neid
keeramata oma
hingekelli

0347

Kust võtta elamiseks aega?

Kust võtta elamiseks aega?
Kui töö on orjastanud hinge
kui sõbra jaoks ei leia enam aega
sest vaim väsinud ja kehas pinge

Hing ihkab vabaduse poole
kuid kammitsais on keha
ei ole antud asu inimsoole.
kes ütleb mida oleks vaja teha?

Kas elus olulisem rahu on või raha?
Kes näitaks eksinule teed?
Kes vaataks talle silma mitte maha
niikaua kuni lahti silmaveed?

Ehk siis ta peatub hetkeks,
vaatab enda ümber ringi,
tõmbab hinge pikaks retkeks
ja märkab teisi inimhingi

Kes vaataks eksinule ilma
pistaks pihku oma käe
viiks ta kaema laia ilma
üle seitsme maa ja mäe

Siis ehk inimhing saaks vabaks
teeks muudki peale selle mida vaja
puhkaks rohkem, nõnda tööd ei rabaks
leiaks üles juba ammu rohtund raja.

Seda mööda sai tulnud kord ära
Ilma laia otsima rikkust ja raha
Märkamata, et eksisid ära
kui rahust tähtsamaks pidasid raha.

0348

Eesel

Üks Eesel sai kord kõrge koha,
mis teene eest, kes teab kust kohast.
See amet talle tähtis näis
ja uhkeks tegi, nii ennasttäis.

End imetledes peegli ees –
sealt vastu vaatas tähtis mees.
Miks muidu suureks pea on loodud –
vaid tarkadele, ta õhkas joobnult.

Ja kui terasemalt peeglit vahtis –
ennäe – aupaistepärg ta peakest ehtis!
Illusioonide eufoorias end veidi ringutas –
sai masajalgsest siresäärseks, sihvakaks.

Nüüd Eesel haudus suuri plaane,
ta sõna saatis oma laande:
Kõik mets ja loomad on mu omand
ja tehke kähku, kõik olgu kohal!

Siis loomad seal üles rivistas,
karme käske jagas, ameteid ümber vahetas.
Jänes nüüdsest peale on metsa hirm,
kui hakkama ei saa, tuleb karistus karm.

Hundid ja karud need olgu nüüd vagad,
siil söögu rebast, orav ilvest ajagu taga.
Veel palju näpunäiteid ta neile jagas
ja nõudis, et põder talveund magaks.

Nõnda loomi ta trillis ja käsutas,
oma võimuiha nii rahuldadas.
Ja kui pähe ei tulnudki midagi muud,
siis punus intriige ja lõksutas suud.

Kui palju see põhjustas segadust, vaenu,
ise salamahti pidas peenikest naeru:
Mis on lubatud üllale ülemale,
see on keelatud hallile alamale.

Nii elus tihti näha võib,
kui kellelgi on jõud ja võim.
Juhm kõigi elu põrguks teeb,
kui talle amet pähe lööb.

0349

Märtsitalves olen nii kylm

märtsitalves olen nii kylm,
isegi lumi ei sula mu kätes.

iga kevadlombi põhja upub
natuke kleepuvat üksildust
ja natuke mind.

hakkasin uuesti suitsetama,
et täita enda kopsud millegi muu
kui igatsusega.

täna õhtul matan endasse
armastust,
pooleksmurtud sigarette ja
oskamatust sulle öelda, et ma tegelikult olen alati
sinu.

0350

Miks See On Nii?

Miks On See Nii?
Et head inimesed Lähevad ,
Ja nende asemel pahad tulevad?

See Pole Ju Aus ,
et just lahkuvad paremad.
Kellest ei Saa isegi Vanemad.
Siia Sobiks üks Paus.

Minutiks Langedame pead ,
Mõtleme Ajale mis on olnud head.
Miski Neid Sõpru Tagasi Ei too,
Isegi siis kui see on meie suurim soov...

On Mida Mõelda ,
Ja Julgelt Seda öelda...

Miks On See Nii?
Keegi Seda Ei Tea,
Et Miks Peab Olema See Just See Hea...

0351

Kunstist ja armastusest

Armastust on püütud, seletada sõnadega.
Nüüd, kus maailm kootud, ei varieeru ta enam.
Kas võib pilti raamida, ilma ju ei piiritle,
sest kui merd maalida, ta kaotab sügavuse.
Tulles, minnes, kohal olles, vaatevinkel muutub vaid,
kauem vaatad, perspektiiv, see kõik on, lõpuks aru said.

Armastus ei varieeru enam, seal kus maailm kootud.
Nüüd seletada sõnadega on viimast püütud.
Kas ta kaotab sügavuse, kui merd maalida,
sest ilma ju ei piiritle, võib pilti aga raamida.
Tulles, minnes, perspektiiv, see kõik on, lõpuks aru said.
Kauem vaatad, kohal olles, vaatevinkel muutub vaid.

Mida arvab üks, tahab teine teha,
Mida ihkab meel, ei mõista keha.
Seda originaalsust.
Seda illegaalsust.
Mida arvab üks, seda originaalsust tahab teine teha.
Mida ihkab meel, seda illegaalsust ei mõista keha.

Kirg, see kunsti ülemvorm, vajab palju tööd ja vaeva.
Armastus, vaid raju piitsutav torm, kisub soppa su sinise taeva.
Lahku minek esimesest, hiljem loodetavasti, üks ja sama eelnev asi see.
Uskuge või mitte - elus veel korra võidate.
Nagu ütles mu sõber, lord Henry Wotton,
"Naudi, vaid naudi, sest sured ruttu."

Vajab palju tööd ja vaeva, armastus, see kunsti ülemvorm.
Kisub soppa su sinise taeva, kirg, vaid raju piitsutav torm.
Uskuge või mitte, üks ja sama eelnev asi see.
Lahku minek, esimest hiljem, loodetavasti - elus veel korra võidate.
"Nautis, nautis ja suri ruttu. Siin rahutult lebab lord Henry Wotton."

Sest pole kunst, haihtuv nauding, elu mis on draamatu.
Nagu armastus on ta lummas, kergelt aru saamatu.

0352

Aeg möödunud me ümber kõik on teine

Aeg möödunud me ümber kõik on teine
kumb on meist saatus kumb on selle jälg
mu silmade jaoks sinu pilk on eine
ma olen sinu piin ja sinu nälg

nii õgime ja kumbki ei saa jätta
peab hullemast meid õhukene klaas
kui puruneb siis pääsnud paiskab hätta
vaid tolmu ja põrmu vaid killud muld ja paas

on kummaline ilm ta mitu palet
kas ongi tõde siin mis väär mis õige
kui jätta kõik need tuhat tõtt ja valet
võib raviks saada hoopis sisselõige

aeg möödus oli lõpp või möödus algus
kõik voolab nagu karge pipraviin
on jäänud vaid see imeline valgus
ja rõõm et meie oleme veel siin

0353

Heategu

Suhtle ja aita teist,
sest oled ju üks meist!
Lohuta, kui keegi seda vajab,
nii sa oma heategudele teed rajad!

Oma tegude eest vastuta
ning ära oma sõpruse tugevust katseta!
Pere ja sõbrad on elu alus,
vahet pole- elad korteris või talus.

Oluline on iga elatud päev,
andesta ja kuula, küll sa seda siis näed!
Oled õnnelik, kui teed head,
katseta ning seda siis tead!

Heateod ja annetus-
inimene nendeta on mannetu!
Suhtle ja aita teist,
sest oled ju üks meist!

0354
Kajaka karje

Ma istun rannas,
kivil ja kirjutan.
Siin pole sellist kära nagu linnas.

Lained löövad aeglaselt rannale.
Maas lebavad kivid ja adru,
mille meri on uhunud pinnale.

Kivid, millel istun on halli karva.
Näha pole ainsatki elavat hinge,
vaid kajakad kisavad harva.

Mõned kivid on pistnud pead vee alt välja,
justkui tahaksid end välja sirutada ja pilvedele näidata.
Mere kohal laiuv taevas on pilvine, läila.

Kive ümbritsev vesi on kui peegel,
mis ühtib silmapiiril taevaga.
Ja kivide varjud looklevad hellalt vee teedel.

Taas kuulen kajaka karjet.
Nüüd näen neid ka lendamas,
tiibade ja kõhuga peaaegu riivamas sinakat vett.

Siin on hea istuda ja kuulata oma südame lööke,
teades,
et täna, ei oota mind enam ükski tööke.

0355

Vaikselt surma poole

Aknast välja ma vaatan,
ei näe midagi.
Keegi akent seal paotab,
ei näe kedagi.
Aga miks ei näe?
Sõda võttis mult nägemise väe.

Tahaks tervitada sõpra head,
ent ei saa.
Viisakusest paotaks suud,
ka ei saa.
Aga miks ei saa?
Sõda võttis mult nad.

Vaikselt leban ja kuulan,
ei kuule midagi.
Korraks siis kuulatan,
ei kuule kedagi.
Aga miks ei kuule?
Sõda võttis ka selle lisaks muule.

Nüüd istun siin paikselt,
ei näe ega kuule,
ei liiguta ega suudle,
ootan surma nii vaikselt.

0356

Öö varjus hulkuvaid helituid sõnu

Öö varjus hulkuvaid helituid sõnu
liblikavõrguga püüda ei saa,
nendes mänglevat teadmatu võlu
otsima võõrast hingest ei pea.
Häbitult ausalt needsamad sõnad,
püünispaelana mesilasmeest,
otsivad, ootavad justnimelt neid nad,
kes eksinud igapäevaselt teelt.
Kui hulkumas leiad end tähtede aasalt,
näed meelespäis helkivat hõbedast vaikust,
ära nopi - ei tule nad reaalsusse kaasa,
siin hukkub sõnade helisev tarkus.
Hõbetähena varjude vahel,
pagedes arutu eest,
eksleb, päev päeva järel,
sõna, täis helitut keelt.

0357

Tema

Keset maad ta istub,
ta istub üksinda.
Kuid nagu keegi kutsub,
tal süda tuksatab.
On lootus vaid,
mis hoiab seal teda.
Kerge uduvaip,
katmas ta küürus keha.

Ta mõtet ei näe,
seal vaatab vaid taevast.
Ja mõtete lend
saadab tühiseid päevi.
Ei üksi ta pole,
tal alati keegi.
Kuid seda kes vaja,
tast välja ei teegi.

Kesk lumiseid aasu,
ta istub ja vaatab.
Vaid õhkõrn uni
tal puhkust pakub.
Ta midagi ei teegi,
kuid tööd on tal rohkem
kui teil, kui meil, kui kellelgi teisel.

Siis rohelus ilmub,
ta silmad on veelgi...
Pilk selge kui taevas,
ei ta ei kurda,
ei ta ei räägi,
vaid endas kannab,
mis kannatab.

0358
Selgusehetk

Viinapitsi tihti uputan ma mured,
ei sellest varem aru saand ma kui nüüd,
sest lubasin ma veeta nädala kainenena.
Kas see ongi minu appihüüd?

Masendus mind taga ajab,
tihti nagu meeletut.
Nüüd kus leian, et abi vajan,
olen justkui keeletu.

Piinab mind see mõte peas,
kõigi teiste õnnetute mõttete seas,
miks olen ma nõnda suures mures
ja istun masenduses suures.

On kurbus see, mis mõjutab mu iha,
peita seda hirmu shotiklaasi taha.
Peitusemäng, just see see ongi,
et minu elu käib mööda nõiuaringi.

Ses praeguses ringis on üks uus lisandus
milleks ongi alkohol, mu uus sõber.
Semu, kellega koos seltsin, kuni olen nõder.
See aga pole üldse hea, selles masendunud isiksuse visandis.

Alkohol, sa oled teinud mulle liiga palju halba,
võtnud ära mu lihast-luust sõbrad.
Seda öelda ma oodata ei malda,
karjun täiest kõrist: „Sind jälestan alkohol!“

0359

Artjom ja Slava

Artjom ja Slava
Kaks omamoodi mehehakatist
Loevad koos telekava
Hakkavad seebikaid vaatama vist

Melinda jättis maha Richardo
Kõik see puged neile hinge
Kui Rosa karjus Costanc'ile "Retardo!"
Oli see alles vinge

Pärast Artjom ja Slava
Läksid sauna manu
Õllea - sest see on vana tava
Rüübatud sai kah, oli suur janu

Lõbusas tujus väljusid saunast kaks alasti meest
Ei kardetud näidata oma paljast ihu
Võtsid veel paar õllet kasti sees
Kuid siis läks midagi nihu...

Artjom pani oma käe Slava piha ümber
Too põsed õhetasid kui ladvaõunad
Lõpuks kargasid nad voodisse
Nende argipäev - tõusud ja mõõnad

0360

Metsaelu

Metsas on palju loomi
kes söövad ploomi,
loomad on väga head
ning neil on targad pead.

Loomad armastavad lapsi
kellel on ilus pats,
ärge metsa alla viige prahti
seda kõike näeb ainult Ahti

Kui oled sina midagi teinud halba
mine kohe jooksuga valda,
räägi ära oma lugu
ning ütle neile oma sugu.

0361
Väsimus (enesetapp)

Mis teha,
Kui oled väsind sest vevast ja valust?
Veel enam
kui miski tahab tõmmata pikali jalust!?
Kes aitaks,
kas Kalle või Pille või Svea
või hoopis
keegi, kelle nime ei tea?

On kõhus mul valud ja lõhub ka pea
ning leban ja ootan siin voodi peal.
Käed-jalad nii nõrgad, ei liikuda suuda,
vaid pisut veel vahel oma asendit muudan.

Mis teha,
kui olukord sedasi nõuab?
Veel enam
kui teha ei midagi jõua!
Kas aitaks
siis armastus, viha või patt
või hoopiski
tasane!?

0362
Päike

Päike paistab palavalt,
ja kõrvetab mind kavalalt,
ei heiduta teda vihm ei tuul,
vaid pruunistab mind naerusuul.
Nüüd olen kirju kui krabipulk
ei heidutand mind päikese hulk.
Ma tagajärgi kahetsen
ja ennast peegli ees haletsen.
Päike sa oled küll soe,
aga mulle põue sa enam ei poe.
Tänu sulle ma võtan end paljaks
ja võtan rõõmuga suutäie kalja.

0363

Olen üksi kodus

Olen üksi kodus
ja laual lebab žilett,
mille ilu
mu silmi pimestab.

Selle terav äär
liigub mööda mu kätt
edasi ja tagasi.
Tunne on hea
ning nauditav.

Aina enam ja enam
tilgub verd põrandale.

Valge vaip on värvunud punaseks.

0364

Palav päev

Võpsikus rabistas keegi.
Ära ei arvanud me´gi.
Lõpuks kargas välja isa,
ise tegi palju kisa.
Jooksime, mis hirmus, tупpa.
Ema ei jõudnud ära nutta.
Isa hüppas vanni,
lõhkus ära kraani kalli.
Lõpuks puhaskas meie isa,
enam ei tee hullu kisa.
Isa läheb kaluriks,
ega mitte paruniks.

0365

Nuga liugleb üle kõri

Nuga liugleb üle kõri,
pole miskit, et on nüri,
nüsib lahti ikka vere,
eluta jääb mehe kere.

Nuga liugleb üle veene,
läbib veresoone peene,
nüsib lahti hulga verest,
elu taandub lapse kerest.

Nuga liugleb üle piha,
roogib lahti liigse liha,
nüsib lahti puna vere,
eluta jääb naise kere.

Sõdurite nüri nuga,
ülemuste võigas luba,
tapnud perekondi,paare,
surma toonud meie maale.

0366

4 öösel

4 öösel

Ma püüan kirjutada.

Sa magad.

Ma elasin kaubanduskeskuse seinte vahel,
süües rämpstoitu.

Vaatasin ostlejaid ja ootasin Ema.

Ta ütles alati, et on kohe tagasi.

Mu Isal polnud palju sõpru.

Vahel tulid inimesed talle külla,
aga ta tegi neile iga kord haiget.

„Inimesed unustavad valu,”

Ta ütles,

„ mida tunnevad hetkel,”

Ta jätkas,

„sest keskenduvad valule,”

Ta ütles,

„mis võib tulla tulevikus.”

Ma loodan, et ta ühel päeval

saab endale sõbra,

aga ta jätkab siiani hambaarstina.

Ma usun teadvat, et taevas ütles Jumal
talle:

„Meil on Täiuslik Elu otsas.
Meil on ainult Lihtne Elu alles.“
„Hmmm,“ mõtles ta siis
„Ma võtan siis Tööta Pidevalt,
Teeni Raha, Sure Üksinda.
Mul oli see eelmine kord ka.“

4 öösel.
Sa ei maga.
Ütlesin sulle, et tahaksin teha kunsti,
aga elu segab.
„Kunst ilma eluta on kasutu,“ ütlesid.
Ma ei ole ikka kindel, kas oled ärvkel.

Ravim ei töötanud.
Õnnelikud päevad jätkusid.
Suutmata leida tumedust,
mu päevad kirjanikuna olid läbi.
Ma hakkasin normaalseks.
4 öösel.
Ma soovin, et sa ei magaks,
täna on ainus öö,
kus julgeksin ilusat öelda.
Kohe, kui ärkasid, ütlesin,
„Sa norskad.“
Ma ei osanud armastada.
Kupiido tuli mulle appi.
Ta võttis noole ja lasi Kristo poole,
aga tema sihtimine oli liiga madal.
Jäin igavesti armastama tema varbaid.

4 öösel.
Sa magad.
Ma olen üleval,
ma süüsin sinu lihavõttejärest.
Hommikul teesklen,
et meid on röövitud.

0367

Teise maailma

Pimeduses sirutab Ta välja oma käe,
et haarata sind eemale reaalsusest.
Et tirda sind sügavale musta muserdusse,
neelata enda tumedasse minevikku.

Sa näed valget udukogu jooksmas
mööda kustunud tuledega tänavat.
Rasket vihma kallamas, rõhumas,
Ta märkab sind ja kergitab kulme.

Viimne elav hing peatub ja seisatab vaikselt
küsites sult, kas jääd veel Temaga või jätad Ta üksi
sellesse muutunud maailma, mis lõõmab tules,
kus tuhandeid kuldkellukesed pröksuvad jalge all.

0368

Külmunud lehed

Külmunud lehtede kuumad sosinad
Minu paljaste jalgade ümber.
Lubadustest ja lootustest küllastunud hõiked
Keset esimese lume vaikust.
Ma peatun
Sinu juures
Sa oled alati olemas
Me ei räägi, ainult tunneme
külmunud lehti paljastel jalgadel.
Tulen ikka ja jälle
Sinu vaikimist vaatama
Ja oliivipuude sahinat kuulama.
Oh neid kuumi külmunud lehti
Minu paljastel jalgadel
Oh seda vaikelu
Täis lootusi ja tasakaalu
Ma näen mõndagi, mis on sulle oluline
Need on argised asjad
Sama argised
Kui meie kohtumine

0369

Jääkuninganna

Kriipsu tõmmatud suu,
Vaoshoitud ilme,
Ükski närv ei reeda ta tundeid.
Kas tal üldse ongi tundeid?
Nagu jääkuninganna,
Kõrk ja külm.
Kuid ta suurtest sinistest silmadest
Paistab soojus,
Osavalt ära peidetud.
Ta ei taha, et teised seda märkaksid.
Ta häbeneb,
On valinud peita end maski taha.
Talle tundub, et nii on lihtsam.
Kes on see naine,
Miks ta mind vaatab?
See on mu peegelpilt.

0370

Libista sõrmed läbi mu juuste

Libista sõrmed läbi mu juuste
Justkui pehme tuuleiil huultel
Mind unedes hoia kuupaistel
Nagu heljutaks meri mind laintel
Näita silmi, mis tunnete säras
Nõiu mind lõpumatult endale ära
Saada amori nooli nii palju
Et aegade lõpuni naeran su nalju
Joo armupeekrist - mind meelita
Et tegelikkust miski ei meenuta
Tee mul kui meedium astraalseid reise
Ja vii mind ühest nirvaanast teise
Lausu mul sõnu, mis mõistuse viivad
Las kannab meid ära fööniks, tal tiivad
Tõesta neile, kes ilma mind saatsid
Olen selleks, et mind endale saaksid

0371

Öised pildid

Mängulust ei kao meist
ka aastate möödudes.
Näpuotstes veel ajuti tuikab
ja mu nahkki pole unustanud,
et me mõlema keha on kultuurikiht;
me ööde päevaraamat.
Mu reied mäletavad siiani
su abstraktseid natüürmorte,
su elegalantseid pintsli tõmbeid.
Ma hindan endiselt kõrgelt su töid,
mõnda jäädaksegi imetlema.
Sõrmedega mu kehale joonistades
teadsid sa alati nii täpselt,
mida öelda.
Puudutused vist ikka teavad,
kui ka mõtted veel ei hooma
päriselt.
Mina oskasin joonistada
vaid südameid,
suuri, vallatuid ja argiselt lopergusi –
teadsin minagi midagi.

Kõik

ülejäanu kirjutasin ma
suurte trükitähtedega
su lahkuvale seljale.

0372

Peegelseintega toas

Peegelseintega toas on varjudel näod.
Varjudeta toas valgus end peegeldab.
Sinu näos on põrandapraod.
Su ilme iseennast meenutab.

Kristallkupli all ei mängi
klaaskuulid mingit tähtsust.
Vajudes pehmesse kildudest süngi,
oled tumm kõigest nähtust.

Vahel sa ärkad unes
Une näod on sünged
Tal on jäälilled süles
ja poekotis on hinged.
Uks las jäädagi lahti –
hing vajab tuulutust

0373

Memm läks metsa marjule

Memm läheb metsa marjule,
marjule ja seenele.

Mida metsa kaasa võtta?

Mida võtta, mida jätta?

Suur pang, väike pang,

käekott ja seljakott,

tühi purk ja pesukorv,

köögipõll ja taskud ka

metsa kaasa tulevad.

Nuga ja mobiil

olid kaasas nahunii.

Suurde pange mustikad,

teise pohlad - palukad,

seljakotti sirmikud,

pesukorvi pilvikud,

rätikusse riisikad,

taskutesse tatikad,

purgi sisse puravikud,

käekotti kukeseened,

põlle sisse põdramokad,

kübarasse kitsemamplid,

mütsi sisse murumunad.

Memm läks metsa marjule,

marjule ja seenele.

0374

Morn hõbevalge niit

ei raamatuid, ei keelt
vaid hõlkjas valge triip
neh, päris pulli paiga
võib kaardilt leida priilt
ses asulas on veel
kõik „tegemata ära“
seal talguid veel ei peeta
saab kuulda üksnes kära
ja kui siis mõõgavelled
on maha saanud ristid
et varesel saaks sadul
kui aeg on võtta pistis
kui aeg on kraaksatada
sest muidu läheb kätsiks
kui „nälg“ on suurelt majas, kõik algab lihtsalt pätsist

on raamatud, on keel
ja sõmer sinitriip
ja merest välja valgub
õrn hõbevalge niit
on laulev aeg, siis veel
laar õlut joodud sai
ja tarand polnud ees
ka vähjast puudus aim
kuid nälga oli napilt
vaid paari aasta jagu
ja simmanit sai nii
et isu juba kadus
ja merest välja valgus
morn hõbevalge niit
ja laari õlledega ei nähtud enam nii

ei raamatuid, ei keelt,
sünkmustjas autu joom
ja kallas ajab üle
(miks meie rahvas joo? hah)
ja õhtahakul uhkelt
end rüütel sirutab
kuid öösel hüüab keegi
too parts ja viruta
ei tule lisnat suust
jääb kurku kõige tipuks
see sõda sai mus läbi
ma ise enda lipuks
ma olen leppinud
et tagurpidi lisna-s

p asemel on l, las ilves peab need kismad

0375

Puhkus Lahepera järvel

Me kahekesi Lahepera järve ääres,
kus loodusega ühte sulab kõik.
Siin olles maine elu läheb meelest
ei usu paljud, et nii olla võib.

Kaob igapäevasus siin imelises paigas
ja iidne loodus võluaura loob
ning avaneb harmooniline tundelaegas,
mis meie hingeellu rahu toob.

Ma järvepinnal päiksemängu jälgin.
Mu kõrval istub kallis, mõistev mees.
Sel ajal igat hetke naudin
ja vaikselt loodan, et neid oleks palju ees.

0376

Sahtlist netti

Kord nägin vedelemas paberit,
kus kirjas mõned luuleread,
ei saanud seda nii jätta,
vaid tahtsin seda endale võtta.

Luuletused on nii head,
harivad ja lahedad,
võidu jaoks ma teeks kõik,
kasvõi laiali läheks meik.

Sahtlist vastu passib pliats,
jõuliselt end surub kätte,
mis muud siis teha oli,
kui õppimatta jätta,
kuigi sellegagi ei jää ma hätta.

0377

Poolle teel unevalda

meel läheb
unevalda
taevahallikarva
koer
lendab udu
sees

päeva
päikese sära
uinus juba ammu
mu hing ei oska
teha
seda sammu

on see
mu mõtteis
või südames
kusagil põleb liiga
ere tuli
et magada

0378

Naine mustas

Õiti valusasti naudin ööd
Sina magad k u s a g i l
Sina ei tea
et unes siia tuled
kui naispühak
ise teadmata oma ilmutust

Pärast seda.
Pärast mida kõik on must.
Õö on alati olnud.
Nüüd ka unenägu.
Tuleb Naine Mustas ja viib mu puhtusse.

Olid minu juures
vaid talvest kevadeni
Siis tuli sula
tuli suurvesi
algas ühtesulamine Loodusega
sest oled ju Naine

0379
Muusika

Muusika on see mis kõrvu paitab,
Muusika on see mis hädast välja aitab.
Kui poleks muusikat, poleks maailma.
Kui Poleks maailma poleks muusikat.
Mõni Laul on kurb, mõni rõõmus.
Mõni on rõõmus, mõni kurb.
Mõni laulab „Jaanipäevaks kõrgeks kasvab rohi“
Teine laulab „Ja minu najal vaid seisab, see terve tsirkus koos“
Muusika stiile on palju,
Vanad klassikud, Väga suure mürtsuga ning rahulikud.
Tantsitakse ka muusika järgi.

Näete kui tähtis on muusika?

0380
Abielu kui asjaõigusleping

Saab abielu külge
mõrkja maitse
kui paljutõotav algus ka ei näi

kaks armastavat südant
sulama peaks üheks...ideaalis

reaalis paraku see nii ei käi

allkiri antud,
muutus kardinaalne,
justnagu asjaõigusleping sõlmitud

kas oleks ma siis
vallas-, kinnisomand
või ketikoer su hoovis,
lihtsalt peksukott

kaob siiras tunne
käsku, keeldu, kiivusstseeni

nii armastusest saamas
vaid maskott...

võiks vähem piike murdes
kangust mõõta,
vaid elu roosiaias rõõme nautida,
koos kirelained end
kanda lasta

kuid omandamist siiski
vältida.....

0381

Naeratus huulil kõnnid läbi öö

Naeratus huulil kõnnid läbi öö
sinu uskumus tõest aitab otsida õiget
ons vaade sul otse või kõrvale
see muutus sel teel on nii tühine

Kesk sirguvat metsa on väli
kus tunnetest pungil on ringid
neis mõtisklevat leidub nii vähe
mis sirgjoonsust aitaks sul hoida

Kas kuuled kesk metsa veel hõiget
mis kaikumas mägedes orgudes
hommik äratus voolavas vees
sinu mälestus keemas kesk orgu

Tahaks korraks tõusta veel tippu
mis lõpmattu kaugusesse kannaks
neid toiminguid korraks veel teha
kuis unistab sellest üks keha...

Mida teeks küll maailm postita?

Ma küsisin seda kirjadekandjalt,
 Kes postkaste sorteeris
 Ja ta ümises mulle,
 Et siis kõik lehed
 Toomata jääksid
 Ja lõpuks ära kaoksid.
 Siis keegi enam
 Marke, kirju, postikaarte
 Ei koguks,
 Ja lõpuks need ära haihtuks.
 Kuid arvetest temal
 Kahju ei hakkaks:
 Agar ei saa ju minna ogaraks!
 Ta ümismise lõpetas
 Ja ütles siis:
 „Vaata see oleks teistmoodi maailm.“

Milleks on vaja posti?
 Ma küsisin klienditeenindajalt.
 Ta suule naeratuse voolis,
 Ja ütles nii hästi kui hästi
 Keegi öelda võib:
 „Oh, mina ei tea.“
 Ja tema kõrval klient
 See kuldseid sõnu
 rääkima hakkas:
 „Ei saa inimene väärtusest
 Enne veel aru, kuniks tal
 seda enam pole –
 Eks ajalehtedestki
 Parimad palad leitakse
 Ikka enne ahjupanekut.“

Kas post võib kaduda?
 Küsisin kirjajutajalt,
 Kuid see raputas pead
 Ja kirjutas ümbrikule:
 „Saadaksin selle sulle
 Isegi kui poleks posti,
 Ja kui ei oleks kirja.“
 Ja kirjutas romantiliselt.
 Mis juhtuks maailmas, kus pole posti?
 Küsisin endalt
 Ja vastan nii siiralt
 Ja ausalt kui kõik
 Need teisedki:
 „Ei oleks sündinud seda luuletust.“

0383

Kahendühendus

Lahusttulijad ja ühteminejad
Endasse ja endast välja
Nõrgukesed kahtekadujad
Mõistuspärasus neab nende üle nalja

Narrilt nõnda tihti üksikud
Üksinda ent ometigi õndsad
Kahepeale liiga läbi rapsitud
Isetehtud härdad hädakondsed

Teisele veab viipeid valusaid
Käsi - sõrmel, rusikas või rehmas
Ise oma kooljaid-elusaid
Hirmukorjustega tahmab

Nägu moondub, moondub nägemus
Sile kõverpeegel ausalt nähvab -
Silmakirju tahtelagedus
Eiras kõike, mis ju nähtav

Kuidas tulla enesesse teisega
Luiskamata ühes ise olla
Enda tõe ja ebamaisega
Teise ihuhinge tulla?

0384

Tahan...

Tahan öelda nii palju,
kuid sõnu ei ole..
Tahan kuulda Su nalju,
kuid Sind pole..
Tahan tunda Sind,
kuid oled kaugel..
Tahan, et Sa tahaks mind,
nii väga et pisar palgel..
Tahan tunda Su huuli,
neid põletavalt kuumi..
Tahan tunda Su käsi,
mis kallistamast väsi..
Tahan kuulda Su sõnu,
mis teeks mulle mõnu..
Tahan tunda Sind mu kallis,
ka siis, kui juuksed on hallid!!

0385

Vaatevinkel

Kunstnik kõnnib puiesteel
vaatab maju, hindab linna
vaevab teda ahastus, rusutud ta maitsemeel

Kes see jälle siukse kasti
lubas siia rajada?
Kole, jube, lihtsalt vastik
see tuleks ahju ajada!

Tubli joodik longib koju
kere hele, vilets tuju
Mõte pörssa muudab singiks,
ostaks õllepuдели
pojale võiks viia kingiks
väikse automudeli

Justkui mullast sirgund ime
kena market kerkib teele
säravvalge müügisaal ja tohoo pime!
Soodne kuuspakk tõmbab mehel silmad veele

0386

Olen su seinal tabamata vari

Olen su seinal tabamata vari....
Poltergeistist lendu läinud hari....
Lomp sinu ees.....
Tasakaaluta olek sinu sees— —
Tähti meeeldi ma närin,,,,,
Naudin, kuidas vihavärin.....
Matab sind ja sinu meeled....
Kiusavad sind kurjad keeled.
Ära joosta üritad....
Üle õla sülitad...
Kuidas tegid vea nii suure,,,
Tulid siiski minu juurde.
Nõiale sa sõrme andsid...
Lõputult kätel kandsid...
Sinust saanud elav vang...
Vot- see oli alles pang!

0387

See palja ülakehaga mees

ma pole 70'ndate laps
kuid mulle meeldib Iggy Pop
ning garaaži punkrid
ja eetrimürgitused igas hingesopis

ma elan ikka selles ajas
kus punk oli patt
ning linnid juustes in

ema kisub katki võrksukad
ja ütleb, et kõnnin nagu üks nendest
öösel salaja punub linti juustesse
nüüd olen sünnis

kuid kui ta vaid kuuleks neid linulakke
kes laulavad öösel spordikoolikatusel
kes teavad, et midagi paremat ees ei oota
et täna, täna me joome inimesed vabaks

ma kõigun selles ajas
kus neiud olid lüpsjad
ning mitte laudas

kes uskusid, et bändipoisid olid tõsised
kes nutsid, kui üks neist võttis paljaks
kes teadsid, et homme
homme on nad köögis

see aeg on must valge
nii kurb ja haljas
täis inimesi ilusaid

poete ja muusikuid
keda keegi pole kuulnud
kes on jäänud meile tummaks

see ei loe, et ma olen siin
2011
mulle meeldib Iggy pop

0388

Seitseteist aastat

Seitseteist aastat
Suutsnd end sundida
Pilkases lootuses
Kõit mööda kõndida
Elusaid tundeid
Kontvõõrale pantida
Elada naerda
Tunnustust santida
Seitseteist aastat
Ning enam ei suuda
Vabast tahtest
Midagi muuta
Soovide vaka all
Süsi ei hõõgu
Rohkem ei jätku
Sinu jaoks rõõmu...

0389

Issanda loomaaed

Väljas on sügis,
siil majja trügis.
Unne jäi nugis,
karu mett mugis.

Hunt jõi end täitsa täis,
jänes palja peega ringi käis.
Rebane magas põõsa all,
koer kuses peale tal.

Uss metsas ringi roomas,
ilves oli vodkast koomas.
Põder ringi koperdas purjus peaga,
orav ratsutas metsseaga.

0390
Geograaf

Sa oled geograaf
ja mina su maakaart,
õrnalt otsides
pilguga puutudes
libiseb sõrmeots
mööda Rein'i jõe kallast
kuuvalguses õhkõrnalt
kumamas
veenid
randmed
õlajoon
mu käed -
su oma Euroopa,
ja kaks vallutamist
ootavat mäge
värelevad, tükslevad -
oled alpinist
oma Etioopia
mägismaal
kui huul õrnalt
puudutab
mäetippu.
Liugled liustikel
ja hellalt avastad
valge nahaga
piha pinnast.
Mööda mu puusa
mängivad käed
kui purjedes laev
randub sadamas
mis nii siivselt on
varjatud
vööraste eest.
Kaardista
oma
Hea Lootuse Neem.
Iga tasandik on sulle tuttav
iga kumerus,
ihupind -
sa ei vaja juhatusi
eksinguid
ei atlast
sest tead mu koordinaate
ka kinnisilm'.

0391

Lapse soovid

Väikesed kleepuvad käed
kõvasti ümber su kaela
moosine ja kleepuv musi,
huulil miljoneid küsimusi
neile vastuseid ema vaid teab
või vähemalt teadma peab
ta ainult sinule loodab
sult hellust ja lohutust ootab
et lapiksid kokku murdunud südame
et puhuksid haiget saand kohale
otsiks ülesse kadunud mõmmiku
teeksid säravaks sombuse hommiku
ta sinult rohkem ei nõuagi
vaid seda, et oleksid olemas
kui tuleb tuju kellegi kaissu pugeda
ja seal muinasjuttu lugeda

0392

Südamest südamesse

Imeline tunne on olla armunud.
See tähendab ärevust, ootust,
see tähendab usku ja lootust.
See tähendab naerda ning pisaraid valada,
aeg-ajalt kaasa tunda ja halada.
See tähendab proosat ja luulet
ning tunnet, et SINA mind kuuled...
Mõista ja ihata, valesid vihata,
leida ja otsida, muresid trotsida.
See tähendab võttes ka vastu anda,
usku ja lootust südames kanda.
See tähendab elada muinasloos
ja südamelaulu, mis lauldakse koos.
Imeline tunne on olla armunud.
Mu mõtted on Sinust ja Sinuga,
ma soovin, et oleksid minuga...

0393
Vihmaõhtu

vihmaõhtu
minu õhtu
surun kyyned oma talvemantli ihhu.
leinavingu tõuseb mu huulilt taeva poole.
viimane sigaret sel sygisel ja
esimene minu oktoobris.

viimast korda suudelda
seda õhku,
seda lõhna.
täna magavad siin suveõhtud.

nyydsest minu saapasääred täis on
sydameid, hingevirtsa ja
lootusetust.

sajab.

0394

Võilill ja kass

Võilill
kui päike
kiikab kahte
nurru lõõvasse
rohelisse silma,
mis kavalalt
ta ümber luusivad.
„Küll nad on ümarad!
Läikivad peeglid
nagu rasked
kastepeesisad minu lehel.
Mässitud karva
kui paplite vatti.
Tahan neid endale!“

Kass,
uudistaja,
piilub päikest,
seda kollast enda ees.
Tunneb lõhna,
mis torgatud
ta ninakesse.
„Küll see on magus!
Särav helk
nagu tuleleek
toas kaminas.
Pole tuline, julgen
katsuda ta sakke!
Tahan teda endale!“

„Teine poleks tulnudki,
mõtleb võilill.
„Teine oleks ära lennanud,
mõtleb kass.
Tuleb mullikas,
„Muu!“
kassi ajab ära.
„Amps!“
lahkub ka võilill.

0395

Tuleb võtta üks lusikatäis

Tuleb võtta üks lusikatäis
Kustunud tähtede tolmu
Üks mõte mis ammu metsateel käis
Liiter kutsikasilmades säravat armu

Nüüd lisada augustikuu ritsikate sirin
Ja detsembriöö valgete tähtede helk
Pooltunnine tänavamuusiku pirin
Ning viimane mahajäetud aias kasvav nelk

Segada kümme minutit männipuust kulbiga
Lasta sadada sisse vahtralehti punaseid
Maitsestada aprillikuiselt niiske lumesulbiga
Lisada maamaja kamina leeke hubaseid

Keeta madalal tulel sekundeid tund
Külmakambris lasta seista üks hetk
Raputada peale kõige magusamat und
Serveerida. See oli armastuse retsept.

0396

Elu mõte

Kahtlustest puretud, iseendasse suletud,
ööd, mida reeglina täidab unetus.
Hirmust nägu kattev kahvatus,
valgub laiali kui plahvatus --- põmm,
oled surnud ja see on õnn,

Ei juhtundki midagi,
kuid kõik on helidest tumm
ja valgust ei ole ja puudet ei taju
ning haistmismeel ei tunne haju.

Pole siin lubatud Paradiisi,
ega Põrgut, mis öudne ja kole
maailmas elu läeb sama viisi,
ainult sind seal enam jölkumas pole.

0397

Minu suvi

Minu suvi on punane roosiõis,
mis võbeleb tuule käes.
Nõrk ja habras kui udusulg,
toimub kiirelt tema kulg.

Minu suvi on roheline aas,
mis vihmaga võbeleb maas.
Tema värskus teeb erksaks meeled,
varsti suus ka välismaa keeled.

Minu suvi on kollane Päike,
mis hirmutab eemale äikse.
Ta kiirgab soojust ja valgust,
ehk uue peatüki algust.

Minu suvi on kallid sõbrad,
ja EI, nad ei ole põdrad.
Nad hoiavad, hoolivad kaitsevad mind,
nüüd siis mõistan, mis on sõpruse hind!

0398

Ma polnud kurb

Ma polnud kurb,
kuid vajasin abi.
Su lohutav sõna
päästis mu piinast.

Kõike, mis ütlesid,
teadsin juba enne.
Siiski peitus Su sõnades võluvägi,
mis muutis mu maailmapildi.

Su sõnu ootasin ammu,
kuid ometi tulid need ootamatult.
Sest ma ei teadnud,
et unistused täituvad.

Su sõnad olid need,
mis mu terveks tegid.
Nüüd tead, et Su sõnadest
sai uue tee algus.

0399

Unenäo lõpp

vihm peksmas näkku
seisatan keset teed
ligineva auto tulede
valgel
valan viimased
armastuse pisarad
kesk märga
asfaldi
langen maha
aeg peatub
minu jaoks
kuid vihm ei lakka
ja kuskil veel
sel õhtul
on kiirustavaid paare
vihma eest
ning nad ei aimagi
kui lühikeseks jääda
võib üks armusilmapilk

0400

Kauhajoe tulistamise ohvrite mälestuseks

Ära puutu inimest.
Ära inimest
asjata solva.
Tapab veel sinu.

Ära narri hullu
tema tarkuses.
Ära torgi nõrka
tema lapselikkuses.

Ära tunne end
iial üksi. Kes
siia sündinud,
on inimeste ilmas.

Aitaja pole
abitu, aita siis
ennast, aidates teisi.
Inimsuse õlgadel.

0401

Ühised rajad

Lagunenud maja,
tuba kus kajab,
katkised aknad ja ukсед,
sinu südametused.
Silmad mis jälgivad sind,
su käed mis hoiavad mind.
Kõik need suudlused,
mis kuulusid mulle
on nüüd kõigest mälestused,
mis tähtsusetud sulle.
See aeg mis koos sai veedetud,
need päevad mis kuudeks veninud.
Peaaegu aasta pole ma suhelnud sinuga,
ühendust pole võtnud sa minuga.
Kaugelt olen sind näinud,
mitmeid kordi seal majas käinud.
Kuid kordagi pole sind näinud seal,
siiski ma südames tean..
et tihti seal samas majas sa käid,
otsimas mind.
Kuid mina olen juba läind,
teades et ei kohta sind,
sest ühised rajad läbi oleme käinud
ja nüüd meie teed lahku on läinud.

0402

On palju neid, kel vabadus on meelel

On palju neid, kel vabadus on meelel;
kel nägemus, et indiviid on võim;
neil uhked sõnad laiumas on keelel;
kuid paraku neil kammitsetud vaim.

Neil tunne sees, et ise otsustavad;
neil tunne sees, et pea on tarkust täis;
kuid oma tegudes nad osutavad,
et kogu tarkus ainult tarkusena näis.

Jah, tõsi: igaüks on iseenda kapten,
kes oma elu üle otsustab;
ning iga mõtte, iga teo eest
Ta kogu täiusega vastutab.

Kuid kel on enda meele üle võimus?
Kes on see, kes tegelikult otsustab?
Kui tark on tegelikult igaühe tarkus?
Ja kui palju inimene seda tarkust kasutab?

0403

Noore poeedi surm

Mälev sügistuul lehti tantsitab,
parkides, tänavatel ja haual.
Juba ära vajunud ja korda tehtud,
plaatki särav ja nimi selge.

Lilledki, mis seisnud seal kaua,
on väsinud, neis enam värvid laula.
Sügise kümme palet, kord naeravad siis nutavad-
päike siis vihm, kordamööda ruttavad.

Üle haa, kuhu noor hing on maetud,
palju on selliseid nurka aetud.
Ei kuulata, ega loeta nende luulet,
ei peeta vähimakski, kas kuuled?

Tasa räägivad need hüljatud puudes,
kõlab nende laul linnu hüüdes.
Hinged põimitud on mulda,
loodus on nende võimalus tulla.

0404

Perkond Kastanid

Ema seal peres töökas ja hoolas.
Häid pirukaid ta teha oskab.

Isa seal peres kundsete kätega.
Parandada oskab kõike.

Lapsedki sealt perestki ei puudu.
Nad on toredad ja lõbusad.
Ilusti nad mängivad koos.

Perest ei puudu ka koer ja kass.
Koeral selged trikid ja nipid,
kassil nurrumine ju nurumine käpas.

Hoov seal peres on alati puhas ja hoolitsetud.
Lehed riisutud, muru niidetud, istutamistööd tehtud.
Enne talve kibe töö käib tööka pere aias.

0405

Hea võidab alati halva

Hobune kappas üle tee,
ees oli tal kindel siht.
Ahvile külla ta läks.

Veel enne majja jõudmist
õnnest läks punaseks lakk.
Ikkagi, sõbral ju sünnipäev.
Diivanil sõber juba istus,
aga vägagi kurb oli ta meel.
Banaanid varastatud, kadunud olid.

Ahv muudkui nuttis ja nuttis.
Lainetas pisaraist põrand.
Aga hobusel oli üks mõte.
Ta jooksis muti juurde kähku.
Istus mutt ja sõi banaane.

Hobune võttis banaanid.
Ahvi juurde kiirustas siis.
Lõbusalt algas siis pidu.
Vahel küsid, kuidas hobune varast tundis,
ahvi laual ta märkas mulda.

0406

Täkk

Täkk jookseb üle tee,
jalas on tal sussike .
Kas tal seda vaja on ?
Minu arust pole
seda vaja tal.
Oli see tore päev,
kui ma nägin teda,
ta kappas ägedalt,
sest tal
seda vaja on
ja nii see ongi,
sinna ei saa midagi parata!

0407

Eesti

Tartu on meil ülikoolilinn,
Viljandis folgil mängib pill.
Otepääl on suusavõistlus,
Tallinnas on meie mõistus.

Pärnusse suvel sõidame,
Peipsi äärde ruttame.
Haapsallu muuseumisse,
Kuressaarde kohvikusse.

Rakveresse lähme teatrisse,
Narvas teeme peatuse.
Ruhnusse ja Kihnusse
puhkusele sõidame.

Tondil ratsutamas käin,
Tudul magama ma jäin.
Mõisaküla mõisu täis,
Sõidame, eks siis näis.

0408

Aastaajad

Suvi minema on läinud
ning varsti ka sügis mööda käinud.
Lumi meil õige pea on maas
ning talv tulemas on taas.

Koolis käimine algas taas,
ei peata meid vihm ega lumi maas.
Lastel koolis käia ei meeldi,
kuid õppima peab siiski, nii geograafiat kui ka keeli.

Ilmad kipuvad külmemaks,
riietus läheb järjest soojemaks.
Kelgutamas varsti lapsi näeb,
kes on röömsad täiel väel.

Kui kevad lõpuks kätte jõuab,
siis soe ilm kohe nõuab,
et õues veedaksid oma aja
ja et oleks tervis nagu vaja.

Kätte jõuab oodatud suvi,
maad ei täida enam valge lumi.
Kooliasjad ja õpikud kiiresti viime ära
ja alata võib taas suvine kära.

0409
Füüsika klassis

Ma istun siin füüsika klassis,
suures rahvamassis.
Poisid füüsikast midagi ei tea,
nendel mängimiseks on ainult pea.
Õpetaja see tahvli ees seisab,
ja meile kirjutamist juurde leiab.
Mõni õpilane tunnis end mukib,
teisele jälle uni peale tükib.
Aga tänu neile saab meil tunnis nalja palju,
kuid leidub tunnis ka õpilasi, kelle õppimissoov kindel, kui kalju.
Aga mina mõtlen siin,
kuidas õpetaja eriala olla võib piin.
Nad tunnis taluma peavad kõiki,
ja hoidma hambaid risti põiki.
Nad ei tohi teha õpilastele liiga,
ega lüüa neid isegi kammipiiga.
Neile austust avaldama peaks,
kui vaid mõni seda teaks.
Füüsika tund läheb ruttu,
ja varsti ongi aeg klassist tõmmata uttu.

0410
Kodu

Kodul on omamoodi maik,
lihtsalt imeline paik.
Kaardil on temast vaid laik,
kuid meeles mõlgub tema merevahune vaik.

Kunagi ta meile loodi,
siia ilma, meile toodi.
Et hetkeil raskeil toetaks meid,
kui käime mööda kannatuste teid.
Ja südameid jäiseid sulataks ta
ning abikäe meile ulataks ka.

Ehk ootame kodult liigagi palju,
et kaitseks meid kindlalt kui kalju.
Kuid tihti hoolime me vaid rahast
ja sageli ka vaid oma nahast.
Nii kodu meil siis unarusse jääb
ja sulab samakiirelt kui jää.

0411

Nimeta iha

Ma tunnen seda tugevalt
ja igapäev aina pidevalt.
Ülimalt suur ärevus...
Armastus ning selle järgi vajadus...
Eriti ei oska neid tundeid kirjeldadagi.
Üsna seletamatu mõelda sedagi.
Mõtlesin sulle eile ning täna.
Oleksin valmis sinuga põgenema ära.
Igatsen su järele praegu
ja sinuga koos veedetud aegu.
Olla sinuga kahekesi...
Terve öö ja ikkagi ei väsi.
Tunda sinu lähedust
ning iial mitte lõppevat kallistust.
Olla sinuga kahekesi voodis...
Unustada terve maailm põimunud poosis.
Suudelda su kaela, su huuli...
Näha sind valitsemas mõlemaid maailma pooli.
Turvaliselt käed su ümber...
Kõlamas su kaunis hääletämber.
"Ma vajan sind!"
Suudlusetega piirad ümber mind.
Unistan sinust tihti...
Minu maailmas argised reeglid ei kehti.
Kõik on võimalik.
Tuleb ka pingutada, see on tervislik.
Mäletan esimest musi tehtut.
Ka sellega alguse saanud tunnete marut.
Punast valgust tekitab küünlaleek.
Emotsioonide möll ja tuletants kui diskoteek.
Tantsides kaotasid kontrolli.
Panin käed su kaelale justkui salli.
Tõmbasin su endale lähemale.
Distsants me vahel tõmbus ahemale.
Haistsin su suurepärasest lõhna.
Su vallatud pilku, ei tundnud ma võhma.
Seitsmes taevas ja ekstasi.
DJ aina paremat muusikat lasi.
See hetk oli nii õige.
Saatsid mulle kõige armsama muige.
Su juuksed... su keha...
Ei lahku me magamistoast enne eha.
Tunnen me vahel täielikku keemiat...
Kirge tohutut, nii lõõmavat.
Miski tirib mind su poole.
Mõtlen tihti meie loole.
Su muusikamaitse on super.
Ning su suhtumine üsna vapper.
Intelligents nii vapustav.
Šarm nii vastupanu välistav.

Olen alati tundnud sinuga mingit sidet.
Ei ükski lause siin luuletuses räägi valet.
Tean, et sinagi tunned midagi.
Sinu pilgust on tunda sedagi.
Kuidas sa mind vaatad...
Usud, et raudselt oma tahtmise saavutad.
Ihaleme üksteise järgi.
Üsna pea võtame julguse kokku ja ütleme: "Armastangi!"

0412

Kadunud maailm

Kõik variseb kokku, sinu ümbrus
hinges veel hüüded mis igatsevad.
Ainus tee mis viis kadus jäljetult,
sellest jäi ainult mälestus mis hinge kriibib.
Jooksed ajaga võidu, kuni jaks saab otsa,
kukkudes ei saa sa enam püsti.
Tunned kuidas kõik kokku vajub
kogu maailm sinu ümber.

Tahad põgeneda selle eest mis haiget teeb,
kuid äkitselt avastad, see on võimatu.
Oled justkui mudas kinni,
enam ei suuda ajaga joosta.
Vajud järjest sügavamale
sellest ei suuda enam välja tulla.
Püüad veel päästa kõike
kuid milleks kui tulemust ei näe.
Piinad vaid enda hinge
mis enam ei suuda kannatada!

0413

Suhtlen vabalt

Inimene suhtleb vabalt,
suhtleb kasvõi põhjanabalt.
Tahab kuulda sõra juttu-
haarab telefoni ruttu.
Tahab näha õde-venda
arvuti võib osta endal.
Elab vend kaugel linnas-
teab, et internet on hinnas.
Elab kaugel õde Mirja
talle saadab hoopis kirja.
Kõige parem külla minna,
sõidad otse sinna linna
elab, kus su õde- vend
tutvustama ei pea end,
näevad kohe ukseilmast-
millesti ei jää sa ilma!

0414

Pankrotihalduri tervitus

Mu päevad täis on jaotisi ja järke
kesk tuimi paragrahvikõveraid
garneeringuks intriige särke-värke
ka sekka poetub kilde mõningaid

head inimesed võtke rohkem laenu
kui napib mõistust olgu rahagi
all miljoni kuus toime tuleb vaevu
kui pole luksust on siis elugi

oh ebaõnn eks-miljonär sai kotti
kui pehmelt öeldes tillist tõmbas beib
kõik naistemehed minna võiks pankrotti
ei iial lõppeks siis mu laualt leib...

0415
Sel päikseliselt

Sel päikseliselt
sädeleval päevakiirel
sa kaasa viisid
minu südame...

Ja hetkeks tundus,
et ei mingeid piire
me maagiatundel
pole veel...

Kõik haldjad taevas
laulsid täiel häälel
ja inglikoovid
ühendasid käed...

Ses Müstilises Maailmas
kõik ühel meelel
nüüd lendlema
meil panid
Oma Väed...

Ja Taevavärv
otse valla
paiskus,
sealt tuhat
hiilg`vat tähte
alla pudenes...

Me silmis
tähe hiilgussära
kaikus,
käis Väik!
ja
Pauk!
Kaks hinge
ühines...

0416

Sügis

Sügistuul on jahe ja külm,
kirjud lehed langevad puult.
Seeni metsas palju erinev ,
kutsuvad inimesi end korjama.

Õunu palju õunapuul,
kollaseid ja punaseid,
suuri,väikeseid,kribusi
Hüüdes:“Tulge korjake mind!”

Päevad lühikesed ja vihmased,
Ööd on pikad ja pimedad
Järjest rohkem kisub talve poole,
see hall sügisilm.

Metsas loomad valmistuvad talveks.
Ehitavad koobast ja varuvad toitu.
Sügis on neile kiire aeg.
On ju vaja talv üle elada.

Varsti ilusad kirjud lehed,
viimen kui üks langevad maha.
Puud on kurvalt raagus
ja ootavad kärsitult kevadet.

Maa on märg ja lompe täis,
Käies lirtsu igal sammul.
Asendamatud on siis kummikud,
mis kapist välja võetakse.

0417

Mõtlemiseks välja mõeldud!

Mõtle, mõtle,
Mõtet pole.
Ära mõtle,
Mõte on.

Kas pole see imelik?
Et kõik mõtted,
tulevad ja lähevad?
Aga ainult meie,
inimesed jäävad?

See maailm on imelik,
aga meie ei saa sinna
midagi teha,
kuna meie oleme
andnud suurele
maailma palju mõtlemist.

Mõtlemist, jah just
Mõtlemist, miks mõtlemist?
Sest meie inimesed olemegi
välja mõeldud mõtlema!

0418

Elu&Valed

Elu sõltub valedest.
Vale sõltub eludest.
Kes küll suudaks neid
kahte semu lahutada?

Valetatakse uueks tõde
Ja vana uueks
Mis on elu mõte?
On see õige on see vale?
Ei tea keegi seda
Lihtsalt kuula oma südant
häält ja mõistust ning
Mõtle selgelt .

0419

Jänese põllulkäik

Jooksis jänes metsas,
nägi ühte põldu,
jooksis kohe sinna,
väikest kapsast nägi, kohe ära sõi,
porgand niisama läks.

Keksis ringi siin ja seal,
äkki kuuleb haukumist:
kõvem veel kui automürin

Siis tulid koer ja jahimees.
Nad kohe jänest nägid,
läks lahti pimm ja põmm,
jänes ikka plehku sai.

0420

Kodu

Kodu tuleb luua,
asjad sinna sisse tuua.
Koduta ei saa elada,
seda on hädasti vaja.

Kodu on tähtis paik,
seda teab igaüks.
Kodu pakub kaitset
ja mõnikord ka aitab.

Kodu tekitab tunde
mis on ainulaadne.
Kodus on perekond
ja väga meeldiv õhkkond.

0421

Päeva algus

Uduloor, mis petikarva
kämblad ilma ümber punub,
sametise auru embus
maagiliseks muudab maa.

Koidukiirte mustrimängus
öine varjuvirvarr unub,
päiksepintsel taevapösel
puna palge joonistab.

Võilill unest värahtades
õienupu lahti laotab,
tuuletantsud tahendavad
rohu kastepisaratest kee.

Hahetuse pilvehabe
taevast tähesira kaotab,
nõndaviisi tee saab valla
algavale päevale.

0422

Kas sa oled vihane, et hülgasin eilse?

Kas sa oled vihane, et hülgasin eilse?
Oled vihane, et viskasin ühe ja leidsin teise?
Mu süda vannub, nii oli õige ja truu
tänapäev on parem kui muu, nüüd naer puhkab suul

Kas sa oled kade, et võisin hüljata eilse?
Oled kade, et viskasin ühe ja avastasin teise?
Mu hing töötab, nii oli õige ja aus
tänapäev on helgem, las pisaratel olla puhkusepaus.

Kas sa oled õnnelik, et suutsin unustada eilse?
Oled õnnelik, et ärkasin üles ja siin oli teine?
Mu mõistus usub, nii oli õige ja parem
tänapäev on õudsem kui kunagi varem.

Sinu võit!

0423

Ma joonistan

Riputan taevasse pilve, joonistan tähe
krikseldan armunud, panen neil õnne pähe
asetan mehe käe ümber naise peene piha
jutumulli sisse kirjutan nähtamatu iha

Piserdan mesimagusa lõhnaõli neiule
kingin seljataha peidetud roosi peiule
kustutan ära paberile tilkunud kadeduse
kleebin täiskuu, kattes tekkinud kareduse

Värvin punaseks noore naise palged
kirjutan peiu huulile sõnad valged
katan peene kaela lendleva siidiga
traageldan hinged nähtamatu niidiga

Värvide tantsuga ümbritseva hajutan
õhu sisse südaöö jaheduse vajutan
katan udulooriga soojust õhkava maa
kuid südameid pliiats ei puudutada saa.

0424

Rongis

Rong tasa sõidab oma argiseid radu,
Ei tunne ta rõõmu, ei tunne ka valu.

Ei suuda mõelda millestki muust, kui sinust,
Vaadates aknast välja, silmad pilus.

Mu meeled ja südame oled hõivanud,
Sinust mitte mõelda on lausa võimatu.

Tunnen rõõmu kui vaatan päikest
Mööduvatel puudel, suurtel ja väikestel.

Ma sõidan tasa su poole,
Otsin sõnu, mis lõpu teeks sellele loole.

Kuid rong sõidab edasi oma argiseid radu,
Ei kõiguta teda vihm ega raju.

0425
Suine joorutus

Hommikust, kotitais und ja unekad sää! kõrval!
Nina nuusutab öhku ja vaikust haaravad kõrvad.
Mis siis täna päevaplaani võtta?
Mitte kuhugi ma täna ei tõtta.

Mitte kui midagi ma täna ei tee,
isegi tööd ma ei tee.
Vötan kätte ja hakkam laisklema
öue lähen päikesesse paistlema.

Söbranna siin ennist kurtis
tytre elumere lainetel murdmist.
Nad elavad kaugel lõunamaal
tytar väimehe pidi näha tooma.

Aga kutil vist võttis olemise kõhedaks
sada-viis asja kokku valetas.
Jäigi nägemata söbrannal väimeespoeg
mis see lubadus ikka nii väga loeb.

Kurvaks teeb selline tyhja lubamine
mesimagusate sõnade öhku lobamine.
Sõnade peale ei maksa elu luua
tuleks nad kahe jalaga maa peale tuua.

Selline mu täna hommikune joorutus
kohe tuleb päikesest peapööritus.
Peaks siiski merre kobima
saan sää! edasi laiselda.

Nii kauaks kui seda suve antud on.

0426

Sügis

Miks inimesed küll arvavad,
ja miks sügist nad salgavad?
Mis juhtuks, kui sügist ei oleks?
Kõik inimesed ja loodus väsiksid ära,
ja kaoksid maapealt ära.
See sügissene loodus,
on ju siia loodud.
Seeni poleks enam metsas,
ja marjad oleks ka juba otsas.
Kurvad kõik me oleks,
kui sügist enam poleks.
See kõige ilusam aastaaeg,
on ju sügis.

0427

Seisan kivil

Seisan kivil-
juuksed ja seelik lehvimas tuules
ja tunnen jahedaid laineid
laksumas vastu mu sääri.
Kuulatan hääli,
mis kaikuvad üle adruse sopi.
Kopsib midagi, keegi,
kopsib veelgi
ja kajakate kisakoor
karjub kopsimisega võidu.
Pisike paat teeb
ühe väikese sõidu.
Ja tema lainetus kajana kordub.
Ühe korra...
teise...
ja veelgi...

0428

Paberlennuk

Ma olen paber,
sina oled käärid -

ma olen varvas,
sina oled näpp...

sind voldin sõlmeks,
sest et seda väärid...

võin olla luuletus
mis kõlab nagu kräpp.

Krepp-purilennuk
viskenooleterav
ja pilv, mis kukub
tõusunurga seest -

jah vaata mind
kas pole ma siis kena.
üll paberriided
niisked vihmaveest...

Las tõusen sinu alla
vastutuules

kuusnurkseid pilvipidi
oimetuks,

ja rebin sind
ning tõukan...kriibin luules,

kui läbiloetud
veetlev
Oidipus.

0429
Sinine plank

Kultuuritöötajad tegid tööd,
värvisid plangu siniseks,
miks nad seda sinist ei söönd,
vaid värvisid plangu siniseks?

Kultuur kutsub, 2011, Tallinn,
ja linnast kostab haritlaste kolin.
Teater, kino, muusika ei võida,
kui kunstitudeng välismaale sõidab.

Talendid koju! hüüdis Ilves,
kuid riigikogulased on liiga hüvitistepilves,
et keskenduda teemale,
mis viib cum laude`d Eestist eemale.

Tahame juhtida tähelepanu,
et sinise plangu peale kulub liiga palju raha.
Millal küll ükskord kukub plank maha
ja EKA saab pähe tanu?

Lõppsõna:
miks ei püstita te meile EKA-t,
mis noortele kunstnikele on nagu Meka,
kritiseldada, teha kunsti, kultuuri,
et saaksime nautida tuleviku-Eesti eluruumi.

0430
Rongiluule

Soditud klaasidega rong seisab,
sest aega veel on.
Kontrolör mees, püks sinine, väisab
ja küsib: „Kas pilet on?“

Tugevad võnked läbi pea käivad,
tund sõidetud, rööpad nii lõputud näivad.
Ahistav surmtüdimus nahkpinkidega vagunis,
ja meile kohale jõuab – see ongi paradiis.

Anarhistid maha jätnud kõik,
üles leitud see lõputu paik,
mis täis küllust, viha ja seksi.
Oma rajalt, oma arust, mitte keegi meist eksind.

Ometigi läks teisiti,
pohhuistlikud noored viinud oli piirini.
Keegi seltskonnast ei taibanud peatada sõpra,
kui mitu tonni kaaluv rong tapnud oli tõpra.

Soditud klaasidega rong seisab,
sest aega enam ei ole.
Kontrolör mees, püks sinine, väisab
ja küsib: „Kas elu enam pole?“

0431

Selle tunde nimi on sügis

Vaatamata vanusele
ja seinast seina omandatud kogemustele,
mida on võimalik su kehalt reaalselt lugeda,
nagu peegel igal hommikul väidab;
hoolimata vigadest ja vastumeelselt omandatud õppetundidest,
pidevast profülaktilisest enesekontrollist,
kokku käkerdatud ja sahtlisse peidetud naiivsusest
tuleb ikka ette neid pagana sügisõhtuid,
kus tuul pressib liiga tugevasti läbi
su hõredate aknavahede
ja ulub seejuures nii valjult, nii häirivalt
su vaikusesse sisenedes,
et sa hakkad iseennastki kartma
ning sinu silmist sajab külma rahet
harmonia, ühtesulandumise mõttes.
Tunded vist jäävad
paratamatuste ja teadvustamise trotsiks,
sügis vist ei jätagi üksikuid rahule.
Jah, endiselt sähvatab neid öid,
mil ammust nurka ununud kaisumõmm,
nina maas ja saba püsti,
su varjatud valu näeb ja mõistab
ning sulle tugevasti kaissu poeb.
Ja neil öil, olgu need nii tühjad,
pimedad
ja märjad kui tahes,
on sul talle hellust ja kehasoojust jagada küll,
on kahe käega armastust pakkuda
vihma üle elanud hommikutundideni.

0432

Leht mis läks reisile

Puu pealt langes leht,
mis oli värviline. Tal
oli mõtteks minna
reisile. Algul läks
Pärnu siis Tartu.
Järsku märkas ta,
et on Tallinnas.

Ta reisis ja reisis
kuni leidis end
Lätis. Ta nuttis ja
ja nuttis kuni ta
leidis endale sõbrad
ja ta jäigi õnnelikuks
Lätis.

0433

Hääled ja tegevused

Kross on põnev
rүн-rүн-rүн
auto sõidab kraavi
pauh-pauh-pauh
kass teeb
mjäu-mjäu-mjäu
miks nad küll
nii teevad
kas on neil põhjus
on-on-on
ja nii ongi
lugu ongi lõppenud

0434

Esivanemad

Seinal
kella kõrval
ripub pilt
noorest naisest.
Tema pilk
on pööratud kellale
ja jälginud seda kauem
kui keegi suudab meenutada.
Tema pilk
ja kellaseierid
on jätnud jälje minu näkku -
kunagi olin ma noor mees.
Seinale
kella kõrvale
riputatakse pilt
noorest mehest.

Ja me oleme
jälle koos noored.
Ja me oleme
kellegi esivanemad seinal.

0435

Kartuli elulugu

Kevadel, kui muld on mure,
algab põllumehel mure:
kuidas kartul maha saaks,
et ta saaki kasvataks?

Traktor ajab sirged vaod,
mina seemne vakku laon.
Iga jalatäie taga
kartul oma pesas magab.

Traktor kinni ajab vaod,
mugul mulla alla kaob.
Nii ta elab, kaval mees,
terve suve mulla sees.

Päike paistab, vihma sajab,
kartul kasvab kogu aja.
Maa peal pealseid kasvatab,
maa all aga mugulaid.

Varsti kartul õide puhkeb,
lilla - valge põld on uhke.
Õnnelik on põllumees
selle õiemere sees.

Kartul tahab rohimist,
mitu korda muldamist:
orasheina, maltsa süles
vilets kartul kasvab üles.

Suvi läbi. Maale tõttan -
kartuleid on vaja võtta.
Korvist kotti, kotist salve -
keldris veedab kartul talve.

Söögikartul mõeldud söögiks,
mis jääb üle, läheb müügiks.
Loomakartul - käru peale,
viime naabrimehe seale.

Ei või kõike ära süüa
ega turul maha müüa:
seemnekartulitest saab
juba uue aasta saak.

0436

Veebruari õis

Talve puhkenud ja lumel õitsev
Valgel leegitseja lõim
Üle karge valu õide võitlev
Habras juuremahla võim

Hingab läbi tulitava külma
Õlgadel vaid ihurüü
Tasa sikutab end põuest ilma
On see õhkvel õnne süü?

Jõuetuima sõrmeotsa haaval
Sirgub lainelooklev vars
Püüdleb punakuma poole taamal
Õhem veel kui õlekõrs

Nii ta võrsus, tahtmatagi tahtes
Miskipärast tulla võis
Veidi vara vaid, ehk hetke kahtles -
Sündis veebruari õis

0437

Tahaks...

Tahaks nutta
Tahaks karjuda
Tahaks peituda
KUHUGI varjuda.

Tahaks tõusta
Tahaks lennata
Tahaksin jätta
EI TAHAGI jännata.

Tahaks olla
Tahaks minna
Tahaks mitte
Kunagi tagasi tulla.

0438

Ruumiromantika

ruumi kleepund tunded
suvekleidi alla
aja, mõõtmeh nahale
südamete taha

labasus, romantika
koos on lastud valla
koos need loovad ilu
koos need teevad raha

kummalgi neist pole just
eriliselt vahet
kuniks jäävad ruumi
pendeldama kinni

kumbki neist vaid vaevub võtma
elutervet tahet
kumbki neist ei ärka
mõlemad on kinni

ent kui kumbki märkab
ruumist lahti lasta
ajast mööda minna
uude algusesse

inimese kolba läbi
oleks see kui kasta
end ja armastatut
lemmevalgusesse

0439

Nööp

üle pika aja
on peegelpilt nii tuttav
ja käteliigutused tulid meelde
kuidas lehvitan
kuidas pisaraid
naerulohku uputan
kuidas juuksed langevad õlale
nagu mõnel postitantsijal
kuidas alati
miski on ikkagi puudu

üle pika aja
tulid sina mulle meelde
sina
keda keegi ei tea
ei tunne
ei tahagi teada
ega tunda
kes sa seisid mu peegelpildi ees
oma silmadega
mis vuhasid
kui merekohin
mu sääрте vahel
ja oma hellade kätega
mis tõstsid mu õhku
mis viskasid mu õhku
aga püüdsid alati kinni
ja panid tagasi põue

üle pika aja
ma nean end jälle
et unustasin õmmelda
nööbi kõvemini kinni
siis ma poleks kukkunud
sinu taskust välja

üle pika aja
on see peegelpilt mulle nii tuttav
silmad pole enam punased
ning rind ei valuta
kuid alati
miski on ikkagi puudu

mõni nööp või asi

0440
Ummik

On hommik,
peas ummik,
mis küll teha edasi,
kas elama pean sedasi?
Mida tegema küll pean,
äkki Sina seda tead?
Surun oma mõtted maha,
süda sest mõtlemisest paha.
Joon hoopis tassi kohvi
ja siis riide end topin.

Käes lõuna,
närin õuna.
Mis peale hakkas lõunaga,
lõpetasin just oma õunaga.
Ummik jälle tuli pähe,
nagu teda oleks vähe.
Palun ära enam piina,
muidu võtma hakkas viina.
Mine ära ummik paha,
enam ma Sind ei taha.

Juba õhtu,
poengi põhku.
Enne pesen hambaid,
voodis loen veel lambaid.
Sain neid kokku sadaüks,
jalga ununes mul püks.
Riidest lahti koorin,
magada nüüd soovin.
Vajun sügavasse unne,
enam ummikut ei tunne.

0441

Suvi

Oli suvi meil kahel
seal tähtede vahel.
Sai mängitud ja hullatud
ning paljajalu joostud.

Terve suve oldud koos
meie armuloos.
See oli nii ilus ja kaunis
nagu laps hllis.

Suvi meile kahele kuulus vaid
ja õnnelikuks tegi see meid.
See oli meie kahe leid
ja olin rõõmuga su neid.

0442

Nurgatagused

Thistaeva teemandeid knnitees näha saab
inimestel on kiire, nad jooksevad
neid jälgitakse, nad peavd ilusti käituma

Teadagi töö ja ettenäidatud puhkused
leskaevatud teed, nii muhkused
tuletav tulevik, me uhkused, me uhkused

Kuid meil on nurgatagused,
kus saab olla mõttes ja hägune,
kus saab lihtsalt ära haihtuda

Pole vaja teil kõigil teda ka,
mis oma hingesopis hakkab tegema
lahendage edasi, pole mõtet arvata

raostetud siblivad sitikad
seda teevad, mida prnikad ütleavad
vaevalt üldse nad julgevad ja vaevalt mõtleavad

Kuid ka siis, kui kurgus on vere maik
silme ette vahel laskub tlbi laik
tuleb leda vaid üles järjekordne pelgupaik

Jah ma tean siin on kohutav, siin on nii sitt
kuid kas seal on parem, kus on hngav maa
nii kaua, kuni veel kannatab, kui on veel mõni nipp
siis miks peak ma nii madalale laskuma

0443
Elu kulgeb

Elu kulgeb
ilma
kirjavahemärkideta,
suurte tähtedeta
ning taandridadeta.
Me ise trükime
nad sinna
sisse.

Elus ei ole
pealkirju,
me ise mõtleme
nad välja.

Elu voolab
edasi ka siis,
kui oled
pannud punkti
ning
arvad, et
on pausi koht.

0444
Vahel tahaksid midagi luua

Vahel tahaksid midagi luua,,,
Ebaõiglust üles puua...
Veidike ennast ohvriks tuua
ja võidukarikast juua.
Vahel sooviksid rohkem aega.
Kuldpurjedes maabuvat laeva.
Killukest päikesekullast,
Tükikest lõhnavast mulllast.
Vahel unistad lõputust rõõmust,
siis lõhnata lõhna sõõmust.
Mustikatest, murakatest suurtest
Mõistuse piiril püsivatest juurtest.
Sinu enese asi on luua.
Rõõm enda juurde tuua.
Kinni püüda ja rakmeisse köita-
tema turjal maailmalõppu sõita.

0445

Minu kodu ja meie loomad

Minu koduks on väikene metsatalu,
kus me kasvatame kanu.
Kukkesid on meil ka,
kes hommikuti kirevad.

Armsad kitsed karjamaal,
kes päeval meile määgivad,
nii nad omavahel räägivad.
Nad maitsvat piima annavad.

Meie kodu uhkuseks
on Tayra- meie hobune.
Temaga me sõidame
ja põldusid ka künname.

Oh, ununes mul ütelda,
veel mõned linnud on meil ka,
meil vutiksed puuri sees
ja kalkunid, kel lott on ees.

See ongi meie koduke,
mis pole üldse tilluke.

0446

Tuli

Kõlava häälega
kulunud film.
Prožektorivalgus
on ajupirn.

Tasumata arve
kustutab selle
Hetkeks vaikus.
Pimedust ei tule.

Varugeneraator
kütab kuumalt.
Heleda kiirena
massistseenile.

Puuris bravuuris,
esinevad kooris.
Lendlevad liblikad
konservipurgis.

Kõrval suurkuju,
teab seda lugu.
Ja tuleb kuul
ta nätsuga suust.

0447

Sa oma käsi siruta...

Ta kõndis mööda tänavat,
 pisaratest vappus,
Tal silmad nutust punased,
ja nägu moonutatud valust.

Tast kõndisid kõik mööda
 Ei keegi aidanud
Ja ühel hetkel oli maas
Ta valust piinlev keha.

Ei keegi karjunud, ei appi hüüdnud,
 Kui tüdruk lamas elutult,
 Kõik ohkasid ja ütlesid,
Ah jälle narkarid - need hullud

Kui keegi aidanud sel hetkel oleks
See tüdruk surma tundnud poleks
Kuid keegi aidata ei tahtnud -
Kaastunne ammu surnud ju.

Sest olukorrast õppust võtke,
 Kui kellegil on abi vaja,
 Sa oma käsi siruta,
Sest sinu käes on tema elu.

Ei pruugi narkar olla see,
Kes abi vajab kiires korras.
Võib-olla lamad sinagi,
Ükskord sel samal asfaldil.

0448

Sina oled

Sina ja su sõnad
need ei lase mul hingata
ja need ilusad kohad
need ei lase mul elada
sa oled mu jaoks liiga ilus
sa oled liiga hea, et olla tõsi
sa oled mu elu jaoks liiga elus
sinu kõrval jääb minust järgi ainult süsi
sa oled mu jaoks liiga kaunis
et isegi mu päike su kõrval tuhmub
sa oled mu jaoks liiga kallis
et sind ära lastes mu süda kustub

ja sina, enda teadmata
hoiad mind veel vee peal
sa lased end mul armastada
ja leiad et sinu elu päikene olen just mina
ja siis ma tõepoolest tunnen
et olen leidnudki oma elu õnne
olen leidnud endale selle õige
sinu - oma hingesugulase

0449

Mul on mitu nägu

Ma olen looja,
kelle helgest paistest
kodutudki saavad sooja.

Ma olen hävitaja,
kelle räigest puutest
kaunis kuldki muutub
haisvaks roojaks.

Olen kaunis veetlev küütlev
liblikas su sillerdavas lillemeres,
kelle jälgid vingerdavad röövikud
pesitsemas juba sinu soojas keres.

Ma olen saatanlikult kaunis
naisekehas demonlik nümfett
ja ingel taevast, hüüdja häälele
kes kõrbes jagamas on vett.

Ja kui sa minu teele
kauaks jääd,
sind imen verest tühjaks,
küll sa näed!

0450
Ajatu aeg

Las me tunded lõhuvad taeva
ja murravad pilvede piiri
Las sajab universumi ajatut aega
kuni elu meist mööda triivib

Las lendavad sapised keel-kõrva-sõnad
Las sulavad neitsite voorusevööd
Las olla meil palkadest suuremad võlad -
ega keegi neid märka, kuni kestavad ööd

Las hõõguvad kohmetuis näppudes konid
Las suure kaarega märatseb meel
Nii kaua, kui keegi meist vähemalt sonib,
et kusagil sisimas veri tal keeb

Las tõusevad tujuga koos meie klaasid
Las kõrgele kerkivad ootused
Las kuluvad imalad tühjust täis fraasid
ja kustuvad samas me lootused

Las me tunded murravad taeva
ja lõhuvad viimsegi piiri
Kuni sajab universumi ajatut aega,
Las elu meist mööda triivib.

0451
Tamula järvele

Ja istudki viimast korda järvekaldale -
sinna kivile.

Järve kohal ööselgi on vikerkaar (ja
isegi kalad, tundub, öösel vees
nutta võivad) - taamal veelindude öine huik.

Ja juba lähedki, koduga kodutu
selja taha jääb all-linn, kaugeneb järv.
Häbiga veel tajud veelindude pilku
seljal, on hääbund huik - neil aeg
magada...Minul aeg oma häält seada.

Ja enne palju muud veel teha.
(Veelindudel - kas neil on pesa?)
Jää hüvasti sinine järv...

Ootamatult tänav tõuseb märke
aga iga mägi üles ei viigi...
Valguse küüsis olen ühtäkki -
on tänavad öiti valged.
Tunned - taskupõhjas auk
ja et pikemaks oled kasvand
aga selg vaob küüru...
Tead, et oma sünnipäevale
lootusetult hiljaks oled jäänud.
Jää hüvasti sinine järv...

Sa ära ära kao, seni, kui tulen taas!
Tihti sukeldusin sinusse
saamata märjaks; oma rüppe
osa sinust võtsin alatiseks!
Miks sind kaasa võtta küll ei saa!...
Nüüd ei tea, millal jälle ma tulen
Jää hüvasti sinine järv...
Ma ei tea, ei tea, millal tulen ma taas...

0452

Mu hing on

Mu hing on
seitsmeks tükiks
lõhki kistud-
kust võtta
Eluliim,
et taas kord
tervik
minust saaks...

Mu süda rebenes
ja rinnust
välja viskus,
Must Kurbus
hoogsalt
võttis maad...

Kust saabus see,
kes masenduse
kallas
mu hinge üle,
et kõik puruks
paiskus?

Ja, miks mu süda
depressiivselt
algas
teed endast
välja-
nüüd kõik
tunded raisus...

Pean hingetükid
Üheks Hingeks
kokku liitma,
Suur Elupuu
mul kingib
Eluliimi...

Ja oma südame
hell-õrnalt
koju viin ma,
kõik
Võimsad Väed
nüüd hoidvad
Elul
Riimi...

0453

Sport

Sport on hea, mina seda tean,
Rahvastepall tugavale viskajale,
Jalgapall parem.

Korvpall pikkadele.

Pesapall osavatele viskajatele.

Jooks see mind väsitab,

Sport see ära räsitab.

Kui teed sporti ei ole sa haige,

Aga kui ei tee, oled sa haige.

Viskan, hüppan, jooksen, ja kargan.

See ongi sport!

Minu soovitus : Tee Sporti ja tunne elust mõnu !

0454

Karu-poisi kõht

Metsas kõnnib väike karu,
kõnnib üksi, meel on mõru.

Karu- poisil kõht lööb pilli,
süüa pole muud kui lilli.

Kuid kas karu lilli sööb,
mis sa arvad, väike mees?

Ei-ei-ei, see pole nii,

karu söögiks pole lill.

Karu tahab mett ja marju
vahepalaks juuri palju.

Sekka väike kalake

ja veel juua väheke.

Õnneks tuleb karu-ema,
kaasas toit, mis oi kui kena,

täidab ruttu karu kõhtu,

nüüd saab rõõmsalt minna tuttu.

0455

Linnud

Linde maailmas erinevaid,
ei oskagi öelda täpset arvu.
Mõnedele on elupaik kalju,
kehakatteks pole neil karvu.

Neil on lennuvõime,
mida sooviks endale iga teine.
Osad linnud teevad pesa sõime,
kellele on kärbsed pidulik eine.

On linde, kes on Eestis aastaläbi,
sest nad ei karda siinset ilma.
Nii mõnelegi on toiduks käbi,
mille puru ei lenda neile silma

Kõik linnud erinevad on,
kuid kõigil neil on pead.
Ja välimus on neil täitsa ok,
sest sulgede värvid on neil head.

0456

Üks ainus päiksekiir võib päästa päeva

Üks ainus päiksekiir võib päästa päeva
Üks ainus sõna võib tuua naeratuse suule
Üks ainus täht taevas võib unistama panna
Üks ainus suudlus ja liblikad on kõhus
Sellest piisab, et olla õnnelik

Üks ainus vihmapiisk võib rikkuda tuju
Üks ainus lause võib naeratuse pühkida suult
Üks tume pilv taevas võib purustada unistused
Üks pilk ja kõik on läbi
Sellest piisab, et olla kurb

Väikesed asjad ajavad nutma, naeratama
Õnn ja kurbus käivad käsikäes

0457

Kes ajavad mida taga

Koer ajab kassi taga,
Kass ajab hiiri taga,
Hiir ajab toitu taga,
jahimees ajab kõiki loomi taga.

Fänn ajab kuulsust taga,
riigikogulane palga suurust,
kultuuri-inimene kultuurisündmusi,
kuid pensionär hoopis rahu.

Jalgpallur ajab palli taga,
korvpallur ajab korve taga.
Aga mida ajab luuletaja taga?
Eks ikka luuleridu.

0458

Surmanõid

Olen hirmus surmanõid,
karta sinagi mind võid.
Kui sa teisiti otsustad
ja veel kulmu kortsutad,
kingin sulle helmed,
helmed kaunid ja kerged.
Need su ära kägistavad,
sinu elu hävitavad.
Sinu mehe metsa viin,
verest tühjaks imen siis.

Emal mul oli haldjas,
sestap olen ilu peale maias.
Isa on vampiir,
abiliseks tal nahkhiir.
Venna ära sõi,
verd veel peale jõi.

Luuata ma lendan,
surma sõbrana emban.
Minu kodu järves,
umbrohumetsa ääres,
kristallist lossis.

0459

Vihm

Vihma jälle väljas sajab,
see mind nii kurvaks ajab.
Vihkan vihma, vihkan tuult,
olgu nad parem kuul.

Õue minna ma ei saa,
sest siis jälle märjaks saan.
Märjaks saada ma ei taha,
siis on olla väga paha.

Pärast on teed porised,
ja mina jälle torisen.
Mulle meeldib hoopis päike,
sest ma olen veel väike.

0460

Masendus

Ma unistan kui laps,
et taevas võiks muutuda päikselisemaks.
Mõtlen, õnn on helge,
kõik oleks maailmas justkui selge.
Kuid tean, et õnne, mida igatsen, kui kurb on meel,
ma harva kohtan eluteel.
Näinud kõike, valu kui ka õnnetust.
Tean ma, kui tähtis on elus, rõõm ja lust.
Kui päike säraks kogu aeg,
siis kaoks see muretsemise vaev.
See tuju tõstab, kuid ka kurvastab,
kui meenub mul, et kõik kord kaob,
nii õnn kui ka õnnetus
ning südames lõhenenud vaod.

0461

Edasi unistusega

Nii külmalt voolab elu veri
ja saadab laevu saatuse tuul.
Iga saare vahel on meri,
igas südames magab raudraske kuul.

Surud viimse mündi oma peos,
ootad elult muutust.
Iga sündmuse vahel on seos,
igas südames õitseb veel lootus.

Ja las särab majaka valgus.
Seisa ja unista talvisel rannal.
Iga tee on millegi algus,
oma unistust süles sa kanna.

0462

Segadus loomaaias

Elevandil puudus lont,
koeral kadunud on kont.
Sebral pole triipe enam,
Ei nad tea nüüd, kes on kenam.

Põdral sarved kadunud,
jännes peitu pugunud.
Karu talveund ei maga,
kellel, mida nüüd on vaja?

Lõvi lakast ilma jäi,
siili okastel on täid.
Pandal pambus otsa sai,
Tule aita, ole pai!

0463
Ilus ilm

Ilus ilm teeb tuju heaks,
nagu hea hinde saaks.
Ilus ilm toob välja
mida head on loodud siia ilma.

Ilus ilm teeb rõõmsaks inimesed
ja putukad, kes pinisevad.
Ilus ilm on mõnus,
vahepeal ta aga tekitab janu.

Ilusa ilma saatel laulavad linnud
ja töö käib maal ja linnas.
Ilus ilm on hea,
palju mõtlemagi ei pea.

0464
3 jõhvikat

Park magab talveund. Me käime ristmikuni.
Liiv kõnniteil ja puudel tukkuv lumi.
(Või kukkuv lumi, kui on veidi tuult...)
Liig palju tundnud teineteist, et julgeks,
liig vähe seda, mis me silmad sulgeks,
liig külm, et näiteks puudutada huult,

sest see teeks katki suu. Või puutuks ometigi?
Ta räägib millestki. Ei hoiu ligi.
(Või hoiab sinna vaid, kus pole libe?)
Kolm verepiiska, talveilma raskus,
kolm tera, punast marja minu taskus,
kolm jõhvikat ja kolmas üsna kibe.

Ah olgu pealegi, eks söö tuhksuhkurdutult!
Soojas. Sohval. Hiljem tabamatult
naerata! Või oota veidi aega?
Oota, eks me suvel kõnni ligi.
Oota, eks me juulis julgemini.
Oota, eks me kesal karga kaera!

0465

Ilus on olla

ilus on olla
mõtles lilleõis
nii ilus

mina aianurgast
luuran

KRÕKSTI!
murran lille
kingin Maiele

ja tuleval öösel
teate tuleval öösel
kahvatub iga lille ilu
kui mulle avatakse

veel kaunim õis

0466

Sahtlist netti

Üks päev sõber sõbraga,
Mängisid koos digikaga.
Tegid nemad pilte palju
Paljast kehast tegid nalju.
Pildid välja printisid
Sahtlisse need toppisid.
Möödus päev ja möödus kaks
Sõbranna külas nagu naks.
Võttis sahtlist pildid need
Valla olid kõik tal teed.
Möödus jälle mõni päev
Sõbrannal vihahoog on käes.
Võttis pildid, pani netti
Pealehele uus blogi tehti.
Vaatajaid on miljon kaks
Pahandus nii suur kui paks.
Sõber otsib, kus on pildid?
Ega ema pole võtnud neid?
Läheb netti, imestab
Pildid seal on üleval.
Sõpradel nüüd lugu paha
Politsei on ukse taga.
Teada saab nüüd kogu pere,
Poistel kuumaks köetud kere.
Mis nüüd teha, asi hull
Otsa ees suur higimull.
Sõbranna poole jooksevad
Halliks läinud vanemad.
Sõbranna tunnistab nüüd süüd
Kahjuks hiljaks jäänud nüüd.
Politsei ta võtab kaasa
Ei tea millal tagasi saab naasta.
Tüdruk vangi pistetakse
Kuriteoraamatusse kantakse.
Elu tal nüüd täitsa läbi,
Vangis istub aasta läbi.
Vaadake, mis juhtus nüüd!
Tüdruk kannab vangi süüd.
Oli vaja's kõike seda?
Nüüd ei mõista keegi teda.
Hoiatan teid vanemad
Vaadake, mis lapsed teevad!
Said õppetunni kõik nad karmid
Eluks ajaks jäävad armid.
Elu täis on viha, vaenu
Terrorit ja pangalaenu.
Mõelge mida teete te
Sahtlist netti väike tee.
See on teie elu vaid
Parem avastagem maid!

0467

Tänasel selgel

Tänasel selgel
hommikutunnil
närib mind igatsus
armujõu sunnil.
Olin nii lähedal
eile ma sulle,
ometi võõras -
mis vahemaast hullem.
Hing on kui kildudeks
purunenud peegel.
Õelda ei söandanud
seda mis meelel.
Varjatud kirglikkus
mäslemas veres,
sihitult triivin ses
tunnete meres...

0468

Kallimast kallim käsi

Kallimast kallim käsi
rebis m'ust lahti.
Hinge jäid haavad.
Ikka mõtlen meid üheks
ja lahti s'ust mõtteis ei saa.
Meenutan Sinuta elutut nukku,
tean- palju armastan Sind.
Maailmas ja selles elus
ei ole Sa enam kunagi minuga.
Eemaldusid perest ja sõpradest,
närbunult jätsid Sa mind.
Võin naerda,
kuigi hinges elab kurbus.
Olen kui pime,
keset päikese sära.
Sinust loobuma pean,
need jõud on mulle nii võõrad.
Ma loodan,
et ometi tead,
mida kõike oleksin tahtnud
veel öelda.
Su ümber nüüd kallid kõik nutavad.
Meile jääb vaigistav lootus-
kunagi oleme koos.
Miks ei lasknud Sa iial,
ei andnud Sa võimalust-
end aidata,
hüvasti jätta?
Ja ma loodan, et tead-
mu pisarais sõnad on siirad ...

0469

Varahommikune Tartu

Varahommikune Tartu.
Maa on külmunud ja mul on ketsid jalas
Kuulen iseenese samme tühjal tänaval
Külm on
Hirm
Ma jooksen, ma jooksen, ma jooksen
ma jooksen, ma jooksen
Ma ei jõua hingata
Ma jooksen, ma jooksen
ma jooksen
Mu kopsud on täiesti tühjad
Ma jooksen.
Oleksin peaaegu ära minestanud
Hingeldan.
Ma värisen. Teadsid?
Ma värisen.
Ma ei suuda kellagi vaadata.
Ma tõmblen.
"Mis Sa passid seal, vanaks jäid või?"
Ei, ema, kas Sa ei näe, et ma jooksen?
Ma
jooksen

0470

Kahjurõõm

Sind toidab see,
kui valust vaarun.
Sööd aplalt iga palukest.

Joo peale!
Võta mitu sõõmu!
Mul igast paska tuleb veel...

Nüüd puhka rahus.
Üle söönud.
Ei kuulanud.
Üks suutäis korraga.

Küll tegin pidusöögi.
Ahnus öögib.
Vist maitstes hea
võib tõdeda.

0471
Prii eine

Külm ja pori, päev nii tume
sügis päikse põskedele, võõbanud on lõpnu jume
talv toob peagi lörtsi, lume
möödus suvi, soe ja sume

Kongis mõrtsuk ootab lõppu
nosib vaikselt viimset rooga
peagi saatan muljub nuppu
ning ühel pool on selle looga

Kinnipeetav, tõuske püsti!
Tahad särakat või süsti?
Tuleb minna, täis sai ring
tuleb vabaks lasta hing

Jõuti hukkamise tupp,
kõik on valmis ainult et -
ootamatu, järsk on pööre,
hukkaja ei hakka tööle!
Läks raisku munas praetud heik
timukal on täna streik

0472

Ühel hetkel jäi maailm sinust ilma

Sellel aastal kuum nii suvi
Külmal oodet, lõpuks tuli
Kuid päikse särav suvepale
Ta kaunidusse peitis vale
Kesk hele-sini sume-ilmi
Meilt endaga viis kaasa hingi
Justkui suvi küll kõik kuldab
Samas süda maetud mulda
Lahvatas äike, valu tõi see
Tuhastas kõik su kodutee
Tahaks järgneda sul vette
Peatada et kordki Lethe
Viimaks kaasa kalli aura
Saatus valmis seadis haura
Su juurde tagasi ei lasta
Palvele aeg-ruum ei vasta
Palgeil pisarad on võimetud
Tuul kuivatab, need võidetud
Saaks hoida hetkeks sinu kätt
Nii lõplik lõigatud hüvastijätt
Võibolla ütled, et sul parem
Et tahtsid minna lihtsalt varem
Ehk hiljem seda mõista suudan
Kui aegvoolul suunda muudan
Sinust ilma, aeg mind kohutab
Taas ikka kohtume, see lohutab

0473

Kuningas on surnud, elagu kuningas!

Vana Tallina siluett
okkiline kui ogalik
võõra väe manifestatsioon
uue jumala okaskroon
põlisrahva peas

Aeg annab ...
arutust

Uue Tallinna siluett
pangavõimu minett
pilvedesse kõrguvad
uued kirikud
SEB, SWED ja DNB
uue jumala nimel
pilvi, rahvast lõhuvad

Kuningas on surnud
elagu kuningas
kama kaks
kas ta nimi on
kroon, euro
dollar või jeen
meie uus jumal
ei ole kunagi veel
olnud meile nii lähedal
meie endi rahataskutes
ja meie hingede
pimedamateski soppides
pühitsetud olgu tema nimi
ja tema riik tulgu
elagu kuningas,
sest kellel teda on
saab tema asemikuks
maa peal
ja sügavamalgi.

Kellel teda ei ole
uppugu võlgades
just nii nagu piibel lubab
ja tema päästmine olgu tema enda asi
Noa laeva ehitamiseks
omafinantseeringuta
ja kinnisvaratagatiseta laenu
ei anta.

0474
Salapeidik

mind ümbritseb lõputu suur lai maailm
mind jälgimas kaaskonna põnevil silm

mu samme ja lugusid kõike mis teen
mu edu ja vigasid seda mis ees

kuid ometi õnneks kõik see mis mu sees
on varjul on kaitstud seal kõikide eest

on kaugemal peidus ja rohkemgi veel
ei leiagi kunagi sinna te teed

las kihab mu ümber suur lõputu ilm
on peidikus minule vaid kuuluv film

ma kõnnin ja naeratan üksinda seal
ja keegi ei vaata ei näe seda eal

mu kõrval käib ainult truu karvane koer
ta ainuke kes minu mõtteid ehk loeb

seal filmis ei ole mul tüdart ja poeg
ja sõber ja vend – mitte miskit ei loe

ja autosid pole seal liigub vaid paat
ja mängib ja olemas on vaid üks plaat

ja plaadi peal mängib seal üksainus pill
ja akna peal õitsemas üksainus lill

ja midagi pole mis midagi loeks
ning kellelgi olema ma ei pea toeks

las kihab mu ümber suur lõputu ilm
on peidikus rahu mu õige maailm

0475
Sügisvärvid

Sügispargis palju värve-
pruune, punaseid.
Lastel koolis kulub närve,
kodus teha kodutöid.

Kuldsed värvid metsa peal
halla leian aasalt.
Ilu leian siin ja seal,
loodus kutsub kaasa.

Aedki lõhnu, lilli täis-
lumeni veel aega.
Sügistaeva pimedada
järgi ennustan ma saabuvat aega.

0476

Üks jalg kaldal

Üks jalg kaldal
teine jalg vees.
Arm, mis su sees
mis sind kergelt valdab,

seob su vabaks
see laotab su õhku,
saab soovide rabaks,
kus unustad end põhku.

Arm, mis su sees
mis sind raskelt surub,
justkui upukski vees,
mis tapvalt surub.

Ja järgi ei jäta, ei jäta
enne kui saab sust viimse veel.
Üks jalg kaldal,
teine jalg vees.
Me upume silmad vees.

0477

Lämbumine

Kõik tahavad kärpida
su tiibu,
et sa õpiksid lendama nendeta
ja sa polegi
enam lind
nagu sa polekski kunagi
olnud lind
Sa oskad küll lennata,
aga ilma tiivata
sa pole enam lind.

Roomad ja ulbid mudas,
mõeldes
see polegi nii paha
saab ka ilma
sulgedeta elada,
sest tagasi ei saa
sa neid enam nii kui nii

Ma olin kord koos
kuni mind lammutati
mind lammutati
ja lammutati
Seinal katki,
maas puru,
krigises kurdistav karjekaja
talluti murul
peeglist sai tolmu,
ei saa enam keegi end vaadata
naersin ma sügeledes su haaval
nutsin end tuulde ja
ühe naise kõrri
teise mehe silma
jään kibestuma
neid katki vaikselt lõikama,
nüüd olemegi lõhkujad
ja käige perse me
kes me pole tegijad,
sest jätame klaasipuru,
mida keegi ei kasuta .
Maailm on sodi täis
ja palju sellest lõikab või kõditab-
meid vaikselt hävitab.
Käigem perse, raseerijad,
fileerijad, filtreerijad
Miks on vaja midagi lõhkuda,
et seda tõeliselt osata hinnata ?
Miks on vaja mõelda, et midagi mõista?
MIKS
on sodi mu silmas
veri mu kõris
sitt mu ninas ?
LÕPETAGE LAMMUTAMINE, ME LÄMBUME,
kohas, kus enam midagi tervet ei ole.

0478

Sahlist netti

Sahkli põhjast leidsin ma,
luuletuse kirja veaga,
paranduse teen ma heaga,
luuletusi mõtlen peaga.

Kadunud on luule read,
töötama nüüd peavad peab,
luule read nüüd koos on kõik,
varsti käes ka mängu võit.

Interneti teen nüüd lahti,
e-post täis on palju prahti.
Luuletuse saatmist see ei sega,
sest midagi ei ole mäda.

0479

Vahest

Vahest kui kammin oma kiharaid,
valan pisaraid.

Vahes olen õnnelik, et pole sind,
kuid see õnn kestab vähe, sest pole sind.

Vahes tahan kraapida end,
erti siis kui näen sind!
Olen õnnelik, kui näen sind naermas
aga nutan, sest pole mõeldud mulle su naer.

Vahes unistan ma tunnis,
ning õhtul ujutan mured rummis.
Ei aita mind rumm,
ei aita mind ...

Vahes tunnen end üksi,
sest olen tõmbunud endasse.
Ma pole kunagi üksi,
ja kui olengi, siis vajun ma mälestustesse.

Vahest ma naeran,
vahest ma salgan,
vahest ma karjun,
vahest ma kardan.

Vahest ma vaatan oma arme,
meenutavad mälestusi karme.
Mu puusal on arm,
millel kujutatud R.

0480

Vahel

Vahetevahel ei ole vahet
Vahetute asjade vahel
Mis lähevad korda...
vahel.

Vahetevahel on sündmuste ahel
ettekirjutatud nii,
et kahel vahetul pahel toetudes
saab ahel sust endast kellegil.

Vahetevahel ei olegi vahet
kõik on vahetu ja näib -
kõik näevad selles pahet,
et elu minust läbi käib.

Vahel on suur vahe,
kas lasta iseennast välja vahetada
või olla vahetu ja elutruu...
iseendale.

Palun ära ümber vahetu!
Lihtsalt ole endale truu.

0481

Mõistan end surma

Ma mõistan end surma,
et päästa sind
teinekord, kui vaatad taeva
siis mõtle, et näed seal mind .

Sulle kuulub minu hing ja süda,
Sind kaitsta mul ülalt sa luba.
Mind enam iial Sa ei kuule,
sest olen igaveseks viidud tuulest.

Olen liiv rannas ning lumi talvel
olen Sinu ingel, kes alati on valvel.
Ma hoian ja kaitsen Sind,
sest miski ei lahuta Sinust mind.

Ära unusta mind eal,
sest tea, et olen alati seal,
kus paistavad kuu ja päike
ning vahel tähed või lööb äike.

Kui tunned et tahad nutta,siis minu hauale Sa rutta.

Ma nutan Sinuga
ja oma muresid võid arutada minuga.

Isegi kui ma ei vasta,
tea, et olen kuuldel,
sest alateadlikult, sisimas, Sa tead mida vastan,
kuna Sind iial alt ma ei veaks.

Loodan, et kord langevat tähte Sa näed,
kui siin ülal kõik ühendame käed.

Siis soovi midagi head,
usu, Su soov läheb täide üsna pea!

0482
Unistus

Suvalised inimesed,
mööduvad Meist.
Silmad - sinised,
ei jälgi kedagi teist.
Vaid sind nad jälgivad
nagu kedagi peale sinu poleks.
Mõtted vaikselt lendlevad,
milline oleks elu kui Me koos oleks.
Ehk tunneks ma elus rõõmu kordki
kui oleksid minu kõrval Sina.
Kui Sinuga saaksin veeta päevagi,
mil Sul mõttes olen ainult mina.
Siis maailma parim päev oles see,
sest koos me koos oleksime.

0483
88-68-98

„900 2004 siin,
mis on Teie soov?“
„Minu soov on olla ka vanas eas loom,
valmistage ette oma ilusaim hoor.
Minu nimi on Kalju.“

Kalju Tedre tänavale taarus,
kolme lapse ema, keda ta kohe hakkas tarbima,
prügikastide vahelt välja vaarus.
Kalju iha aina akumuleerus,
eestlane võõraga sealsamas integreerus.
Mehe kürb poolteist tolli eendus
ja naise karikat tabas spermatooside needus.

Kui Kalju Nõmme munitsipaalkorterisse jõudis
- see oli tema kodu –
Milvi talt sitapotiharjaga selgust nõudis,
miks on ta viigipükstel armuseerumi rodu.

88-68-98,
tunnistas Kalju kiirelt üles,
milline oli olnud lõbunaine tema süles.
Milvi peas lõhkes ajuarter.
Äkitsi vaikseks jäi munitsipaalkorter.

Veel enne, kui Milvi langes,
jõudis ta poetada:
„Mees, sa nikkusid omaenese tüdart.“

0484

Ilmaääre serv

ma ihkasin kord unistuste merd
soov suurim näha silmapiiri taha
kas tõesti on seal ilmaääre serv
kus vaikus tühjusesse kukub maha

kas olemas on ilmaääre serv

kui õnnemaaks sai kiviklibust saar
ja vetikatest mõtlesime dzungli
see oli lapsepõlve mängumaa
kus unustatud kõik sai ümber endi

see oli lapsepõlve mängumaal

nüüd suurena tean kus on kindlaim perv
kõik aastad õpetasid kaugel vöörsil
on kodukoht mu ilmaääre serv
ja majakas seal helgib kaldalt öösi

siin ongi minu ilmaääre serv

0485

Eilne võtab Tänaselt päeva

Ajalugu,
Eilse laste aja
lugu,
millest mina ei tea,
sest olen Täna.
Vaatan üle õla tagasi,
vaatan minevikku,
kuhu palja silmaga
ei näe.
Vähe on päikesepaistest,
vähe on prilliklaasist.
Tean, et seal,
kus olin
on nüüd Eile
ja tema taga
ajalugu.

Vaata üle õla,
palun vaata!
Mida näed?
Lilled ja liblikad?
Roheliste okste lummus?
Päikseline taevasina?
Või on ka midagi,
mida palja silmaga
ei näe?

Olen Täna.
Eile tõukab mind tagant
ikka Homse suunas,
ikka Homse suunas!
Peatuda võin vaid
üks päev,
siis nihkun edasi
ning Eilse lapsi
ei saa ma eal tundma,
ei kuule nende lugu.
Seepärast oota,
kuula mind täna!
Sest ehk homme
me ei kohtu
ja eilne on ajalugu.
Ainult täna
olen Täna.

0486
u-luuletus

Kuuvalgus püüdis hajutada udu
Linnas eksinud valgus peidab sudu
Tänavapinkidel lamavad lapsed ei tudu
Vares võttis ööbiku kuju
Armastajatel enam ei suju
Linade vahelt on kadunud tuju
Keegi püüdis püüda udu
Laulja laulis uut lugu
Meesarmastaja otsis oma sugu
Lapsed kleepse enam ei kogu
Kes kuuleb pingi nuttu?
Kes tahab jääda päeval tuttu?
Kas armastuse nimel tohib pidada sõdu?
Kas viljatud tunnevad lõbu?
Miks ravida nohu?
Miks uppuda sohu?
Milleks tohu-va-pohu?
Milleks armastu-
s?
Et pink, mille graveeritu
Kannaks nime „Igavesti Sinu“?

0487
Vihates vaikust

Viimase vaguni vaikuses
on mõtteisse vajunud mees.
Ta seisab, sisimas kartuses –
tume tulevik ootamas ees.

Ta tahtmatult tõstab oma käe,
Möödudes tuttavaist paigust.
Neid enam oma elus ei näe.
On kurvastav kuulata vaikust.

Tuim tühjus on vaikuse tuum
Must tüdimus raske koorem.
Kogu neetud maailmaruum
tundub nüüd tohutult toorem.

Kuhu kadusid kaunid ajad?
Nad ei tule enam tagasi.
Jäänud üksnes tundmatud rajad.
Ja rong, mis liigub vaid edasi.

0488

Püüd täiuslikkusele

püüd täiuslikkusele
võib viia pealiskaudsusele
mõnes muus asjas
ja olla põgenemiseks
sellest, mis vaevab

püüd armastada kõiki
võib kaotada armastamise
siira oskuse
ja sulgeda meie südame
sellele, kes lähedal

püüd jõuda jumalateni
võib teha uhkeks ja jäigaks
meie oma argipäevas
ja kustutada silmadest
inimlikkuse läike

püüd jääda iseendaks
võib ehitada kõrged müürid
avarale lagendikule
ja muuta me maailm
kinnisteks lahtriteks

püüd olla vaba
võib sundida lõputult
jooksma
ja võtta ära hetked
mil naudiksid rahu

jne.

püüd olla parem...
liikumine või seisak?
inimene, vaata kus oled
hoia ...
püüeldes alles

0489

Maamehe pihtimused

Eile nägin Eestimaad.
Seda nägin ka täna.
Aga seda ei näe ma homme.
Sest täna jäin pimedaks.

Kui nüüd saaks valida,
maksaks kolm-neli eurot rohkem,
ning ei võtaks seda salaviina.
Tseehaakolm-oojaa, raisk.

Aga kardulavõtt vajas tähistamist
ning naabri-Helduri kurk tänutäheks õlitamist.
Ent kui poeviina rahakott ei luba,
mis siis tuleks ette võtta?

Euroopa Liidult toetust ei saa.
Rahاناتukest ei tule ka mujalt,
aga töö vajab tegemist.
Praegu võtaks küll pitsikese.

0490

Igatsus

Su pehmed käed
ja mahe naer,
ei meelest läe
see parim aeg.
Hoia mul käest,
mind õrnalt emba,
suurest väest
ehk unustan enda.
Rohkem ei soovi,
kui armastust suurt,
mind suudle,
hooli,
tunnen igatsust suurt.
Su armas jutt
mu kõrvu paitab,
pühin pisarad suult,
ei kurvasta - aitab!
Aeg kiirelt lendab,
tean, ent vihkan.
Kuid kindel endas:
aint Sind ma ihkan.

0491

Miks öö?

Miks öövalguse varjudes
Varjudes su käte vahel
Vahel üdist karjudes
Karjudes kaela liibub ahel?

Miks öövalguses harjudes
Harjudes reaalsus ilmub varem
Varem meid kokku harjab
Harjab vastukarva vahel?

Miks öövarjude valguses
Valguses pimestuvad meeled
Meeled eiravad kaugust
Kaugust läbima teele?

Miks öövarjude alguses
Alguses tunnete merde
Merde hoovamatu karguse
Karguse suruda verde?

Miks öö?!

0492

Taassünd

Ruumidevahelisel ajal ja momendis
Piiritus kauguses varjus
Tühjuses valguse piire
Järjestikuses ajas erinevates kohtades
Mõeldes nähtule
ja võtta kõik kaasa
Sünnist hauani
Hauast eluni
Veeest vette pisaraid
Andestusest leinani
ja minna kogu tee tagasi
sinna, kust tõusis päike

0493
Teekond

Keegi läheb ja läheb, tee kulgeb ja kulgeb,
hägune olevik vilksatab mööda.
Kas ta siit edasi minnagi julgeb?
Kõndimine näib lõputu tööna.

Samm sammu järel, ta väsimas juba,
ikka vaevatult edasi rühib,
sest häälest, mis kunagi vabadust lubas
saanud on vaikne ja tuhmunud sosin.

Kordki peatuda tema sel rajal ei saa,
oma saatuse isand pole ta juba ammu.
Sestap tee sillutatud on kahtlustega
lähenevad ja kaugusse kaovad ta sammud.

Pime lootus, ainus, millest ta hoolib:
kohata hingekaaslast, näha kedagi teist,
ainus sõna valla päästa tummadelt huulilt
läeb tühja, sel maanteel ei ole ristteid

Kuid ka see tee lõpeb kuskil,
miski pole ju igavene
Tühjad silmad tähtede keskel
seisma jääb inimene.

0494

Siis kui juhtub

Siis kui juhtub..
ja keegi ei ütle,
ei tule ütlema, mis
tegelikult
elus on
ja milleta sa elus
olla
ei saa,

ja..
valgus paistab alati
seal kus
mõttetiivad viivad kaugele
siis kui
säde süütab südame
ning õelus kasvatab juuri
mis puhkevad hingepuhangute rütmi
ja siis kui
jälle kord on
algus taas uus,
mil meeled uhtunud, mil puhtamad..
vaid siis on
uhkuse kõrgele lennutanud
see
kellegi napp sõnavõtt
mida
tõelisus siiski eitama
kuna
tõelisusel on
vaid need silmad, mida pööritada.

0495

Mina oma eesti talu hinge

Mina oma eesti talu hinge
eal ei müü
mul on oma rõõm ja valu
süütus on ja süü

eesti hing ja eesti süda
tunneb isamaad
see kes ihkab välismaale
mingu
kui ta saab

mingu vaikselt üle piiri
ärgu tehku kisa
siia jään
et armastada
maad mis karm
kuid visa

0496

Jalutab valgetes prillides

Jalutab valgetes prillides
õnnelik algus
kurbus tumedais riides
meil koperdab jalus
üks mustlane ennustas
tulevat hommet
päikse loojudes
tuhmuvad tunded
sul istudes kasvavad juured
vihm peseb sealt
ümbert kõik mulla
tehkem suurele natuke ruumi
väikseid kuhjunud liigagi palju
kukkus maha hõbedast südamevõti
haavajälg siiani südames
pesed maha mis
eilsest veel meeles
tumepunane verejalg
ikkagi alles jäi
kas teab veel keegi
mis must on ja mis valge
raagus puult kukkus
viimane leht
valge lumi kui pintsliga maaler
jätab jälgi mis lõpuni meeles ...

0497

Aitäh, et vaatamata möödud

Aitäh, et vaatamata möödud
Ja sõnalausumata kaugusesse kaod
Mind maha jäta segaduses, löödud
Ei aima eal sa, et mu süda taob

Aitäh, et vaatamata möödud
Mind maa peale tagasi nii tood
Et olen lihtsalt seest ma tühjaks söödud
See Mittekeegi sinu eluloos

Aitäh, et vaatamata möödud
Teeb ajapikku selgemaks see meele
Siiralt loodan, õnn su poole pöördub
Kõik takistused eemaldab su teedelt

0498

Pühendus oma emale

... imelise elulätte
püstitasid meile.
Kolme tüdarta korraga võis
peita sülesoe.
Elutormid, rajuhood -
su silmad jäänud meelde,
alati nii kodused,
kus peidus rõõm ja vaev.
Sinu jaoks on metsasüles
ärkvel kevadilli.
Sinu jaoks on lapsed jõudnud
eluretkilt koju.
Kaugustesse, kaugustesse, ema,
viiksin sind.
Selle eest, et lunastasid
pisarad ja valu. ...

0499

Kest on mure, pudeneb kiitini

Su huultepärg
nii tihedalt mu vastu,
miks rabe näib küll tunnete
ovaal?

Kui järele veaks
saja-aastast raskust,
Sa tühjalt kõmad
külm,
kui katedraal.

Ent kest on mure,
pudeneb kiitini,
kui sõrmepintsel hellalt
kaelal ringleb -

jääd uurima mind
nagu leitud riimi
ning paisu tagant
vabanevad pinged.

Siis olen maal -
ja Sina vaikiv looja,
viiv kannatust -
kui valge kindaga...

veel viimsed julged tõmbed
pihusooja,
nüüd silitan Su silmi

endaga

0500
Külalugu

Jutuvestja kirjutaks Sinust külaloo.
Ta nimetaks Su Sepa Antsuks,
Kes käis kahel kosjal samaaegselt.
Taluperemehe tüdart külastas ta päeval,
Lillekimbu ja viinaga.
Sulase õde aga öösel,
Heintel hullamisega.
Sepa Antsul oli kaks kassi
Ja paar sokke.
Päeval oli ta kristlane,
Öösel umbusklik.
Jutuvestja lõpetaks loo punktiga,
Ent enne seda kirjeldaks ta,
Kuidas viimaks Sepa Antsust
Üks ja tervik mees sai.
See juhtus sõjaväes,
Kui Sepa Antsul vaid üks relv kätte anti,
vaid ühelt kosjalt kiri saabus
ja sealgi kirjas vaid üksainus sõna:
„Lurjus!“

0501 Sügisõhtu

Väljas juba täitsa sügis,
külma ilm õhtusse trügis.

Kell oli juba kümme läbi,
kui rongi saabumas ma nägin.

Astun rongi,
seal see piletimüüja ongi.

Sõitsin peatuse või kaks,
väljas on läinud aina jahedamaks.

Kõnnin üle liiklusraja,
õnneks väljas vihma ei saja.

Lehed lendlevad tormiselt ümber puu,
mul mossi vajub selle peale suu.

Õises taevast näen ma täiskuud.
Peagi märkan hoopis midagi muud.

Kõnnin edasi sel pimedal teel,
kui üks tüdruk nuttes häält teeb.
Möödun temast ja mõtlen.
Vajab ta abi? Samas kõhklen.

Pööran paremale,
oma tänavale.

Peagi oma kodu näen,
mul sügistuulest külmunud on käed.

Kui olen jõudnud majani,
siis rohkem kiirustada pole vajagi.

Ma avan ukse ja sisenedes keeran lukku,
nüüd lähen ajan emaga veidikene juttu.

Salmi ridades kiirgab negatiivsust,
aga reaalsuses ei peitugi ainult positiivsust.

See oli minu sügisõhtu,
millele ma luuletuses panin rõhku.

0502

Inspireerib!

Ma vajan Sind,
tulen, olgu mis hind.
Läbi lume sumades, roomates,
suvel higis, õhtutel joomastes.

Pean saama Sind, Sinu hellust,
ei tunne Sinu ees pelgust.
Su kätevahel tunnen sooja,
Sina, kallid, oled see armutunde looja.

Lendad, kui vaba lind oma mõtetes, ideedes,
loodan Sind kohata neis käänulistest, imelistes teedes.
Sind jälgides kullipilgul,
hingest on ärevus ja mõtted on pingul.

Ja neid vabaks lasta,
seks vajan Sind.
Su mõtteise end kasta,
see rahustab mind!

Hing väreleb sees, trotsides maad,
ja ma usun, et kõik ükskord ilmsiks saab.
Sest ma tean, teed endast kõik,
nii nagu mina, et ületada takistustest lõik.

Ja Sinu suudlustesse kord lummuda võin,
niisama siiralt, kui luule lõin.
Sinule, minu unelm, mu naine,
Sulle mõeldes on raske väita, et olen kaine.

0503

Supper kokk

Siis kui mina suureks saan
on mul valmis kindel plaan.
Hakkan super kokaks ma
maiustusi valmistan.

Pudru asemel ma tean
torti pakkuma ma pean
lõunatoiduk muidu praad,
aga minul marmelaad
teistel supp on õhtuks,
minul kook lä'eb
ning kui kätte jõuab öö,
mina ikka komme söön.

0504
Tuhkatriinu

Meelierutav muusika
Hämar valgus
Peened kokteilid
Ja šampanjajoad
Klaaslühtrid ja sära
Kaunid kleidid
Kõrged kontsad
Laitmatu meik
Ja sätitud soeng
Viksitud kingad
Läikiv kell
Uhked poosid
Ja vali naer
Naer, naer, naer
Kõik on kohal.
Välja arvatud tema.
Tema on kodus ja ootab
Vaatab kella
Hoiab pisaraid
Pisaraid, pisaraid, pisaraid
Tagasi.
Moodne Tuhkatriinu.

0505
Sa lahkud...

Sa lahkud...
Ma uritan hoida su k2est,
see ei aita, ma tean,
Kuid see viimane hetk
ma uritan v6tta mis on

Sa lahkud...
ja unest kui 2rganud ma.
Ma ei tea kus olen,
kus olin,
ja kus olema pean.

Sa lahkud...
Ja ma tean vaid uht,
et kaotus suur.
Su s6nad ei leevenda valu

Sa lahkud...
Ja vaid hetkeks arvasin ma,
et tagasi tuled kunagi sa.
Iga 6nnetu p2ev
Tuki kaupa kadus mu lootus

Sa lahkud....
Lootus haihtub ja j22b ainult elu
elu, kus üksinda olen
ja sinul selles kohta ei ole
Sa lahkud...

0506

Üksi enesega

Jooksin meeletult,
tormasin läbi tuulest,
kõigest tormasin mööda.
Polnud tundeid,
kadunud mõtteid-
kuidas eluga edasi minna.
Põgenesin tõe eest.
Jooksin lähemale valgusele,
õnne algusele.
Seal oli nii lihtne ja hea.
Jookseks end vabaks,
sest ihkan vabadust-
kuuluda iseendale.
Tahangi tunda end üksi-
on see mõte siis vale?
Mõte, et üksi on parem?
Ärge tulge järgi,
kinni püüda mind ei saa.
Ma pole te omand,
teen, mis süda käsib,
mitte seda, mis tundub hea.
Tahaksin lõputult joosta,
igaveseks ära minna,
aga miks te kõik ütlete,
et ma ei tohi?

0507

Narva-Jõesuu

Valgest lumevahust rebivad end üles
siretüvelised ruuged mastimännid
võimsad okkakroonid kõrgel pilvesüles
tasa kiigutavad endid tuulehällis

Hardas lummuses ma imetlen su ilu
Kevadvihmades kord astun paljajalu
suvehurmas puhkan pargipuude vilus
sügiskullas kõnnin kirjus lehesajus

Narva-Jõesuu on mu kodukene kaunis
süda juurtepidi kinni merekaldas
tahan olla sinu hoidja, sinu laulik
laintest tantsiskledes ilmuv habras haldjas

0508

Vaatan telekast tantsusaadet

vaatan telekast tantsusaadet
tahaksin tantsida
vaatan telekast laulusaadet
tahaksin laulda
vaatan telekast prillitoosi
nägemine läheb kehvemaks
ja aina kehvemaks
kurat
naaber tõi vist
viina asemel metanooli
oeh ja aeh
no kurat küll!!

0509

Vana Tõde

Ma mõtle,
ma vaatan,
ma kuulen,
kuulen su häält,
näen milline on su pilk,
iga pilk on üks suur kink.
Kurb on mu hing,
tahan rääkida ning,
tahan rääkida veel ja veel,
sinust, kuigi tean mis on eel.
Tulemas on- ei midagi,
ei ole mõtet lisada midagi.
Tunned ise ennast ära,
ärme teha mingit kära.
Oleks siis vähemalt minu jutus sära.
Tegelt on see jutt ju igavene pläma.
Kas sa üldse tead,
kui kallis oled?
Vastust ootan sellele,
küsimusele.
Tean tegelikult,
ütlen inimlikult,
sa ei julge sellele vastata...

0510
Üks jalg kaldal

Üks jalg kaldal
teine jalg vees.
Arm, mis su sees
mis sind kergelt valdab,

seob su vabaks
see laotab su õhku,
saab soovide rabaks,
kus unustad end põhku.

Arm, mis su sees
mis sind raskelt surub,
justkui upuksi vees,
mis tapvalt surub.

Ja järgi ei jäta, ei jäta
enne kui saab sust viimse veel.
Üks jalg kaldal,
teine jalg vees.
Me upume silmad vees.

0511
Sügisele

sa krabistad aina mu akende taga
kas üldse sa kunagi öösel ei maga
ma kuulen, et sosistad tule ja tule
ma vaatan ja näen kogu maailm on tume
su parimaks sõbraks on tuulenäkk must
kas isegi tead milleks tuleb ja kust
on sõbraks sul tilk vahtralehtede värvi
ja krigisev laul vihmapiiskade lärmist
kuid sosistad kogu aeg tule ja tule
miks kõrvu su kutse eest ükskord ei sule
miks ikka ja jälle mind neelab suur pime
miks kõnnin ja jooksen ma teadmata nime
neil tänavail kohtadel kuhu ma lähen
oh külma ja tormi mu jaoks ikka vähe
me lendame koos tuulenäkiga ringi
ma lõpetan hingetult märjana pingil
ja kunagi päriselt kindel ma pole
kes koju mind viib kui mul jõudu ei ole
kas sina või kähisev iilide laul
või enda sees keerutav mõtete kaos
kuid magan ja tuba on valge ja soe
mu ümber on rahu ja vaikus kuid loeb
vaid krabisev hääl minu katuse peal
mis hüüab ja kutsub mind jällegi sealt
sa tule sa tule sa tule ja koos
me läheme lendu ses lõputa loos
ja lendame hingetuks vihm prömmib pähe
on külma ja tormi mu jaoks ikka vähe
ma karjun sind tuulenäkk tule ja tule
kõik tunded su vihmases embuses sulen
ja lõpetan jällegi märjana pingil
sa pimedas pori seest otsid mu kingi

0512

Peatu

Peatu,
Sule silmad
Lihtsalt kuulata
Vaikuse heli
Lehe sahinat,
jõe vulinat.
Kõik see on kordumatu.
Mitte ükski leht pole samasugune nagu eelmine.
Üksi kivike jões ei sarnane eelmisega.
Ava silmad,
Vaata ringi
Kas keegi märkab kui kordumatu see on?
Ilmselt mitte.
Inimesed on hoolimatud.
Miks muidu riskitakse eludega?
Kas nad ei tea, et meil ei ole teist elu?
Me ei saa uut võimalust.
Iga hetk on kordumatu.
Sa võid kogu südamest soovida seda hetke tagasi,
aga sa ei saa,
Iga päev,
minut,
sekund,
ei kordu enam,
Seepärast naudi seda kõike.
Lihtsalt naudi!

0513

Väikese koera kondiisu

Haugub õues väike koer,
nunnut saba liputab.
Ruttu mulle sülle poeb,
jalgu rõõmsalt siputab.

Nägu minul limpsab ta,
ja siis valjult haugatab.
Konti tahad, selge see,
miks küll muidu haugud veel.

Ruttu tuppa jooksen ma,
lootes, et toast konti saab,
konti väiksele kutsale,
minu suurele sõbrale.

Konti pole kodus mul,
nukralt õue sammun taas.
Kuigi kondi isu sul,
pole ühtki konti maas.

0514
Suvine tekk

Lase lindudel lennata,
viljadel põllul särada taas.
Tuleb vaikselt hingata
ja tunda, et jalad on maas.

Suviselt paitavad tuuled,
tekina kuuvalgel ööl.
Südaöö laule sa kuuled,
kui tuli lõkkes tantsu lööb.

Lase rajal kulgeda,
kosel vabana langeda sülle.
Tuleb vaikselt oodata,
kui sügis tuleb meile külla.

0515
Ma ei tea

Ma ei tea kas ma näen sind kunagi,
ma ei tea kas elus on midagi, mis ei sulagi.
Ma ei tea kas sa oled kõik, mis mu eluks vajalik on,
kas sa oled muinasjutuprints või hoopis konn.
Ma ei tea kas sa valaksid pisaraid, kui mind enam poleks,
aga ma tean, et mina sinu nimel kasvõi sureks.
Ma tean, et sa oskad alati teha mu tuju heaks,
ja sa ei pea mu pisematki valetegu veaks.
Ma ei tea kas sa tõeliselt minust hoolid,
või ainult seda teeselda proovid.
Aga tea, et ma hoolin sinust,
ja seda isegi siis, kui sa loobud minust.

0516
Armunud

Teda nähes mul hakkasid kõhus liblikad lendama
teda nähes ma jäin kogeleva
teda nähes ma ei mõelnud millelegi peale
tema näo ja silmade
teda kuuldes unustasin kõik mured
teda kuuldes unustasin kõik halvad tunded
tema pilk oli unustamatu
iga puudutus oli uuesti kogematu
iga mõte on ainulaadne
iga sõna on unikaalne

Ma kunagi uskunud pole
et võin kinni jääda mõnda inimesse
kuid nüüd ma unistan ja mõtlen
vaid tema ümber käivad mõtted
tema on põhjus miks käia koolis
tema on põhjus miks olla ilus

Ma poleks kunagi uskunud, et jään nii kinni ühte inimesse
Ma arvan, et olen armunud temasse

0517
Raisatud päevalgus

Raisatud päevalgus
Kulgeb mööda mahajäetud sõdurite rada
Nende õrnvaikselt tuksuvad südamed
On muusikaks nukrusele ja enesehaletsusele,
Kulunud roosteviirulised kiivrid viltu vajunud
Varjavad nende armilisi nägusid
Millelt truu rõõm on haihtunud
Nende ausad silmad
On emotsioonidest tühjaks imetud
Järele jäänud robotlikud varjendid
Kuhu pääsu pole pisarailgi,
Kes sooviks varju kõrvetavate kiirte eest.

0518

Põhikooli lõpetuseks

Saabunud oli siis september,
minu esimene koolikuu.
Astusin esimest korda kooli,
istusin siis ma enda tooli.

Vahepeal möödunud üheksa aastat,
üheksa toredat kooliaastat.
Aeg nii kiiresti mööda läeb,
pea käes mu viimane koolipäev.

Möödunud aeg nii kiiresti.
Justkui eile trepil turnisin lasteaias,
olin niivõrd kommimaias.
Varsti astun saatusese vastu,
tunnistuse ma panen tasku.

Nüüd käes on juuni.
Iga päev ma eksameiks tuupisin.
Tean, varsti minema pean,
sammud siit minema sean.

Põhikooli teel lõpp on pea,
kallis sõber, mind meeles pea.
Täna lõpetuseks teile luuletuse kingin,
seda kirjutades istusin sinuga samal pingil.

Armsad sõbrad, õpetajad,
siia ikka naasevad tänased lõpetajad.
Ning seda ikka kõik teage,
teid ikka meeles pean.

0519
Lahkumise aeg

Ma pean minema, kuid ei taha
Ei taha jätta oma kodu maha
Seda maja lõhna, metsa, maad
Perekonda, oh kallid on nad!

Läinud pole, kuid igatsen tagasi
Jätan kõik ja pisar voolab vagusi
Ma luban, et tulen tagasi, üsna pea
Maale, kus eestlase hing ja süda hea

Hingan sisse kodumaa hõngu, lähen
Oh ei, ma ei mõtle kodule eemal vähem
Lähen, otsin ennast, õnne, kaugel seal
Kuid teist kodu mulle ei leidu ilma peal

Ma lähen, et tulla ja jääda lõplikult siis
Helisema jääb kõrvu mu kalli ema viis
Aeg on lahkuda, kõik viivuks siia jätta
Tunda igatsust ja pisarad endasse matta.

0520

Juht

Võta hetk ja tee see ideaalseks.
Haara ohjad, muuda kogu õnn reaalseks.
Kõik me sureme, kuid mitte me kõik ei ela.
Ära ole viimane neist, vaid üks rõõmus tola.
Ära küsi miks, vaid miks mitte?!
Kardad, et keegi kleebib sulle külge silte?
Oled neist parem, hiljem vaatate koos sinu elu mälestuste rikkalikke pilte.
Kadedusega ei mõtle tagasi sa.
Vaid naudid täiel rinnal kõike naeratusena.
Meeldivad elamused ja elu kogemused.
Tead, oled võtnud kõik ja kasutanud kõik võimalused.
Proovi aina rohkem ja veelgi enam.
Keelatud viljad ja maailma tabud...
Aga sinu elu parimad läbud?
Ei, ma ei mõtle alkoholi.
Vaid emotsioonide uima ja elukooli.
Sisemine tuli ja sära sinust kiirgab.
Õnne hormoon veel miilides kaugemale hiilgab.
Oled looja!
Kujundad endale ja teistele tunnet sooja.
Turvalisus ja elu stabiilus...
Päeva rutiin ja tapvalt suur igavus...
Ahvatlev!
Ilmselgelt ei, spontaansuse kõrval on kuivaverelisus äärmiselt tuhmuv.
Jah, me kõik vajame turvatunnet.
Aga ka adrenaliini veres ja erksus voolude kannet.
Elad enda jaoks, ära kahetse midagi!
Ja ära jäta soovide ajal suudlemata kedagi!
Tee kõik, et saaksid, mis tahad.
Pane sulama enda ümber kõik südamed kui vahad.
Nõrgad on need, kes soovivad...
Tugevad need, kes tahavad ja selle nimel tegutsevad!
Valik on sinu.
Tee oma otsus ja pööra sellele rohkem tähelepanu.

0521

Sa ise oled oma aja peremees

Me sünnil lülitakse sisse kell,
mis tasapisi aega tiksub.
Sest hetkest vastutus on ainult meil
kui pikalt, kui sisutihedalt ta möödub.

Aeg kiirelt voolab – sekund, minut, tund
nii moodustuvad päevad, aastad.
Nii elu kaob kui sähvatus, kui tähe lend,
neid miljoneid, kui universumisse vaatad.

Seepärast tuleb antud aega hinnata,
sest seda pole teab kui palju ees.
Nüüd oska targalt oma ajas rännata,
sa ise oled oma aja peremees.

0522

Jonniga laps

Meie lapsel jonn on sees,
jonnib nii et silmad vees.
Viskab lausa pikali,
trambib jalgu, käsigi.
Oi, kui kole jonn on see!
Kuidas päästa lapsuke?
Proovib isa kurjaga,
vehib harjavarrega...
Proovib ema väikse paiga,
väikse pai ja sõna heaga...
Ei aita hea, ei aita kuri,
emal-isal meel on mõru.
Mida teha jonniga?
Kust leida rohtu selle jaoks?
Äkki tuleb vanaisa,
trambib jalgu, vehib käsi.
Karjub kõva häälega
justkui lapski jonniga.
Laps jäi tasa, väga tasa,
vaatab vaikselt vanaisa.
Jonn on äkki kadunud,
meie majast lahkunud...

0523

Unistuste nädal

Laupäev, pühapäev - koolipäevad,
teised päevad järgmised:
esmaspäeval krutin raadiot,
teisipäeval puhkan voodis,
kolmapäeval vaatan taeva,
neljapäev arvutis,
reedel jälle olen voodis.

Koolitunnid 12 mintsu,
vahetunnid 56.
Laupäeval 5 tundi.
Need on esta, mate, kunst ja keka,
ingliseel ja tunnid läbi.
Pühapäeval sama lugu.

Koolitunnid - SOS -
9:20 algavad,
kell 13 lõpevad.
Buss viib lõpuks koju mind!
Koolis söögiks koorejäätis,
kodus aga mul omlett.
Omletil vorstitükid sees,
magustoiduks banaan jee! jee!
Hommkul putru söögiks pole,
ootamas mind meesaia ridu.
Homseks õppida ka pole!
See on lust ja lillepidu!

See oli unistuste nädal,
kuid lõpuks ma sellest väsinud,
sest igav hakkab juba.
Nii vähe koolitööd on olnud.
Las olla ikka vanaviisi,
et ootab ees mind koolitee,
jah, las olla ikka vanaviisi,
et õpetaja kiusab mind ja
töödki pole tehtud mul.
Kuid vahel meenutama jään
ma seda nädalat,
mil kõik on täpselt nii
kuis mina tahaksin.

0524

Armumine

Kas oled tundnud homse päeva valu,
kui täna päris viimast korda on?
Veel pole koitnud sinus oodatava ilu.
Nii väga kammitsetud kõik sees on.

Päev pühib tuulena, mis öö loob lauldes.
Teistmoodi olemine. Päris viisi veel ei pea.
Soov naerdes ruttab! Usk on ootel...
Õhkörn on julgus loota homses head.

Hirm summutab, mis siirus seadnud.
Hea uskumise kainusesse seob.
Veel kaua eilne päev nii püsiks,
kui valgus usuks, pimedus mis teab!

Nüüd võõristades unistad vaid kaugelt.
Ei mõista nooti kujutluste helireas.
Las minna! Kuuled? Hääl ei kandnud...

...

Nii kõitev teadmatus on tõstmas pead...

0525

Trepp

Üks, kaks, kolm
ronin ma trepist üles.
Neli, viis ja kuus
trepitippu ma juba näen.
Seitse, kaheksa, üheksa
üks samm nüüd puudu jäi.

Kümme, üksteist, kaksteist
võtab tõsiselt võhmale see.
Kolmteist, neliteist, viisteist
hakkab alla veerema ma.
Kuusteist, seitseteist, kaheksateist
Olen peaaegu kohal!

Üheksateist, KAKSKÜMMEND!
Lõppu ma lõpuks jõudsin!

0526

Kivi millest sõideti üle

Tee peal seisis kivi
millest sõideti üle
Sõitsid autod.traktorid,
rattad ja mootorattad.
Kuid järsku visati kivi
kõnniteele.

Kõnniteel astuti kivile
peale ja löödi teda
Ja järsku löödi kivi auto-
teele ja seal hakkas
Kõiks see trall uuesti
kuni kivi lõpuks kraavi
visati.

0527

Saatus

Saatus on imelik
saatus on pöörane
Ei me ta käike ette tea
Vahest on valus
vahest on hea
Ainult mõnikord
Liigagi hea

Miks küll vahest on tunne
tahaks surra ?
Miks küll vahest
Õnnest lakke tahaks hüpata?
See on saatus
Ning see muutub pidevalt

Lihtsalt ole rõõmus
Ükskõik kui raske on
lialgi ei või teada
Millal hüppab põõsatagant
Välja õnn .

0528
Õunapuu

Kord istutati õunapuu.
Tuul paitas ja oksid.
Kuid ära sa veel õunu otsi!

Õunapuu, teda leida võib igast hoovist.
Erineb ta väga ploomist.

Kevadel tal okstel puhkeb õis.
Mesilastel siis täis on põis.

Peagi vilju kannab puu.
Õunu täin on terve õu.

Õuntest valmib moos ja mahl.
Õunapuul siis lõppes jaks.

Töö sai tehtud, plats sai puhtaks.
Enne kevadet nüüd puhkaks.

0529
Siili pere

Meil aias elab siil,
nuusib ringi siin.
Vahel piima joob,
siis pojad siia toob.

Poeg tal sassi Siim,
kes ainult sasib siin.
Lehed on kõik sassis,
kes need küll siia tassis?

Mamma siil nüüd kargab püsti,
tahab minu lapsukene süsti?
Pahaks poisiks läind on ta,
mis nüüd saama hakkab ka?

Turris papa vaatab pealt,
mis sa tegid väike pea?
Tõesti sul on pisi pea,
proovi parem olla hea!

0530

Ma ei tea, kas sa mäletad, aga

Ma ei tea, kas sa mäletad, aga
Sa loopisid mind kividega,
Lohistasid järel,
Tõmbasid juustest ja
jooksid mul järel.
Naersid kui tulin ja
Solvasid kui läksin.
Vahepealsed ajad oli
Vaikus.

Ma ei teadnud, mis sa teed,
Ega tea praegugi.
Ma ei tea, kas See
huvitabki mind enam.
Ma ei tea, kuhu läksid,
Kui läksidki.
Tean vaid seda,
Et tulid
Tagasi.

0531

Sahtlist netti

Elas kord üks tüdruk väike,
kes säras nagu hommikupäike.
Armastas lugeda luulet ta
nii hommikul kui õhtul ka.
Kui tüdruk sai veidi vanemaks
tekkis soov saada luuletajaks.
Kirjutas rea ja kirjutas kaks,
tekst läks aina pikemaks.
Varsti valmis sai tal salm,
lõpuks valmis kaunis valm.
Tüdrukule meeldis see.
Ta pistis selle sahtlisse.
Möödusid päevad ja möödusid kuud,
näitsikul valmis mitu luuletust uut.
Kirjutas linnust ja kirjutas puust,
kirjutas tähtedest ja kaunist Kuust.

Meeldis talle lihtsus vaid.
Kõik need luuled talle omaks said.
Piiga muutus vanemaks
ja luuletused läksid kurvemaks.
Nutsid kõik linnud ja nutsid kõik puud,
nuttis süda ja valus oli Kuul.
Tekkis armastus ja purunes süda,
keegi ei armastanud enam teda.
Kuid mõtted kõik ta pani kirja,
nii tekkisid uued luuled virna
Nendes peitus tema olemus
Tema mõtteviis ja saladus.
Kõik nad viskas sahtli ta,
neid kellelegi näidanud ta.
Ta hoidis neid vaid enda teada
mitte keegi saanud neid üles leida.
Kõik olid ühes pisikeses sahtlis tal
mis asus ühe vana laua all.
Varsti oli neiu täisealine
tal tekkis hingesugulane.
Kes oli nii lahke, nii armas ja hea
kes paitas õrnalt tüdruku pead.
Nende vahel oli suur usaldus
ja piigal tekkis mõte uus.
Ta avas sahtli kohemaid
ja näitas luuletusi parimad.
Poiss vaimustuses oli neist,
sest pole näinud paremat teist.
Poiss tahtis neid avaldada nüüd,
kuid tüdruk hakkas tundma süüd.
Ta kartis naeruvääristamist
ei suutnud öelda poisile vastust.
Lõpuks oli tüdruk nõus
Poiss säras nagu päiksetõus.
Töö sai sisse uue hoo,
mis muutis neiu eluloo.
Elu justkui imbus luuletusse,
mis omakorda trükiti arvutisse.
Luulekogule nii loodi oma kodu,
mida külastas mitmete inimeste rodu.
Kord aga sattus sinna tuntud isik,
keda kohemaid tabas luulepisik.
Ta oli vaimustuses suures
näitsikule tööd pakkus oma firmas uues.
Luulekogumiku koos nad lõid,
ja uue raamatu koos siis välja tõid.
Tüdruk õnnetipus nüüd,
Sees tal kõlas tänuhüüd.
Ei suutnud ära tänada ta poissi,
Kes koguaeg tal kätt nii hoidis.
Nii saigi temast tuntud staar,
Noortest sõpradest ka armund paar.

0532

Tahan minna...

Tahan minna...
sinna,
kus välisele ei panda suurt rõhku.
Hingan endasse
õunapuuõite õrna õhku.
Jälgin, mis teevad toonekured,
millised on nende argimured.
Kuidas vaikivad langedes puudelehed.
Mis mõtleb emamesilane,
mida ta mehed.
Kuhu tuuled mu sõnad viivad,
kuidas laulavad liblika tiivad.
Ma tahan minna!!!
Sinna!!!!

0533

Kui Lõpeb Jõud

Olen riskinud ja proovinud,
Ja palju palju soovinud.
Olen kuhugi jõudnud,
Päris kõrgele tõusnud,
Kuid raugema hakkab mu jõud,
Mõistuses vajaka jääb nõud.
Unistused suured,
Üüratud mured,
Pea neist ringi käib,
Hingata nii raske näib.
Selge mõistus ripub,
Niidi otsas, mis purunema kipub.
Suuremaks ähvardab minna see koorem,
Kisub mind aina maa poole.
Kui ometi jõud otsa lõpeb,
Algab uus mõte.
Mõte mida keegi enne ei tea,
Enne, kui surema ei pea.

0534

Tohletand Tootem

Yks tohletand kask lebas kõhuli maas
sest selili ta kuidagi olla ei saand.
Teab kaua ta oli kõhutand sääl
kuni härmatis oli ta tohu pääl.
Leidis tohletand kase siis vana mees
viis koju selle puu nägi hinge ta sees.
Pyhkis hellalt ta tohult härma
ehk siis puukene ellu ärkab
Oma ahjusooja tuppa ta toon
las rahu olla kyll kunagi loon.
Mees hommikul päikesega ärkas
ta valget kaske nurgas märkas.
Oli kadund tal härmatand toht
tundis puu et siin on ta koht.
Said söbraks mees ja kask
mees voolis hoopis tootemi tast.
On tohletand kasel nyd hing ja keha
sai naerda ja nautida ja elugi näha.

0535

Kurt

Tumehall müraorkaan rebib
kõrvatrummid ribadeks.
Neist saavad nartsud,
millega parimal juhul võib
pühkida põrandat
või pisaravett silmist.
Lärmi ei saa kinni keerata.

Ükskõikne mööduja eirab
kummargil koristajat,
kes küürib jalgealust
nartsudega, mis kunagi ammu
kuulsid armusõnu
ja meelaid sosinaid.
Valu tuleb alla neelata.

0536

Kriis

mehhanismide käredeal raginal
laskub su taskusse
lift

stabiilselt, stambe piires
libistan kõhtubi
alla

libistan kaardi pilusse

likviidsust? peen kiht. on sinus see
aegadest ladestund kihvt
katmas su emade võlga

põlga mind ära, põlga mind
lükka mind, kuni käib klikk
päästa mind, mind
pakettaknaid purustav kaunishing
päästa mind, õu
selveri kotiga tšikk

su kreeka nina pungub põske vahelt
su veri imend liikmeist viimse jõu
päästa mind homse ja tänase vahelt
määra viimane tärmin. mul vahet
ei ole kui pikk

0537

Kauge paradiis

Kui palju on valu, muret ja piina,
ei, see tee ei vii üldsegi sinna.
Paradiisist pole kuulnudki -
annaks vaid aeg.

Ent sedapsi kõik kulgeb,
teadmata, kuidas ta julgeb
vastu teadmatusele -
mõttetu vaev.

Erinevalt tunnetest,
mille tähtsus on asjatu,
sellest mõttest,
ta peidab end nagu varjatu -
piinade kaev.

0538

Üks mõistatus mõtteis on püsinud

Üks mõistatus mõtteis on püsinud:
kus on talviti merineitsid?
Olete kunagi endalt küsinud
kas nad soojema veekogu leidsid?

Või saavad neist külmade ilmade eel
talvenäkid, kel jääsoomused,
hõbesinised juuksed ja silmadki veel
mere sügavais voogudes

Tõde ilmselt parajalt üllatab teid:
siis, kui hoovused talve neil toovad
sabasoojendajaid ja kampsuneid
näkid endile vetikaist koovad

0539

HIV

Roosid täis olid helkpunast hommikust päikest,
mul korraks läbi käis – kas see armastus – mõtteist.
Noppisin lille, südamest silma vaadates talle kinkisin.
Ei saa nii olla, mõtlesin, ja end tsüklisse viskusin.

Oli vaba ja vastutusetu olla naisega,
keda tundsin vaid teist tundi järjest.
Mul oli pohhui, sest roosi vastu ei võetud, mis minu viga?!
Seepärast rahulolu tundsin igast uuest karjest.

Hommik algas sitasti, nagu oli see olnud mitu kuud,
ei mäleta enam üldse, minu vabastust püüdis kelle suu.
Jätkus ikka kõik samamoodi,
purjus ükskõiksed naised täitsid mu voodi.

Vabanesin oma pahest,
tänu sellele – piisas mu tahtest –
tagasi tuli, kellele roosi korjasin,
armastasin teda, meil oli hästi, pidevalt temale mõtlesin.

Lõpuks heaks meheks hakanud olin,
mind vereandmiskeskusesse viis tee,
TÜRA! MUL ON HIV.

0540

Nägu jääb ikkagi näotuks

Sa saad sellest üle,
libastudes tagasi alla.
Rabeled end välja,
Selleks et vajuda põhja.

Kaalutledes kaalud
kaalutuid tundeid,
kaotad, mida polegi
kunagi siiski ju olnud.

Kassiahastuses
valad krokodillipisaraid
lennuvõimetust rongamast,
kes ikkagi minema lendas.

Hambutu ajahammas
haukab tüki
südametust südamest.

Nägu jääb ikkagi näotuks.

0541
Jutustaja

Loobib sõnu nagu liiva,
mu tundeid, mu mõtteid,
kõik ära oldud kohad..
loobib, tunneb mõnu
ja mind isiklikult ei riiva.

Joonistab kogu mu elu
paari sõnakõlksu,
ajab sassi, kokutab, köhib –
naeratab, vabandab -
viib mu elu lendu
nagu lelu, luues mänguasjasse hinge
tehismaailmas elu.

Räägib ja räägib
mis kasu on luuletajast?
nagu kuuleks
Kuid ometi te ju ei kuula,
ei, ei mäleta

ja kui ta lõpuks vaikib,
lõpuks ometi lõpetab,
sulgeb suu,
siis tasa istud sa,
mõtled, mida seekordne
jutustus õpetab?

ja enam mitte ühetegi sõna.

0542
Võlg

Sõnad on võlg
Võlg on sinul
Armastus on võlgu
Armastus on ilus
Ilus on silmi
Silmad hoiavad nägu
Igal näol on tegu
Kõik võtab ruumi
Ruumis on võlg
Võlg annab elu
Võlg võtab raha
Raha on elus
Tapke raha

0543
Ära solvu!

Tihti teist mööda vaatame, olete
kui auto või maja, mis lihtsalt seisab.
Kordi sada, enamgi veel- vist tuhat-
tahame teid valjult ampsata, saata
asumisele, mõtlema tegude
üle järele.

Viga peidab end meis.
Lõunast lõunasse on segane tekst te
suul ja silmist lendub tulesädemeid,
kui graatsilisi kõverikke meie
jõupingutustele maalite. On jama.
Sajatusena väljub tühimus me
suust, kui silm päevlikul jääb korraks seisma,
peale seda tahaks kulbiga tarkust
pähe nirstada ja punni ette
panna, et eal aru meelest ära ei läheks.

Aga kord algab aeg,
kus veel viimne käeviibe, kallistus ja toetav silmavaade
meid lennulaualt minema kihutab.
Oleme nüüd võrdsemad, meil mõlemal on
mõistus leidnud püsi elupaiga peas.
Need uued mured, rõõmud ja vajadused
heidavad meie teele risti-põiki
ette, ning vanadest aegadest meelde
jääb vaid hea ja veel parem...

Kuni
Surm
meid
lahutab.

0544
Telekava

Õhtu tipphetk jõudis kätte
ustav Sony käivitus kohe.
Lapsed voorisid teleri ette
„Jälle teie!“ kostus ema ohe.

Algav saade köitis mulke,
see lasta ei kestnud jutul.
Saade tõmbas kõigi pilke
nagu parm presidendi vastuvõtul.

Algama pidi maarahva hittsaade.
Nimeks sel „Eesti otsib agronoomi“
Ent ekraanil sootuks sportlikum kaader
Näha võis Mürseppa ja Mart Poomi

Pereisa kisa oli kuulda Vatikani.
„Aitab mulle saatekava valest“
karjus ta ning lõi ootamatult ekraani.
Kellelgi polnd aimu isa raevukast palest.

Peale seda saatuslikku žesti,
ei ole nende majas enam valet.
Ei ole enam ka pildikasti
õhtuti mängitakse malet.

0545

Mitte jälle

Sügaval sisimas süsimust süü,
mida üritab varjata naeratus.
Edevas enesevihkamisrüüs
võtab võimust võidukas vaimustus.

Pole küsimustki, kas jah või ei,
tume tung tahab rohkem – veel ja veel.
Mõistuse häält keegi kuulvat ei näi.
Nii raske on püsida soovitud teel.

Tuttavad tüübid ja tundmatud tänavalt,
Nende kõigi eest vaikselt eemale taarun.
Unised silmad läigivad kavalalt,
kui kolmanda pudeli avamist kaalun
ja siis...

Aovalges end avastan lääbakil
mingilt põllult Viljandi lähedalt.
Kadunud müts ning särk on mul lohakil
ja hingeõhk haiseb nii jäledalt.

Miks lootusetult otsin ma lohutust
hüljatud hingede külmast kõrbest?
Ekseldes üksinda tühjuses tohutus,
kahetsen kukkumist kusagilt kõrgelt.

Tee vastumeelselt viib vaid alla
ning juhatab käija surmavalda.

0546

Nümfisireen (eepiline)

Valged rätikud lehvimas
Naised mehi ära saatmas
Paotatakse pisar või paar
Mehi ootab viikingite saar

“Jää hüvasti, mu arm
elu pole liiga karm
koju naase, kui laps tulema hakkab
neitsikeha teda senini kannab.”

“Ära kurvasta, mu naine,
mind ei uputa mõõn või laine
peagi koju, sinuni, jõuan
ning lapsega taas Sind näen.”

Laev horisonti kadus otsima
Ennast selle tahagi pidi peitma
Naised nuukseid nutsid
Rätikusse märjad silmad peitsid.

Mehed reisil saatust näevad
Kaovad pimedusse tähistaevad
Sireenide nõiduslik meloodia
Nõidade surelik maagia

“Tule, tule mu kallis poisu
minu sooja ja pehmesse kaissu
annan sulle taeva ja vee
armastan sind igavesti ja veel...”

“Mind võluda sa ei saa,
mul kodus laps ja naine ka
temast paremat ei taha tahta
vaja pole naisi, kahte!”

Kuid äkki sireeni keha muutus
Tuul silmad siniseks puhus
Päike juuksed blondiks pleekis
Nümfist mehe kaasa tekkis

Mees siis segadusse sattus
Laevalt vette hüppas
Põgeneda proovis ta
Peitu pugesi meri ja maa

Sireen sukeldus tema järel vette
Mees peagi vaatas enda ette
Ilusaim neidis vaatas otsa
Otsis suudluseks parimat kohta

Hetkel, mil kaks huultepaari puutusid
Läks õhk rinnust kaotsi
Viimasel pilgul nägi mees
Merineid naeris tema ees.

Naine kodus leseks jäi
Pojast hiljem meremees sai
Isa jälgedes asus ta teele
Nümf kasutusele võttis keele:

“Oo, kallis meremees, hea,
mul elu pisaraid ritta veab
õnnetu olen, kas sa tead?
Suudle mind, kas oled hea?”

0547

Vabameelsus

Kui ma küsiks ja sa keelduks
Tulemast tagasi vanu radu,
Mis jootnud mul palju juheisid ja sadu,
Kes veel siiani ootavad sadu, mis neisse neelduks
justnagu vabadus

Ma sooviksin kõik kõited lahti kiskuda,
Sest ma tahan ja ilma mõtlemata
Su segaseid seenekübaraid, ütlemata
Et oleks vaja vaid istuda
ja ma palun vabandust

Mu meeletud meeled vaid röögivad
Kõik sama, kuid kuis teha suudad
Nii vastkult pinda käid, loodad
Et järsku jätsid söögi nad
Tegemata, kuna polnud neil meeltmööda
Orjapilgust loobuda

Välja kukub keel suust
Kui on vaja öelda sõna
Oh kes oleks nõnda kena
Ja paneks mõtlema mind muust
Kui viimsest varjuvabadusest

0548

Kord mõtlesin sulle

Kord mõtlesin sulle,
et võiksid kuuluda mulle.
Kuid sa purustasid silla,
ühist teed leida hilja.

Tahaks tagasi aegu,
kuid on vaid hetk milles viibime praegu.
Vaid mälestus jäänud maha,
kõik mu jäänud seljataha.

Nüüd olen üksi
ja vaatan uksi.
Mil avaneb kord see,
mis võiks tuua meil ühise tee.

See on vaid unistus
ja kõik mu tunnistus,
et see vaid minevik
ja kõik mu tulevik.

0549
Tundmatu

Higises saunas,
lõikavalt külm.
Auraval vannil
jääkaas.

Saaks kätte
kuumava piisa.
Pistaks varba
läbi udu.

Mõtete soov
teravalt lõikab.
Paistes lämbub
südame kavand.

Nii lähedal on,
vaikselt veel tiksus.
Märkamatult
varsti kustub.

0550
Varssavis

Varssavis
Kogu oma kehaga andusin sulle
Ja seisin alasti akna ees
Sina minu selja taga.
Jah, sa olid minu selja taga –
Ainult kardin lehvis me vahel.
Me vaatama ei pidanud,
Lihtsalt teadma, nii sai ta olla.
Ja istuda koridoris ukse taga,
Kui sina end lukustasid.
Ainukese luku taga
Vaibale toetusin
Vaip vastu toetus
Õhku ja grammatikat ma vajan!
Vahel vaatan end sinuga olles kõrvalt.
Vaieldes pead keeran,
Nii et juuksed, mis mütsi all lahti,
Õhus lendu löövad.
Vaatan, kuidas sinuga olles
Kõnnin ja öösiti põrandal
Üksiksarve mängime.
Ma ei oska sind võrgutada
Teha striptiisi,
See sind naerma ajab
Ma ütlen – naera aga.

Ma olen loomulik
Olen siiras
Olen armas
Imeilus
Ja kena leebe tark
Ja hea süütu naljakas
Ja tore viisakas vaba
Koos minuga ära koos minuga ole
Hea tark siiras loomulik
Nagu omadussõna
Liiga hea et olla tõsi
Oleme liiga head et olla tõsi
Oleme omadussõnad Varssavis.

0551

Väike plikatirts tõttas paljajalu

Väike plikatirts tõttas paljajalu
üle kruusase tee.
Teravad kivid kriimustasid halastamatult
tüdruku õrnu roosakaid jalgu.

Valus, ai, kui valus!
Lapse helesinised silmad
täitusid soolaste pisaratega.
Ta jooksis edasi.

Vesi ei mahtunud
enam silmisse ära
ja voolas tüdruku
erkkollasele satsidega lemmikkleidile.

Eemal terendas roheline aas.
Tirtsu valust moondunud näole
ilmus pisike naeratus.
Veidi veel ja siis on hea...

Oma kujutelmates ta juba kõndis väljal,
rohulibled tundusid lausa vatina,
muru tegi õrnalt pai
hellaks muutund jalgadele.

Mõni samm veel...
Ja tüdruk astus unelmate aasale.
Äkki, selle asemel, et rõõmustada,
ta seisatas.

Seal õitsesid ju lilled,
ei neid saa puruks tallata.
Nukralt astus lapsuke
kividele tagasi.

Jätkus teekond valusalt,
kivid veelgi teravamad.
Pisarad taas täitsid silmi,
ei kuivaks jäänd ka kleidike.

Hoolis plikakene rohkem lilledest kui iseendast.

0552
Sügiskünd

Hall on laotus, tume maa,
tuules oksi kiigub.
Mööda põldu vaevaga
raske ader liigub.

Hobu pruuskab, kündja ohkab,
kogu rammul ründab sahka.
Taevas rünki raskeid loob,
karastust vihm mehel' toob.

Adrakured, argimured
võrdselt rasked kanda,
ilma vaevahigita
saaki maa ei anna.

Töö on raske, toit on niru,
talvgi alles ees.
Kore leib ja lahja kilu
napilt hoidvad hinge sees.

Kõhust kostab hääli nii kume
Maapind – võta andam tume.
Mullakamar kokku vajub,
võttes enda rüppe haju.

Kui ei jätku elutuld,
ajaring saand' täis.
Mullast võetu pärib muld,
nii siin ilmas käib.

Päike laskub metsa varju
kõrgel haneparvi karjub,
palju tehtud hulka veel,
enne kui on kodutee.

Eestirahva raske saatus,
mitte määratletud staatus,
Tulevik kas hõlpu toob ?
seda varjab ajaloor.

0553
Mis saab

Unes näen ühte
Ärkvel mõtlen teisest
Reaalsuses olen saanud mõlemaid
Ja siiski mitte kumbagi
Kust läheb piir
See peenike punane joon
Meie vahel on piirid
Ja siiski mitte ühtegi

Miks meie unenägu pole unistus
Vaid pilt mida lahtiste silmadega ei näe
Ja kui näeks
Siis kaua kannataks vaadata

Sest vale teeb haiget
Sa teed mulle haiget
Aga sa ei ole vale
Sa oled õige
Algosakeseni
Ka mina olen õige
Kuid füüsika vastu ei saa
Vastandid tõmbuvad

0554
Sinitaevas on kullane lootus

Sinitaevas on kullane lootus
Särab maa peale ja soojendab pilku
Sinitaeva saladuseks ootus
Kurb olles nutab kõrvetavaid tilku

Kullataevas sinine on lootus
Pimedus maa peal ja jahutab meelt
Kullataeva saladuseks kiusatus
Söösta kaugusesse talitsemata oma keelt

Pimedas taevas valge on lootus
Valge on soojus ja valge on kurbus
Valged ootus ja kiusatus ja kaugus
Ja pimedusse sulandub valgus

0555

Ja siis

ja siis
peale hala
ja enesehaletsust
peale
pisaratevoolu
põhjatut
maailmavalu
tõused
nagu midagi
poleks olnud
silm selge
ja süda paigas
kuigi äsja
olid
saanud
enesehävitajalt
kaigast
täis otsustavust
tead
kuhu minna -
lähed sinna
kuhu
oled ihanud minna
ei väline vorm
ega sisemine müra...
sind
enam
ei sega

ELU ISU

leppimine
kõikehõlmav
armastus
see püha
pühadus
on vahetanud
suled
su mõlemal tiival

0556
Unistus

Võtan sinu armastuse
ja meist saavad inglid
taevas kingib tiivadki,
et vabalt lennata.
Kuuled, kuidas kõrgustes
me häältest sünnib keegi
ja et soojas pilvevoodis
kergem hingata.
Unelmate paradiisist
visatakse meid välja!
Seal ei saa end
nähtmatuna teiseks keerata.
Luba siis, et kahekesi
võime tulla sooja.
Selles valges pilveaorus
võid mind vaadata...

0557
Sügis

Lehed puudel kolletavad,
pihla marjad punetavad,
Õunad puudelt potsatavad
seened metsas külmetavad.

Külmapoisid tulekul,
linnuparved minekul,
vihmapilved kadumas
lumepilved tulemas.

Sügis kullast säramas,
põsed vihmast sädelemas.
Nii on sügis tulemas,
Talvele vastu minemas.

0558
Kassipoeg

Üks kassipoeg on mul,
teda pole sul.
Ta ainult jookseb,mängib,
ja vahel peitu poeb.
Nimeks tal on Õnne Täpik,
sest.et kaelal on tal täpp.
Õnne sest,et väga rõõmus,
ja aktiivne rõõmu näps.
Talle meeldib püüda hiiri,
aga mõnikord ta lihtsalt hiilib.
Trepil istub ootab mind,
millal koolist jõuan ma.